URSULA K. LE GUIN

LUMEA LUI ROCANNON

www.virtual-project.eu

URSULA KROEBER LE GUIN (n. 1929) a scris romane, poezii, cărţi pentru copii şi eseuri. Fiică a antropologului Alfred L. Kroeber şi a scriitoarei Theodora Kroeber, este licenţiată în limbi romanice la Universitatea Columbia. A studiat apoi în Franţa, unde şi-a întâlnit viitorul soţ, istoricul Charles Le Guin. Celebră pentru măiestria stilului literar şi pentru explorarea temelor legate de taoism, anarhie, feminism, psihologie şi sociologie, a debutat ca romancier în 1966 şi este considerată una dintre cele mai bune autoare de science fiction şi fantasy modern. A câştigat zece Premii Hugo şi Nebula la toate categoriile literare, cele mai însemnate fiind pentru romanele ***Mâna stângă a întunericului, Deposedaţii*** şi ***Tehanu.***

Ursula K. Le Guin

Lumea lui Rocannon

Traducere din limba engleză Mihai Dan Pavelescu

PROLOG

COLIERUL

Cum se poate despărţi legenda de realitate în lumile acestea aliate la atâţia ani depărtare? — planete fără nume, cărora locuitorii lor le spun pur şi simplu Lumea, planete fără istorie, unde trecutul constituie substanţa mitului, iar un explorator, revenind după câţiva ani, constată că propriile lui fapte au devenit acţiunile unei divinităţi. Supranaturalul întunecă prăpastia timpului, peste care navele noastre cu viteze luminice aruncă o punte, iar în întuneric nesiguranţa şi exagerările cresc precum bălăriile.

Încercând să spui istoria unui bărbat, a unui savant obişnuit din Ligă, plecat, nu cu mulţi ani în urmă, spre o asemenea lume, fără denumire şi doar pe jumătate cunoscută, te simţi aidoma unui arheolog în mijlocul unor ruine milenare, când, zbătându-se prin împletituri de frunze, flori, ramuri şi liane, ajunge la geometria surprinzătoare şi strălucitoare a unei roţi sau a unei pietre unghiulare şlefuite, când pătrunzând într-o incintă aparent modestă, printr-un prag scăldat în lumina soarelui, găseşte înăuntru bezna, pâlpâitul neverosimil al unei flăcărui, sclipirea unei nestemate, mişcarea, pe jumătate întrevăzută, a braţului unei femei.

Cum poţi despărţi legenda de realitate, adevărul de adevăr?

Prin istoria lui Rocannon, se regăseşte giuvaierul, scânteierea albăstruie de-abia văzută. Cu ea să începem, deci:

Zona Galactică 8, Nr. 62:

FOMALHAUT II Fiinţe cu inteligenţa dezvoltată: Specii contactate:

Specia I:

A**.Gdemiar (singular, Gdem): Troglodiţi nocturni, complet umanoizi,** *inteligenţă dezvoltată, înălţime: 120-135 cm, piele deschisă la culoare, pilozitate craniană neagră. În momentul contactului alcătuiau o societate urbană, rigid stratificată oligarhic, atenuată de telepatie colonială parţială precum şi o cultură orientată tehnologic spre Oţel Timpuriu. Tehnologia a evoluat până la Industrial, punctul C, în decursul Misiunii Ligii din 252-254. În 254, o navă Pilot Automat (provenienţă: Noua Georgie de Sud) a fost dăruită oligarhiilor comunităţii Zonei Mării Kirien. Statut: C-Prim.*

***B.**Fila (singular, Fian): Diurni, complet umanoizi, inteligenţă dezvoltată, înălţime medie: 130 cm; indivizii observaţi prezintă în general piele şi pilozitate deschise la culoare. Puţinele contacte indică societăţi colective statice sau nomade, telepatie colonială parţială; de asemenea, unele dovezi asupra telekineziei pe distanţe reduse. Rasa pare atehnologică şi evazivă, cu structuri culturale minime şi schimbătoare. Actual neimpozabilă. Statut: E – Neclar.*

Specia II:

*Liuar (singular, Liu): Diurni, complet umanoizi, inteligenţă dezvoltată, înălţime medie: peste 170 cm; specia posedă fortăreţe, o societate cu descendenţă prin clanuri, o tehnologie plafonată (Bronz) şi o cultură feudal-eroică. De remarcat delimitarea socială orizontală în douăpseudorase: a) Olgyor, „Smiromi cu pielea albă şi părul negru; b) Angyar***, „***lorzi”, foarte înalţi, pielea întunecată, părul blond…*

— Asta-i ea, zise Rocannon, ridicând privirea din *Ghidul Fiinţelor cu Inteligenţă Dezvoltata,* ediţia prescurtată, către femeia înaltă, cu piele închisă la culoare şi păr bălai, aflată la jumătatea coridorului lung al muzeului. Stătea nemişcată şi dreaptă, încadrată de pletele ei strălucitoare, şi privea într-o vitrină. În jurul ei se foiau patru pitici, neatrăgători şi stânjeniţi.

— Habar n-aveam că Fomalhaut II are atâtea fiinţe, în afară de trogi, comentă Ketho, custodele.

— Nici eu nu ştiam… Ba chiar, aici mai sunt înşirate câteva specii „Neconfirmate”, pe care nu le-am contactat niciodată. Se pare că a sosit vremea pentru o misiune de explorare mai amănunţită a planetei. Ei bine, cel puţin acum ştim ce este.

— Aş fi preferat să aflăm mai degrabă cine este… Femeia se trăgea dintr-o familie străveche, descinzând din primii regi Angyar şi, în ciuda sărăciei, părul ei strălucea ca aurul curat şi statornic al strămoşilor. Piticii, Fiia, se plecau când trecea printre ei, chiar şi pe vremea când nu era decât o copilă, alergând desculţă pe câmpuri, cometa zvăpăiată şi înflăcărată a pletelor luminând vânturile pline de griji din Kirien.

***

Era încă foarte tânără când Durbal de Hallan o zărise, îi făcuse curte şi o luase din turnurile dărăpănate şi sălile reci ale copilăriei, ducând-o în castelul lui. În Halim, pe coasta muntelui, confortul era acelaşi, dar splendoarea dăinuia. Cercevelele n-aveau geamuri, iar podelele de piatră nu erau acoperite; în general te puteai trezi şi vedea zăpada ninsă peste noapte, aşezată în vălurele sub pervazuri. Mireasa lui Durhal stătea desculţă pe duşumeaua brăzdată de nea, îşi împletea părul şi râdea spre tânărul ei soţ în oglinda de argint ce atârna în odaia lor. Oglinda aceea şi rochia de nuntă a mamei sale, brodată cu o mie de cristale minuscule, era toată avuţia lui. Unele neamuri mai puţin nobile din Hallan încă mai aveau rânduri de straie din brocart, mobilier din lemn aurit, harnaşamente argintate pentru armăsarii lor, zale şi săbii bătute în argint şi nestemate, şi giuvaiere… iar la acestea din urmă mireasa lui Durhal privea cu jind, întorcând capul după o diademă încrustată sau o broşă din aur, chiar atunci când purtătoarea podoabei se retrăgea, lăsând-o să treacă, cinstindu-i obârşia şi rangul conferit de măritiş.

Durhal şi soţia lui, Semley, stăteau la patru locuri depărtare de jilţul Sălii Mari, atât de aproape de Lordul Hallan, încât deseori bătrânul însuşi îi turna vin lui Semley şi tăifăsuia despre vânători cu nepotul şi moştenitorul său,

Durhal, privind tânăra pereche cu o dragoste aspră, lipsită de speranţă. Speranţa era tot mai îndepărtată de Angyar de Hallan, şi de Tărâmurile Apusene, de când Lorzii Stelelor apăruseră în turnurile lor înălţându-se pe stâlpi de foc, cu arme înspăimântătoare ce puteau fărâma dealuri. Se amestecaseră toate datinile şi feudele străvechi şi, deşi sumele erau neînsemnate, Angyar se simţeau teribil de umiliţi pentru că trebuiau să le plătească tribut, o taxă pentru războiul Lorzilor Stelelor ce urma să fie dus cu un vrăjmaş ciudat, undeva în locurile pustii dintre sori, la capătul anilor. „Va fi războiul nostru”, spuseră ei, dar trecuse o generaţie şi Angyar rămăseseră, ruşinaţi şi inutili, în sălile lor vaste privind cum le rugineau săbiile duble, cum fiii le creşteau fără a schimba măcar o lovitură în bătălii şi cum fecioarele se măritau după sărăntoci, chiar smiromi, neavând zestre din prăzi eroice, pentru a-şi aduce un soţ nobil. Obrazul Lordului Hallan era întunecat, privind perechea bălană şi auzindu-i râsetele, în vreme ce beau vin amărui şi glumeau în castelul rece, ruinat şi strălucitor al neamului lor.

Chipul lui Somley se încruntă când privi în josul sălii şi zări, pe locurile inferioare, chiar mai departe, printre bastarzi şi smiromi, strălucirea şi scânteierea pietrelor preţioase, împodobind pielea albă şi părul negru. Ea nu adusese niciun fel de zestre în căsătorie, nici măcar o agrafă din argint. Rochia brodată cu o mie de cristale o închisese într-un cufăr, păstrând-o pentru cununia fiicei ei, dacă avea să fie o fată.

Aşa s-a întâmplat, şi i-au pus numele Haldre, iar puful pe căpşorul arămiu crescu şi străluci auriu, moştenirea generaţiilor de lorzi, singurul aur pe care fata avea să-l deţină vreodată…

Semley nu pomeni bărbatului ei nimic despre nemulţumirea simţită. Cu toată blândeţea sa, Durbal, cu mândria lui de nobil, simţea numai dispreţ pentru invidioşi şi cei ce nutreau speranţe deşarte, iar femeii îi era teamă de dispreţul său. Vorbi însă cu Durossa, sora lui Durhal.

— Cândva, zise Somley, neamul meu a deţinut o podoabă însemnată. Era un colier cu totul şi cu totul din aur, având în mijloc o nestemată vineţie... safir, nu?

Durossa clătină din cap, zâmbind, necunoscând nici ea denumirea. Se aflau spre sfârşitul caldanului, aşa cum numeau Angyar din miazănoapte vara lungă cât întregul an de opt sute de zile, reîncepând ciclul lunilor la fiecare echinox; lui Semley i se părea un calendar înapoiat, o cronologie a smiromilor. Neamul ei se sfârşea acum, dar fusese mai vechi şi mai pur decât al locuitorilor din mlaştinile nord-vestice, care se amestecau cu Olgyor cu prea multă uşurinţă. Semley stătea alături de Durossa, sub razele soarelui, pe un pervaz din piatră, sus, în Marele Turn, unde locuia femeia cea vârstnică. Văduvă de tânără şi lipsită de copii, Durossa fusese măritată pentru a doua oară, cu Lordul Hallan, fratele tatălui ei. Deoarece era o căsnicie între neamuri şi amândoi soţii mai fuseseră căsătoriţi o dată, ea nu luase titlul de Lady Hallan, pe care urma să-l poarte Semley într-o bună zi; totuşi, stătea pe jilţ alături de bătrânul lord, cârmuind laolaltă. Mai vârstnică decât fratele ei, Durhal, o iubea pe tânăra lui soţie şi era încântată de Haldre cea bălaie.

— A fost cumpărat, continuă Semley, cu toţi banii obţinuţi de strămoşul meu, Leynen, când a cucerit Feudele din Miazăzi – gândeşte-te, toţi banii unui întreg regat pentru un giuvaer! Oh, ar fi strălucit mai puternic decât orice din Hallan, cu siguranţă, chiar mai puternic decât cristalele acelea, asemănătoare ouălor de Koob, pe oare le poartă verişoara ta, Issar. Era atât de minunat, încât i-au pus un nume: i-au spus Ochiul Mării. L-a purtat străbunica mea.

— Tu nu l-ai văzut niciodată? întrebă domol Durossa, privind în jos, spre pantele verzi ale muntelui, acolo unde vara cea lungă îşi trimitea adierile fierbinţi şi neastâmpărate să hoinărească prin păduri şi apoi să se învolbureze pe drumurile albe, coborând către îndepărtatul ţărm al mării.

— A fost pierdut înainte de-a mă naşte...

— L-au luat tribut Lorzii Stelelor?

— Nu, tata zicea că a fost furat înainte ca Lorzii Stolelor să vină pe tărâmurile noastre. Nu voia să spună mai multe, dar o smiromă bătrână, care cunoştea multe istorii, îmi zicea întruna că Fiia trebuie să ştie unde se află.

— Ah, pe Fiia mi-ar plăcea să-i văd! încuviinţă Durossa. Am auzit atâtea cântece şi legende despre ei… de ce nu vin niciodată în Tărâmurile Apusene?

— Bănuiesc că din cauza munţilor; frigul iernii este prea pătrunzător. Ei iubesc soarele văilor din miazăzi.

— Seamănă cu Argilienii?

— Pe aceia nu i-am văzut niciodată; se feresc de noi. Nu sunt oare albi, precum smiromii, şi diformi? Fiia sunt bălai; par nişte copii, dar sunt mai zvelţi şi mai înţelepţi. Oh, mă-ntreb dacă ei ştiu unde se află colierul, cine l-a furat şi unde l-a tăinuit? Gândeşte-te, Durossa – dacă aş putea sta lângă soţul meu, în Sala Mare, cu bogăţia unei împărăţii înconjurându-mi grumazul şi umbrindu-le pe celelalte femei aşa cum el îi adumbreşte pe toţi bărbaţii!

Durossa se plecă asupra pruncului, care îşi cerceta degeţelele arămii ale picioarelor, aşezat pe o blană între cele două femei.

— Semley este o prostuţă, murmură ea fetiţei. Semley care luceşte aidoma unei stele căzătoare; Semley, al cărei bărbat nu iubeşte galbenii, ci numai aurul ei…

Iar Semley tăcu şi privi peste pantele verzi ale verii, către marea îndepărtată.

Însă după ce se scurse un alt geran, şi Lorzii Stelelor veniră din nou să strângă birul pentru războiul împotriva sfârşitului lumii – folosind de data aceasta doi Argilieni drept tălmaci, umilindu-i astfel pe Angyar până aproape de pragul revoltei – şi după ce mai trecu un caldan, iar Haldre era acum o fetiţă frumoasă şi vorbăreaţă, o aduse, într-o dimineaţă, în odaia scăldată de soare a Durossei. Semley purta o mantie azurie, veche, şi părul îi era ascuns de glugă.

— Durossa, vorbi ea cu glas blând, ţine-o câteva zile pe Haldre. Plec spre miazăzi, la Kirien.

— Vrei să-ţi vizitezi tatăl?

— Vreau să-mi găsesc moştenirea. Verii tăi din Feuda Harget l-au zeflemisit pe Durhal. Până şi bastardul de Parna îl poate face să sufere, deoarece soţia lui are o cuvertură din mătase drept acoperământ al patului, şi mai are un cercel din diamant, şi trei rochii lungi, şleampăta şi buhăita cu păr negrul în vreme ce nevasta lui Durhal trebuie să-şi cârpească rochia...

— Mândria lui Durhal stă în soţia lui sau în veşmintele ei?

Semley era însă de neclintit.

— Lorzii Hallanului sărăcesc în propriul lor palat. Doresc să aduc zestrea bărbatului, aşa cum este obiceiul.

— Semley! Durhal ştie că pleci?

— Întoarcerea mea va fi plină de fericire – asta-i tot ce pot spune, rosti Semley cea tânără, izbucnind pentru un moment în râsul ei bucuros; apoi se aplecă să-şi sărute fetiţa, se întoarse şi, înainte ca Durossa să poată vorbi, dispăru precum un vârtej peste podelele din piatră, scăldate de soare.

Nevestele Angyar nu călăreau niciodată doar pentru plăcerea lor, iar după măritiş, Semley nu mai părăsise Hallanul; de aceea, strângând şaua înaltă a unui vântelegar, se simţea iarăşi precum o fată, fecioara sălbatică de demult, călărind bidivii pe jumătate istoviţi, în vântul de miazănoapte, deasupra câmpiilor Kirienului. Acum, cobora din colinele Hallanului pe un animal de rasă, cu blana dungată şi lucioasă deasupra oaselor goale pe dinăuntru, ochi verzi mijiţi împotriva vântului, aripile uşoare şi puternice ridicându-se şi coborând de ambele părţi ale femeii, dezvăluind şi acoperind norii de deasupra şi colinele de dedesubt. În cea de-a treia dimineaţă, ajunse în Kirien şi intră din nou în castelul ruinat. Tatăl ei băuse toată noaptea şi, ca altădată, razele soarelui de dimineaţă, strecurându-se prin spărturile acoperişului, îl iritau, iar apariţia fiicei lui îi spori năduful.

— De ce te-ai întors? mârâi privind-o pentru o clipă, cu ochi injectaţi. Focul nărăvaş din părul tinereţii sale se stinsese şi pe frunte i se încâlceau şuviţe cărunte. Tânărul Hallan s-a însurat cu tine şi te-ai întors, pe furiş, acasă?

— Sunt soţia lui Durhal. Am venit să-mi iau zestre, tată.

Bărbatul pufni scârbit, dar Semley râse; el miji din nou ochii spre ea.

— Tată, este adevărat că Fiia au furat Ochiul Mării?

— De unde pot şti? Poveşti vechi… Cred c-a fost pierdut înainte de naşterea mea. Mai bine nu m-aş fi născut… Dacă vrei să afli, întreabă-i pe Fiia! Du-te la ei, la bărbatul tău. Pe mine lasă-mă în pace. În Kirien nu-i loc pentru fete, aur şi poveşti. Aici povestea s-a sfârşit; aici e ruina, castelul pustiu… Toţi fiii lui Leynen au murit, toate averile lor s-au pierdut. Pleacă pe calea ta, fetiţo!

Cenuşiu şi buhăit precum păianjenii sălilor năruite, bărbatul se răsuci şi porni împleticindu-se către hrubele unde se ascundea de razele soarelui.

Purtând de frâu vântelegarul tărcat din Hallan, Semley părăsi căminul copilăriei şi coborî colina abruptă, trecând pe lângă aşezarea smiromilor, care o salutară cu un respect ursuz, pe lângă ogoarele şi păşunile unde rumegau herilorii uriaşi, pe jumătate sălbatici, cu aripile retezate, până într-o vâlcea aidoma unui pocal din smarald umplut cu raze de soare. În adâncul văii se afla sătucul Fiia şi, pe când ea cobora, călărind armăsarul, oamenii cei micuţi şi firavi ieşiră din casele şi grădinile lor şi alergară spre ea, râzând şi strigând cu glasuri subţiri:

— Bun-venit, mireasa lui Hallan, Lady Kirien, Briza-vântului, preafrumoasă Semley!

O chemau cu nume dintre cele mai încântătoare, iar femeii îi plăcea să-i audă şi n-o supărau râsetele lor; deoarece omuleţii râdeau de tot ceea ce spuneau. Aşa obişnuia şi ea: să vorbească şi să râdă. Din volbura lor primitoare, Semley se desprindea înaltă, în mantia ei lungă şi azurie.

— Bun-găsit, Fiii Luminii, Copii ai Soarelui, Fiia, prietenii oamenilor!

O călăuziră în aşezarea lor şi o purtară într-una prin locuinţele delicate, urmaţi îndeaproape de copilaşii mititei. Nu puteai cunoaşte vârsta unui Fian adult; era greu chiar să-i deosebească unul de altul şi să fie sigură, în vreme ce

forfoteau cu mişcările iuţi ale unor fluturi în jurul unei flăcărui, că vorbea mereu cu acelaşi. I se părea totuşi că discută numai cu unul dintre ei, pe când ceilalţi hrăneau şi mângâiau telegarul sau îi aduceau apă de băut şi potire cu fructe culese din grădini.

— Nicicând Fiia n-au furat colierul Lorzilor Kirien! spuse piticul. Ce să facă Fiia cu aurul, Lady? Noi avem lumina soarelui în caldan şi amintirea razelor aurii în garan, fructele limonii, frunzele gălbui în anotimpul-spulberării, părul bălai al doamnei noastre din Kirien, nu alt aur!

— Atunci l-a furat un smirom?

Râsetele clinchetiră zglobii în jurul ei.

— Când ar îndrăzni un smirom?! Oh, Lady Kirien, cum a dispărut colierul acela nu ştie niciun muritor, fie el om, smirom, Fian sau oricare altul din cele Şapte Neamuri. Doar minţile stinse cunosc adevărul despre pierderea lui, petrecută demult, când Kireley cel Mândru, a cărei stră-strănepoată eşti tu, păşea singur pe lângă grotele mării. Dar, s-ar putea să-i descoperi printre Vrăşmaşii-soarelui.

— Argilienii?

O cascadă sonoră de râsete nervoase.

— Rămâi cu noi, Semley, plete-de-soare, revenită din miazănoapte. Femeia se opri acolo să mănânce, iar omuleţii o încântară cu farmecul lor şi rămaseră vrăjiţi de farmecul ei. Însă, când o auziră repetându-şi dorinţa de-a pleca la Argilieni, pentru a-şi găsi moştenirea, dacă se afla acolo, râsetele încetară; şi, încetul cu încetul, numărul ce lor strânşi în jurul ei se micşoră. În cele din urmă, rămase doar cel cu care vorbise de la început.

— Nu te duce la Argilieni, Semley, spuse el, iar inima femeii se strânse pentru o clipă. Coborându-şi palma încet prin faţa ochilor, Fianul întunecase aerul din jurul lor.

Pe tipsii, fructele aveau culoarea albicioasă a scrumului, iar vasele cu apă limpede se goliseră.

— În munţii îndepărtatelor tărâmuri s-au despărţit Fiia şi Gdemiar, urmă bărbatul cel subţire şi încordat. A trecut multă vreme de atunci. Demult, demult, formam un singur neam. Noi nu suntem ce sunt ei. Suntem ceea ce nu sunt

ei. Semley, gândeşte-te la razele soarelui, la iarbă şi la pomii ce poartă roade; gândeşte-te că nu toate drumurile ce coboară mai şi urcă.

— Drumul meu nici nu urcă şi nici nu coboară, curtenitoare gazdă, ci merge drept către moştenirea mea. Voi pleca drept pe acest drum şi mă voi întoarce cu colierul.

Fianul făcu o plecăciune surâzând.

Ieşind din aşezare, Semley încalecă vântelegarul şi, răspunzând cu rămas-bun strigătelor piticilor, se înălţă pe vântul după-amiezii şi zbură spre sud-vest, către grotele din ţărmul stâncos al Mării Kirien.

Se temea că va trebui să intre adânc în inima acelor peşteri-tunel pentru a-i găsi pe cei căutaţi, deoarece se spunea că Argilienii nu ieşeau niciodată sub lumina soarelui, înfricoșându-i chiar şi Steaua Mare şi lunile. Drumul era lung; coborî o dată, lăsând armăsarul să vâneze şobolani-de-copaci, în vreme ce ea ciuguli puţină pâine din cobur. Pâinea se uscase, era tare şi avea gust de piele, totuşi mai păstra ceva din aroma cuptorului şi, o clipă, mâncând singură într-un luminiş din pădurile de miazăzi, Semley auzi sunetul blând al unui glas şi-l zări pe Durhal întorcându-se spre ea în pâlpâirea lumânărilor din Hallan. Pentru o vreme rămase locului, visând cu ochii deschişi chipul cel tânăr, încruntat şi preocupat, precum şi cuvintele pe care urma să i le spună ea, atunci când avea să revină acasă, purtând preţul unei împărăţii în jurul gâtului: „Voiam un dar pe măsura soţului meu, stăpâne...” Porni după aceea mai departe, însă când ajunse pe coastă, soarele apusese şi Steaua Mare se cufunda înapoia lui. Dinspre vest se stârnise un vânt puternic, răbufnind neregulat şi schimbându-şi mereu direcţia, iar vântelegarul obosise şi nu-l mai putea înfrunta. Îi dăduse voie să lunece, coborând pe nisip. Îndată după aceea, armăsarul îşi plie aripile, îndoindu-şi sub el membrele groase, dar uşoare, şi începu să toarcă încet. Femeia îşi strânse mantia la gât şi mângâie grumazul animalului, care ciuli urechile şi toarse iarăşi. Blana lui moale îi dezmierda palma, însă de jur împrejur nu putea zări decât cerul sur, acoperit de nori murdari, marea

cenuşie şi nisipul plumburiu. Apoi văzu, alergând pe plajă, o siluetă scundă şi întunecată… încă una… un grup întreg ghemuindu-se, fugind şi oprindu-se.

Strigă din toate puterile spre ei. Deşi se părea că n-o auziseră, o înconjurară în câteva clipe. Se fereau de vântelegar, iar acesta se oprise din tors şi blana i se zburlise sub mâna lui Semley. Ea apucă frâul, liniştită de prezenţa lui, totuşi temându-se puţin de ferocitatea ce putea fi stârnită de nervii animalului. Ciudatele făpturi tăceau, privind-o, cu picioarele musculoase, desculţe, înfipte în nisip. Nu-i putea confunda: erau de înălţimea Fiia, iar în toate celelalte privinţe – o umbră, o imagine întunecată a poporului cel vesel. Fără veşminte, îndesaţi, încordaţi, cu părul lins şi pielea alb-cenuşie, umedă, aidoma viermilor; ochii precum stâncile.

— Voi sunteţi Argilienii?

— Suntem Gdemir, poporul Lorzilor Tărâmurilor Nopţii.

Glasul era neaşteptat de puternic şi profund, răsunând semeţ în amurgul brăzdat de vântul sărat; dar, ca şi în cazul Fiia, Semley nu era sigură care dintre ei vorbise.

— Bun găsit, Lorzi ai Nopţii. Sunt Semley de Kirien, soţia lui Durhal din Hallan. Am venit la voi pentru a-mi căuta moştenirea, colierul numit Ochiul Mării, care s-a pierdut cu mult timp în urmă.

— De ce-l cauţi aici, Angya? Aici nu există decât nisip, sare şi întuneric.

— Deoarece lucrurile pierdute apar în adâncuri, răspunse Semley, pregătită pentru o înfruntare pe tărâmul vorbelor, iar aurul scos din pământ obişnuieşte să se întoarcă acolo. De asemenea, se spune că, uneori, obiectele revin la făuritorii lor.

Ultima afirmaţie era doar bănuiala ei; dar nimeri ţinta.

— Este adevărat; după nume, Ochiul Mării ne este cunoscut. A fost făurit în peşterile noastre, demult, tare demult, apoi vândut Angyarilor. Nestemata cea vineţie era din Pământarii, de la neamurile noastre răsăritene. Însă toate acestea sunt istorii vechi, Angya.

— Le pot asculta şi eu, în locurile unde sunt povestite?

Un răstimp, o priviră în tăcere, parcă nesiguri. Vântul sur răscolea nisipul, întunecându-se pe măsură ce apunea Steaua Mare; vuietul mării urca şi cobora. Glasul baritonal vorbi:

— Da, doamnă Angyar. Poţi pătrunde în palatele Adâncului. Vino cu noi.

În voce se simţea o intonaţie nouă, ademenitoare. Semley nu voi s-o audă. Îi urmă pe Argilieni, ţinând frâul armăsarului ei cu gheare ascuţite.

La intrarea peşterii, cu o gură căscată şi ştirbă din care răzbătea o miasmă caldă, unul din Argilieni rosti:

— Fiara-văzduhului nu poate intra.

— Ba da, răspunse Semley.

— Nu, se împotriviră oamenii cei scunzi şi îndesaţi.

— Ba da, nu-l voi părăsi aici! Nu este al meu şi nu-l pot lăsa. Nu va face niciun rău, atâta vreme cât îi ţin frâiele.

— Nu, repetară glasurile groase, dar altele interveniră: cum doreşti; după un moment de ezitare, îşi reluară drumul. Sub pământ era atât de întuneric, de parcă gura peşterii se închisese înapoia lor. Mergeau în şir, iar Semley era ultima.

Bezna tunelului începu să se destrame, apoi ajunseră sub un glob de foc alb, stins, agăţat sub tavan. Mai departe se zărea un altul, şi altul; între ele, atârnau ghirlande de viermi lungi şi negri. Pe măsură ce înaintau, globurile de foc erau mai dese şi tot coridorul era scăldat într-o lumină strălucitoare, rece.

Călăuzele se opriră la răspântia a trei tunele, toate ferecate cu porţi ce păreau din fier.

— Vom aştepta, Angya, vorbiră ei şi opt bărbaţi rămaseră cu ea, în vreme ce alţi trei descuiară una dintre porţi şi intrară. Poarta coborî, huruind în urma lor.

Mândră şi neclintită rămase fiica Angyar sub lumina albă şi puternică a lămpilor; vântelegarul se ghemuise în spatele ei, zvâcnind din vârful cozii vărgate şi tremurând întruna din aripile mari şi pliate, rezistând cu greu pornirii de a zbura. Mai încolo, cei opt Argilieni stăteau pe vine, murmurând între ei, cu glasuri groase.

Poarta din mijloc se deschise larg, huruind.

— Lăsaţi pe Angya să pătrundă în Tărâmul Nopţii! răsună o voce nouă, plină de fală. Din prag, un Argilian purtând câteva straie pe trupul său butucănos îi făcu semn să se apropie: Intră şi priveşte splendorile împărăţiilor noastre, minunile făurite de mâini, operele Lorzilor Nopţii!

Înclinându-şi capul, tăcută, Semley trase de frâul armăsarului şi-l urmă pe bărbat sub pragul scund, făcut pentru pitici. Înaintea ei se întindea un alt coridor strălucitor, pereţii umezi scânteind sub lumina albă, dar, în loc de o podea pe care să mergi, prin mijlocul tunelului se afla o pereche de drugi din oţel lustruit pierzându-se în depărtare. Pe ei stătea un fel de rădvan cu roţi din metal. Fără să ezite sau să-şi trădeze uimirea, Semley urmă gesturile noii călăuze şi se sui în caretă împreună cu vântelegarul. Argilianul urcă şi el, aşezându-se în faţa femeii, şi începu să mişte câteva mânere şi roţi. Răsună un zgomot puternic, un scrâşnet metalic, apoi pereţii tunelului începură să zvâcnească pe lângă ei. Lunecau din ce în ce mai repede, până când globurile de foc se contopiră într-o dâră luminoasă, iar aerul cald, cu iz rânced, deveni un vânt răzleţ, suflând gluga de pe pletele lui Semley.

Rădvanul se opri. Femeia urmă călăuza urcând câteva trepte din bazalt până la o anticameră vastă, după aceea mai departe, într-o sală şi mai uriaşă, săpată de râuri străvechi sau formată prin îngroparea în stâncă a unor peşti-de-pământ. Întunericul de-acolo, ce nu cunoscuse niciodată razele soarelui, fusese izgonit de scânteierea rece, nefirească a globurilor. Îndărătul unor zăbrele tăiate în pereţi se roteau aripi uriaşe, primenind aerul stătut. Sala cea vastă zumzăia şi răsuna de zgomote: glasurile puternice ale Argilienilor, scrâşnetele, ţiuiturile şi vibraţiile aripilor rotitoare şi ale roţilor, ecourile şi reverberaţiile acestora. Aici, toate siluetele butucănoase ale Argilienilor erau înveşmântate în straie asemănătoare Lorzilor Stelelor – pantaloni despicaţi, cizme moi şi tunici cu glugi – deşi puţinele femei existente, care zoreau piticii servitori, erau dezbrăcate. Mulţi dintre bărbaţi erau oşteni, purtând la şold

arme de forma teribilelor aruncătoare-de-lumină ale Lorzilor Stelelor, deşi chiar şi Semley îşi putea da seama că nu erau decât nişte drugi de fier. Ceea ce vedea, vedea fără să privească. Mergea pe unde era condusă, fără a întoarce capul la stânga sau la dreapta. Când ajunse înaintea unui grup de Argilieni purtând coroane de fier pe părul lor negru, călăuza se opri, se înclină şi strigă:

— Înalţii Lorzi Gdemiar!

Erau şapte bărbaţi şi toţi o priveau cu atâta aroganţă pe chipurile lor cenuşii şi noduroase, încât femeia simţi că o pufneşte râsul.

— Vin în mijlocul vostru, o, voi Lorzi ai Tărâmului întunecat, căutând averea pierdută a familiei mele, li se adresă ea cu gravitate. Caut Ochiul Mării, giuvaierul lui Leynen. În larma sălii uriaşe, glasul ei era o şoaptă.

— Aşa ne-au spus şi oamenii noştri, Lady Semley. De data aceasta, femeia reuşi să-l identifice pe vorbitor, un bărbat chiar mai scund decât ceilalţi, de-abia ajungând la sânul ei, cu chipul alb şi încrâncenat. Nu avem lucrul pe care-l cauţi.

— Se spune că l-aţi avut, cândva.

— Multe se spun sus, acolo unde licăreşte soarele.

— Iar vorbele sunt purtate de vânturi, acolo unde suflă vânturile. Nu cer să ştiu cum am pierdut noi colierul şi cum a ajuns el la voi, străvechii lui făuritori. Acelea sunt istorii vechi, pricini de demult. Doresc numai să-l găsesc. Nu-l aveţi acum; însă, poate ştiţi unde se află.

— Nu-i aici.

— Atunci este altundeva.

— Se găseşte acolo unde nu-l poţi ajunge. Niciodată, decât dacă te ajutăm noi.

— Atunci, ajutaţi-mă. Vă cer asta ca oaspete al vostru.

— Se spune: *Angyar iau, Fiia dau, Gdemiar dau şi iau.* Dacă te ajutăm, ce ne vei da?

— Mulţumirile mele, Lord al Nopţii.

Zâmbea în mijlocul lor, înaltă şi strălucitoare. Cu toţii o priveau cu un fel de uimire pizmaşă, apăsătoare, cu o poftă ursuză.

— Ascultă, Angyar, favoarea pe care ne-o ceri este foarte mare. Nu ştii cât de mare. Nu poţi înţelege. Eşti fiica unui neam ce nu va înţelege, căruia nu-i pasă decât de călăria pe aripile vântului, strânsul recoltelor, luptele cu săbii şi răcnitul ţinându-se după umeri. Cine însă vă făureşte săbiile din oţel scânteietor? Noi, Gdemiar! Lorzii voştri vin la noi, aici şi în Pământarii, îşi cumpără spadele şi pleacă, fără să privească, fără să înţeleagă. Acum tu eşti aici, vei privi şi poţi vedea câteva din nenumăratele noastre minuni: luminile ce ard de-a pururi, trăsura ce se mişcă singură, maşinăriile ce ne croiesc veşmintele, ne gătesc mâncărurile, ne împrospătează aerul şi ne slujesc în atâtea chipuri. Află că toate acestea sunt mai presus de înţelegerea ta. Şi mai află ceva: noi, Gdemiar, suntem prietenii celor numiţi de voi Lorzii Stelelor! I-am însoţit la Hallan, la Reohan, Hull-Orren, la toate castelele voastre, pentru a-i ajuta să vă vorbească. Lorzii cărora voi, mândrii Angyar, le plătiţi tribut sunt prietenii noştri. Ne fac favoruri, aşa cum şi noi le facem lor! Atunci, ce înseamnă pentru noi mulţumirile tale?

— La această întrebare răspunsul trebuie să-l daţi voi, spuse Semley, nu eu. Eu am răspuns o dată. Vorbeşte, Lordule!

O vreme, cei şapte se sfătuiră, prin vorbe şi semne. O priveau pe femeie, apoi îşi fereau ochii, murmurau ceva şi rămâneau nemişcaţi. În jurul lor, încet şi în linişte, se strânse o întreagă mulţime, apropiindu-se unul câte unul până când Semley fu înconjurată de sute de chici negre şi încâlcite, iar uriaşa şi răsunătoarea podea a cavernei fu acoperită de Argilieni, cu excepţia unui spaţiu restrâns în jurul domniţei. Vântelegarul tremura de spaimă şi de iritarea stăpânită de atâta vreme, iar pupilele i se dilataseră şi erau albicioase, precum ochii unui armăsar obligat să zboare noaptea. Semley îi mângâie blana caldă a capului, şoptind:

— Şşşt, fii liniştit, viteazule, luminosule, lordul vântului…

— Angya, te vom duce la locul unde se găseşte podoaba. Argilianul cu chip alb şi coroană din fier se întoarse iarăşi

către ea: Mai mult nu putem face. Trebuie să vii cu noi, pentru a cere giuvaierul de la cei care-l au. Fiara-văzduhului nu poate veni cu tine. Trebuie să mergi singură.

— Cât de lungă va fi călătoria, Lordule?

Colţurile buzelor bărbatului se alungiră.

— Va fi o călătorie foarte lungă, Lady. Totuşi, va dura numai o noapte.

— Vă mulţumesc pentru curtenie. Veţi avea grijă de armăsarul meu în noaptea aceasta? Nu trebuie să i se întâmple niciun rău.

— Va dormi până la întoarcerea ta. Când îl vei revedea, vei fi călărit un vântelegar cu mult mai mare! Nu ne întrebi unde te ducem?

— Putem porni curând? Nu vreau să lipsesc mult de acasă.

— Da. În curând. Din nou, buzele cenuşii se întinseră, când Argilianul o privi.

Semley n-ar fi putut istorisi amănunţit cele petrecute în următoarele ore; totul era forfotă, confuzie, larmă, ciudăţenie. Pe când ţinea capul armăsarului, un Argilian înfipse un ac lung într-o coapsă vârstată cu auriu. Femeia aproape izbucni în plâns, dar vântelegarul doar tresări, apoi, torcând, adormi. Fu luat de un grup de Argilieni care, cu siguranţă, erau nevoiţi să-şi adune tot curajul pentru a-i atinge blana caldă. Mai târziu, văzu un ac înfigându-se în propriul ei braţ – poate pentru a-i pune la încercare curajul, se gândi, pentru că nu părea s-o adoarmă; deşi nu era tocmai sigură. De câteva ori, călători în rădvanele pe drugi, trecând dincolo de uşi din fier şi traversând sute şi sute de caverne boltite; o dată, trăsura parcurse o grotă ce se pierdea la nesfârşit în întuneric, iar toată bezna aceea era plină cu stoluri mari de herilori. Semley le putea auzi uguirile răguşite şi întrezări stolurile în luminile din faţă ale caretei; apoi îi desluşi mai limpede în lumina albă şi văzu că erau lipsiţi de aripi şi orbi. Strânse atunci ochii din răsputeri. Dar trebui să străbată şi mai multe tunele, mai multe grote, mereu alte trupuri sure şi noduroase, chipuri încrâncenate şi glasuri bubuind lăudăroase, până când, în

cele din urmă, o aduseră brusc afară, sub cerul liber. Era în toiul nopţii; femeia înălţă fericită ochii către stele şi către singura lună strălucind, micuţa Heliki, sclipind în apus. Argilienii continuau să forfotească în jurul ei, obligând-o să urce într-un nou fel de rădvan, sau cufăr, nu-şi dădea exact seama. Era micuţ, plin de luminiţe clipind precum lumânările, foarte îngust, şi strălucitor faţă de cavernele cele uriaşe şi umede şi noaptea luminată de stele. Un alt ac o înţepă şi-i spuseră că trebuie să fie legată într-un soi de jilţ culcat, legată de mâini, picioare şi cap.

— Nu, rosti Semley

Dar când văzu că cei patru Argilieni, care urmau să-i fie călăuze, se lăsau legaţi înaintea ei, femeia cedă. Ceilalţi plecară. Urmă un vuiet, apoi o tăcere lungă; o apăsa greutatea uriaşă şi nevăzută. După aceea, greutatea dispăru; nu se mai auzea niciun sunet, absolut nimic.

— Am murit? întrebă Semley.

— Oh, nu, Lady, răspunse un glas care nu-i plăcu. Deschizând ochii, zări chipul alb plecat deasupra ei, buzele late dezgolind dinţii, ochii aidoma unor pietricele. Legăturile fuseseră desfăcute şi femeia se ridică. Nu mai avea greutate, era lipsită de trup, se simţea o rafală de spaimă în vânt.

— Nu-ţi vom face niciun rău, continuă glasul ursuz. Lasă-ne numai să te atingem, Lady. Am dori să-ţi atingem părul. Lasă-ne să-ţi atingem părul…

Rădvanul rotund în care se aflau se zgudui pentru o clipă. Dincolo de fereastră ori era ceaţă, ori nimic? O noapte lungă, îi spuseseră. Foarte lungă. Rămase nemişcată, îndurând atingerea mâinilor sure şi grele pe părul ei. Mai târziu, aveau să-i atingă braţele, mâinile şi picioarele, iar unul îi puse mâna pe gât: atunci strânsese din dinţi şi se ridicase, iar ei se retrăseseră.

— Nu ţi-am făcut niciun rău, Lady, vorbiră Argilienii. Ea clătină din cap.

Când îi cerură, Semley se aşeză din nou în jilţul cu legături; iar când lumina străfulgera aurie la fereastră, ea ar fi plâns de fericire, dar leşină mai întâi.

***

— Ei bine, rosti Rocannon, ştim acum cel puţin ce este ea.

— Aş fi dorit să existe vreo cale de-a afla cine este, murmură custodele. Doreşte ceva din Muzeul nostru, nu? Parcă aşa spun trogii…

— Te rog, nu le mai spune trogi, interveni Rocannon; ca fider, etnolog al Fiinţelor cu Inteligenţă Dezvoltată, trebuia să se opună folosirii acestor termeni. Poate că nu sunt arătoşi, dar sunt Extratereştri cu Statut C… Mă întreb de ce Comisia i-a ales tocmai pe ei pentru dezvoltare înainte chiar de-a contacta toate speciile FID? Pun prinsoare că explorarea a fost efectuată de Centaurieni - dintotdeauna s-au dat în vânt după nocturni şi locuitori de grote. Dacă ar fi fost după mine, aş fi sprijinit Speciali.

— Troglodiţii par destul de fascinaţi de ea.

— Tu nu eşti?

Ketho privi din nou spre femeia zveltă, apoi se împurpură la faţă şi râse:

— Ba da, într-un fel… în optsprezece ani de când sunt pe Noua Georgie de Sud, n-am mai văzut o fiinţă, fie ea şi extraterestră, atât de frumoasă. De fapt, n-am văzut niciodată, niciunde o femeie atât de frumoasă. Seamănă cu o zeiţă. Roşeaţa atinsese acum creştetul cheliei sale, deoarece Ketho era un custode timid, prea puţin înclinat către hiperbolă. Însă Rocannon încuviinţă din cap cu seriozitate, aprobându-l:

— Aş fi vrut să-i putem vorbi fără tr… Gdemiar ca translatori. Dar n-avem de ales.

Rocannon se îndreptă spre oaspete, iar când ea întoarse minunatul chip în direcţia lui, bărbatul făcu o plecăciune adâncă, atingând podeaua cu un genunchi, coborând capul şi închizând ochii. Gestul era denumit de el Curtoazia Interculturală Multiscop, şi-l executa cu destulă graţie. Când se ridică, străina cea frumoasă surâse şi vorbi.

— A spus „Bun găsit, Lord al Stelelor”, bolborosi în galactică stricată unul din scunzii ei însoţitori.

— Bun sosit, Lady Angyar, replică Rocannon. Cu ce putem noi, cei din Muzeu, să-ţi fim de folos?

Glasul ei unduia ca o adiere argintie peste mormăiturile trogloditului.

— A spus „Te rog, dă colierul care avuţie de mult strămoşii ei.“

— Ce colier? întrebă el şi, înţelegându-l, femeia indică exponatul din mijlocul vitrinei lângă care stăteau – un obiect magnific, un lanţ de aur galben masiv, dar cu o lucrătură extrem de delicată, ornat cu un safir mare de un albastru intens. Rocannon înălţă sprâncenele şi Ketho murmură în spatele lui:

— N-are gusturi rele. Este Colierul Fomalhaut – o bijuterie celebră.

Femeia le zâmbi şi vorbi iarăşi pe deasupra capetelor trogloditilor.

— A spus „O, Lorzi ai Stelelor, Locuitor Tânăr şi Vârstnic, în Casa Comorilor avuţia asta ea avut. Mult, mult timp înapoi. Mulţumesc.”

— De unde-l avem noi, Ketho?

— Stai puţin, să mă uit în catalog. Îl am aici. Uite! L-au adus trogii… trolii ăştia, ce-or fi: Gdemiar. Se spune că au obsesia trocului; a trebuit să-i lăsăm să cumpere naveta cu care au venit aici, o PA-4. Colierul a reprezentat o parte a plăţii lor. Ei l-au făurit.

— Şi pot jura că nu mai pot realiza asemenea obiecte, de când aţi fost orientaţi spre Industrial.

— Aparent consideră însă că bijuteria este a ei, nu a lor sau a noastră. Trebuie să fie ceva important, Rocannon, altfel n-ar fi sacrificat timpul acesta pentru cererea ei. Diferenţa obiectivă între noi şi Fomalhaut trebuie să fie destul de mare!

— Câţiva ani, fără îndoială, încuviinţă liderul, familiarizat cu salturile stelare. Nu foarte departe. Oricum, nici *Manualul*, nici *Ghidul* nu-mi oferă date suficiente pentru a fundamenta o aproximare decentă, în mod vădit, speciile acestea n-au fost examinate corespunzător. Poate că piticii sunt pur şi simplu politicoşi. Sau, poate că soarta unui viitor

război interspecii atârnă de safirul acesta blestemat. Poate că dorinţa femeii îi dirijează pe pitici, pentru că ei o consideră superioară. Or, în ciuda aparenţelor, s-ar putea ca ea să fie prizoniera lor, o momeală. Cum putem şti?… Poţi renunţa la obiectul acela, Ketho?

— Ah, da. Oficial, toate Exoticele sunt împrumutate, nu ne aparţin, pentru că, din când în când, mai apar asemenea solicitări. Rareori ne împotrivim. Pacea este principalul, până la venirea Războiului…

— Atunci, eu zic să i-l dăm.

Ketho surâse:

— Este un privilegiu, rosti el. Descuind vitrina, scoase lanţul masiv de aur; apoi, cu sfială, îl întinse lui Rocannon: Dă-i-l tu.

Rocannon ţinu atunci pentru întâia dată în palmă, preţ de o clipă, nestemata vineţie.

Nu se uită însă la ea; se întoarse către străina cea frumoasă, cu pumnul umplut de foc albastru şi de aur. Femeia nu ridică mâinile pentru a lua podoaba, ci plecă fruntea, iar el îi trecu colierul peste păr. Ardea ca o rază în jurul gâtului ei arămiu. Privirea femeii era atât de mândră, fericită şi recunoscătoare, încât Rocannon amuţi, iar micuţul custode murmură grăbit în propriul lui grai:

— Cu plăcere, cu mare plăcere…

Străina îşi înclină creştetul auriu spre el şi spre Rocannon. După aceea, răsucindu-se, încuviinţă către însoţitorii – sau paznicii? — ei şi, strângând mantia azurie şi uzată în jurul trupului, porni pe coridorul cel lung şi dispăru. Ketho şi Rocannon rămaseră privind după ea.

— Simt… începu Rocannon.

— Cum? întrebă răguşit Ketho, după o pauză prelungă.

— Simt uneori că… ştii, câteodată, întâlnind fiinţele acestea de pe lumi despre care cunoaştem atât de puţine… parcă bâjbâi prin marginea unei legende sau a unui mit tragic pe care nu-l înţeleg.

— Da, îşi drese glasul custodele. Mă-ntreb cum o cheamă.

Semley cea Bălaie, Semley cea de Aur, Semley a Colierului. Argilienii se plecaseră înaintea voinţei ei, aşa cum se întâmplase şi cu Lorzii Stelelor, în locul acela îngrozitor unde o duseseră Argilienii, oraşul de la capătul nopţii. Îi făcuseră plecăciuni şi-i oferiseră de îndată comoara ei.

Nu-şi putea însă alunga senzaţia din cavernele acelea unde piatra cobora până deasupra creştetului, unde nu puteai spune cine vorbea, unde bubuiau glasuri şi se întindeau mâini cenuşii… Ajunge cu asta! Plătise pentru colier; prea bine. Acum era al ei. Preţul s-a plătit, ce-a fost a fost.

Vântelegarul se târâse afară dintr-un fel de cufăr, cu ochii înceţoşaţi şi blana tivită cu gheaţă, iar la început, când părăsiseră peşterile Gdemiar, nu voise să zboare. Acum părea întremat, călărind o boare lină de miazăzi, prin cerul senin, către Hallan.

— Mai iute, mai iute, îl îndemnă ea, începând să râdă pe măsură ce vântul îi spulbera bezna minţii. Vreau să-l văd pe Durhal, repede, cât mai repede…

Zburară cu iuţeală, ajungând la Hallan în amurgul celei de-a doua zile. Acum, grotele Argilienilor păreau tot atât de îndepărtate cât coşmarurile anului trecut, în vreme ce bidiviul o purta în susul celor o mie de trepte ale Hallanului şi peste Podul Genunii, acolo unde pădurile se îndepărtau la o mie de picioare. În lumina aurie a apusului, Semley descăleca în curtea de zbor şi urcă ultimele trepte printre figurile rigide, cioplite ale eroilor şi printre cei doi păzitori ai porţii, care se plecară înaintea ei, holbându-se la giuvaierul minunat şi arzător din jurul grumazului femeii.

Ajunsă în anticameră, opri o fată care trecea pe acolo, o fetişoară drăguţă, din neamul lui Durhal după trăsături, deşi Semley nu-şi putea aminti numele ei.

— Mă cunoşti, copilă? Sunt Semley, soţia lui Durhal. Vrei s-o anunţi pe Lady Durossa că m-am întors?

Îi era teamă să intre şi, poate, chiar să se vadă singură cu Durhal; dorea sprijinul Durossei.

Fata o fixă cu privirea, iar expresia chipului îi era ciudată. Totuşi, murmură:

— Da, Lady, apoi alergă spre Turn.

Semley rămase aşteptând în odaia poleită cu aur, dar dărăpănată. Nimeni nu veni; oare cinau cu toţii în sala cea mare? Liniştea era apăsătoare. După un minut, femeia porni spre scările Turnului. Atunci însă apăru o bătrână care, traversând podelele de piatră, întinse braţele către ea şi izbucni în plâns.

— Oh, Semley, Semley!

N-o mai văzuse niciodată pe femeia căruntă, şi se retrase un pas.

— Dar… Lady, cine-sunteţi?

— Sunt Durossa, Semley.

Rămase tăcută şi nemişcată în vreme ce Durossa o îmbrăţişa şi plângea, şi-o întrebă dacă era adevărat că o capturaseră Argilienii, ţinând-o sub vrajă atâţia ani, sau fuseseră Fiia cu ştiinţele lor ciudate? Durossa făcu câţiva paşi îndărăt şi încetă să mai plângă.

— Eşti tot tânără, Semley. Tânără ca în ziua plecării tale. Şi porţi în jurul gâtului colierul…

— Am adus acest dar soţului meu, Durhal. Unde este el?

— Durhal e mort.

Semley încremeni, fără să clintească.

— Soţul tău, fratele meu, Durhal, Lordul Hallanului, a fost ucis în bătălie acum şapte ani. Tu ai lipsit nouă ani. Lorzii Stelelor n-au mai venit. Am ajuns să purtăm războaie cu Palatele Răsăritene, cu Angyar din Log şi Hul-Orren. Durhal a fost ucis în luptă de lancea unui smirom, deoarece purta puţine zale pe trup şi nimic pe suflet. Zace îngropat în câmpiile deasupra mlaştinii Orren.

— Atunci, voi merge la el, rosti Semley. Se răsuci, punând mâna pe lanţul din aur ce-i atârna în josul gâtului: îi voi duce darul meu.

— Stai, Semley! Fiica lui Durhal, fiica ta, priveşte-o, Frumoasa Haldre!

Era fata pe care o trimisese după Durossa; avea vreo nouăsprezece ani şi ochii albastru-închis, precum ochii lui

Durhal. Stătea lângă Durossa, privind-o atent pe femeia aceea, Semley, care era mama ei. Vârsta lor era aceeaşi, şi părul auriu, şi frumuseţea. Semley însă era puţin mai înaltă şi purta nestemata vineţie pe piept.

— Ia-l, ia-l! Pentru Durhal şi Haldre l-am adus de la capătul nopţii! strigă femeia, aplecându-şi capul şi întorcându-l puţin, ca să scoată lanţul cel greu. Dădu drumul colierului şi acesta căzu pe piatră cu un zgomot rece, şiroit. Ia-l, Haldre! repetă ea, apoi, plângând în hohote, se întoarse şi fugi din Hallan, peste pod, în josul treptelor lungi şi late. Ţâşni spre răsărit, în pădurea de pe panta muntelui, aidoma unei sălbăticiuni scăpate din captivitate, şi dispăru.

PARTEA ÎNTÂI

Lordul stelelor

I

Astfel sfârşeşte prima parte a legendei; şi este pe de-a întregul adevărată. Iată alte câteva fapte, tot atât de adevărate, din *Manualul* Ligii *pentru Zona Galactica Opt.*

Numărul 62: FOMALHA UT II

Tipul: AE **–** *Viaţa bazată pe carbon. Planetă cu miez feric, diametru: 10 000 kilometri***,** *cu atmosferă bogată în oxigen. Perioada de revoluţie: 800 zile pământene, 11 min., 42 sec. Perioada de rotaţie: 29 ore, 51 min.,*

2 sec. Distanţa medie până la: 3,2 UA, orbită uşor excentrică. Înclinarea elipticii: 27° 20'20, determinând formarea de anotimpuri. Gravitaţie: 0,86 Standard.*

Patru continente: Nordvest, Sudvest. Est şi Antarctic, acoperind 38 din suprafaţa planetei.

Patru sateliţi (Perner, Loklik, R-2 şi Phobos). Însoţitorul lui Fomalhaut este vizibil ca o stea foarte strălucitoare.

Cea mai apropiată membră a Ligii: Noua Georgie de Sud, capitala Kerguelen (7,88 ani-lumină).

Istoric: Planeta a fost reperată de Expediţia Elieson în 202, cercetată cu sondele automate în 218.

Prima Explorare Geografică: 235-236. Director:

J. Kiolaf. Continentele au fost survolate (vezi hărţile 3114 – a, b, e şi 3115 – a, b). Asolizări, studii geologice şi biologice precum şi contacte FID au avut loc pe Continentele Est şi Nordvest (vezi descrierea speciilor inteligente).

Misiunea de Dezvoltare Tehnologică a speciei I-A: 252-254. Director: J. Kiolaf (numai Continentul Nordvest).

*Misiunea de Control şi Taxă a speciilor I-A şi II s-a desfăşurat sub auspiciile Fundaţiei Locale din Kerguelen. NGS***,** *în 254, 258, 262, 266, 270; în 215 planeta a fost pusă sub Interdicţie de către Autoritatea FID împuternicită, solicitând studierea adecvată a speciilor inteligente.*

Prima Cercetare Etnologică: 321. Director: G. Rocannon.

Un capac uriaş, orbitor de alb, se înălţă cu repeziciune, fără zgomot, pe cerul dinapoia Lanţului Sudic. Gărzile din turnurile Castelului Hallan strigară cu putere, izbind săbiile de scuturi. Vocile lor şi zăngăniturile metalice fură acoperite de vuietul cel puternic, de lovitura de baros a vântului şi de mugetul pădurii legănându-se.

Mogien de Hallan îşi întâmpină oaspetele, Lordul Stelelor, pe panta înclinată ce cobora spre curtea de zbor a castelului.

— Nava ta era în spatele Lanţului Sudic, Lord al Stelelor?

— Da, încuviinţă bărbatul. Pălise, era alb ca varul, însă glasul îi era liniştit ca de obicei.

— Vino cu mine. Mogien îşi sui oaspetele pe şaua de curier a vântelegarului care aştepta în curtea de zbor. În josul celor o mie de trepte, peste Podul Genunii şi deasupra colinelor împădurite ale domeniului Hallan, armăsarul zbura ca o frunză sură în vânt.

Traversând Lanţul Sudic, călăreţii zăriră fumul ridicându-se albăstrui printre lăncile de aur ale răsăritului. Focul sfârâia printre tufişurile reci şi umede de pe malurile pârâului ce cobora panta muntelui.

Brusc, în munte apăru o scobitură, un crater negru în care plutea un praf negru, fumegând. La marginea uriaşului cerc de distrugere, copacii carbonizaţi, aidoma unor dungi de cărbune, erau prăbuşiţi, cu coroanele depărtate de craterul întunecat.

Tânărul Lord de Hallan îşi menţinu armăsarul sur pe curentul ascendent dinspre valea pustiită şi privi în jos, fără niciun cuvânt. Existau multe istorii, de pe vremea bunicului şi străbunicului său, ce relatau prima sosire a Lorzilor Stelelor, cum aceştia arseseră colinele şi clocotiseră apele mării cu armele lor înspăimântătoare, iar cu ameninţarea acelor arme îi siliseră pe toţi Lorzii de Angien să le jure supunere şi să le plătească tribut. Acum, pentru întâia dată, Mogien crezu istorisirile acelea. O clipă uită să mai răsufle.

— Nava ta era…

— Da, era aici. Astăzi trebuia să mă întâlnesc cu ceilalţi în locul acesta. Lord Mogien, spune-le oamenilor tăi să

ocolească ţinutul ăsta. Pentru un timp… Până după ploi, următorul geran.

— Un blestem?

— O otravă. Ploile o vor curăţa din pământ. Glasul Lordului Stelelor continuă să fie potolit, dar privea în jos şi începu iarăşi să vorbească, adresându-se nu lui Mogien, ci craterului negru de sub ei, vârstat acum cu razele strălucitoare ale dimineţii. Mogien nu înţelese niciun cuvânt, deoarece vorbi în propriul lui grai, limba Lorzilor Stelelor; iar nici în Angien şi nici în restul lumii nu există vreun om care să cunoască graiul acela.

Tânărul Angya îşi înfrână bidiviul nervos. Înapoia sa, Lordul Stelelor inspiră adânc şi rosti:

— Să ne întoarcem la Hallan. Aici nu mai e…

Armăsarul vâsli peste pantele fumegânde.

— Lord Rocannon, dacă neamul tău se războieşte acum printre stele, îţi pot aduce în sprijin toate săbiile Hallanului!

— Îţi mulţumesc, Lord Mogien, răspunse Lordul Stelelor, strângând puternic şaua; curentul zborului îi biciuia părul uşor încărunţit de pe fruntea aplecată.

Lunga zi trecu. Vântul nopţii se năpustea prin deschizăturile odăii sale din turnul Castelului Hallan, făcând să pâlpâie focul din căminul larg. Geranul era pe sfârşite; în aer se simţea neastâmpărul primăverii. Când înălţa capul, putea desluşi izul dulceag, colbuit al tapiseriilor din ierburi, atârnate pe pereţi, dar şi aroma proaspătă şi plăcută a nopţii în pădurile de afară. Rosti din nou în transmiţător:

— Sunt Rocannon. Aici Rocannon. Puteţi răspunde? Ascultă multă vreme tăcerea receptorului, apoi încercă iarăşi frecvenţa navei: Aici Rocannon…

Când îşi dădu seama cât de încet vorbea, aproape în şoaptă, se opri şi închise aparatul. Erau morţi, toţi paisprezece, prietenii şi tovarăşii lui. Fuseseră în navă, deoarece el îi chemase acolo. Timp de o jumătate de an planetar lung, ei exploraseră Fomalhaut II şi sosise timpul să discute şi să compare datele culese. Smate şi echipa lui veniseră tocmai de pe Continentul Est, luând, în drum, şi grupul arctic. Se adunaseră pentru a se întâlni cu

Rocannon, Directorul Primei Cercetări Etnologice, omul care-i adusese pe toţi acolo. Iar acum ei erau morţi.

Dispăruse şi munca lor – toate însemnările, fotografiile, benzile, tot ceea ce le-ar fi justificat moartea – fusese spulberată, distrusă, odată cu ei.

Rocannon reglă din nou aparatul pe frecvenţa de Urgenţă, dar nu ridică transmiţătorul. Orice apel l-ar fi înştiinţat pe duşman de existenţa unui supravieţuitor. Rămase nemişcat. Când la uşă răsună o ciocănitură puternică, bărbatul rosti în graiul acela straniu ce avea să-l folosească de acum înainte.

— Intră!

În cameră păşi tânărul Lord al Hallanului, Mogien, cel care fusese cea mai competentă sursă asupra culturii şi datinilor Speciei II, şi care acum îi controla destinul. Ca toţi cei din rasa lui, Mogien era foarte înalt, cu părul bălai şi pielea întunecată, iar chipul său frumos era perfect, stăpânit, afişând o seriozitate încruntată, străbătută uneori de fulgerele emoţiilor puternice: mânie, ambiţie, bucurie. Era urmat de servitorul său Olgyor, Raho. Acesta aşeză un clondir gălbui şi două cupe pe o laviţă; umplu cupele şi se retrase.

— Voi bea cu tine, Lord al Stelelor, spuse moştenitorul Hallanului.

— Iar neamul meu cu al tău şi fiii noştri laolaltă, Lord, replică etnologul, care nu locuise pe nouă planete diferite fără să înveţe valoarea bunelor maniere. Împreună ridicară cupele din lemn învelit în argint şi băură.

— Cutia-cuvintelor, privi Mogien către radio, nu va mai vorbi niciodată?

— Nu cu glasurile prietenilor mei.

Chipul arămiu-întunecat al lui Mogien nu-şi schimbă expresia, dar spuse:

— Lord Rocannon, arma care i-a ucis trebuie să fie mai presus de orice închipuire.

— Liga tuturor Lumilor are asemenea arme pentru Războiul Ce Va Veni. Nu le foloseşte însă împotriva lumilor ei.

— Atunci, acesta e Războiul?

— Nu cred. Yaddam, pe care l-ai cunoscut, stătea numai în navă; ar fi auzit la ansiblu vestea unui război şi m-ar fi anunţat prin radio. Ar fi fost semne… Cred că este o rebeliune împotriva Ligii. Când plecam din Kerguelen, se vorbea despre răzmeriţe pe o planetă numită Faraday, iar după timpul soarelui asta se întâmpla acum nouă ani.

— Cutia-cuvintelor nu ar putea vorbi cu Oraşul Kerguelen?

— Nu; şi chiar dacă ar putea, cuvintele ar avea nevoie de opt ani să ajungă până acolo, iar răspunsul ar sosi la mine după alţi opt ani. Rocannon vorbea cu obişnuita lui politeţe, serios şi explicit, însă glasul îi sună puţin stins. Îţi aminteşti ansiblul, maşinăria cea mare pe care ţi-am arătat-o în navă, cea care poate vorbi cu alte lumi fără să piardă ani de zile? … Bănuiesc că asta urmăreau să distrugă. Faptul că toţi prietenii mei se găseau tocmai atunci înăuntru a fost pur şi simplu o nefericită coincidenţă. Fără aparatul acela nu pot face nimic.

— Dar dacă neamul tău, tovarăşii tăi din Oraşul Kerguelen te cheamă prin ansiblu şi nu primesc niciun răspuns, nu vor veni să vadă… Mogien întrevăzu replica înainte ca Rocannon să murmure:

— Peste opt ani…

Când îl purtase pe Mogien prin nava de Cercetare şi-i arătase transmiţătorul instantaneu, ansiblul, Rocannon îi povestise şi despre noul tip de navă, care putea ajunge de la o stea la alta aproape imediat.

— Nava care i-a ucis pe prietenii tăi era o FTL[1]? întrebă căpetenia Angyar.

— Nu. Avea echipaj. Acum, pe planeta aceasta există duşmani.

Mogien îşi reaminti cum etnologul îi spusese că fiinţele vii nu puteau să călătorească cu FTL şi să rămână în viaţă;

---

[1] FTL: Faster Than Light (cu viteză superluminică) (n. Tr.).

navele acelea erau utilizate doar ca bombardiere-robot, arme ce puteau apărea pe neaşteptate, lovi şi dispărea în acelaşi moment. Povestea aceasta era stranie, dar nu mai ciudată decât o alta, despre care Mogien ştia că este adevărată: deşi nava cu care Rocannon ajunsese acolo călătorise ani şi ani de zile prin noaptea dintre lumi, pentru cei dinlăuntrul ei anii aceia păruseră doar câteva ore. În Oraşul Kerguelen de pe steaua Forrosul, bărbatul acesta, Rocannon, vorbise cu Semley de Hallan şi-i dăduse giuvaierul Ochiul Mării cu aproape jumătate de veac în urmă. Semley, care trăise şaisprezece ani într-o singură noapte, murise de mult; fiica ei, Haldre, era bătrână; nepotul ei, Mogien, bărbat în putere; totuşi Rocannon, aflat lângă el, nu era bătrân. Pentru ei, anii aceia trecuseră călătorind între stele. Părea de neînţeles, dar existau lucruri şi mai ciudate.

— Când mama mamei mele, Semley, a străbătut noaptea… începu tânărul, apoi se opri.

— Nicicând n-a fost făptură mai aleasă, în orice lume, spuse Lordul Stelelor, cu chipul mai puţin adumbrit pentru o clipă.

— Cel ce a primit-o cu prietenie este oricând bine-venit printre ai mei. Voiam să te întreb, Lord, cu ce navă a călătorit ea? A rămas Argilienilor? Nu are un ansiblu, ca să le poţi spune alor tăi despre duşmani?

Pentru o clipă, Rocannon încremeni, însă îşi reveni.

— Nu, răspunse el, n-are. A fost dăruită Argilienilor acum şaptezeci de ani; pe atunci nu exista transmisia instantanee. Şi, oricum, de patruzeci şi cinci de ani planeta se află sub Interdicţie. Datorită mie… Pentru că am intervenit… Deoarece, după ce am întâlnit-o pe Lady Somley, le-am spus celor din neamul nostru: Ce facem noi cu lumea aceasta despre care nu cunoaştem nimic? De ce le luăm biruri şi-i manevrăm? Cu ce drept? Dacă n-aş fi intervenit, cineva ar fi sosit aici cel puţin o dată la doi ani: aţi fi fost lăsaţi la mila acestui cotropitor…

— Ce să dorească de la noi? întrebă Mogien, nu cu modestie, ci din curiozitate.

— Presupun că vrea planeta voastră. Lumea voastră. Poate chiar pe voi, drept sclavi. Nu ştiu…

— Dacă Argilienii mai au nava aceea, Rocannon, şi dacă nava merge până la Oraş, ai putea pleca şi tu, să revii printre ai tăi.

Lordul Stelelor îl privi îndelung.

— Bănuiesc că aş putea, încuviinţă el. Vocea îi devenise seacă. Urmă un minut de tăcere, apoi izbucni cu înflăcărare: V-am făcut pe voi vulnerabili. I-am adus pe ai mei aici şi au murit. Nu voi fugi opt ani în viitor ca să aflu ce s-a petrecut între timp! Ascultă, Lord Mogien, dacă mă poţi ajuta să ajung în sud, la Argilieni, aş putea lua nava s-o folosesc pe planetă, să iscodesc cu ajutorul ei. Cel puţin, dacă nu-i pot schimba pilotul automat, o pot trimite cu un mesaj pe Kerguelen. Dar voi rămâne aici!

— Povestea spune că Semley a găsit-o în peşterile Gdemiar, lângă marea Kirien.

— Îmi poţi împrumuta un vântelegar, Lord Mogien?

— Şi tovărăşia mea, dacă doreşti.

— Cu mulţumiri!

— Argilienii sunt gazde neprimitoare pentru oaspeţii singuratici, zise Mogien, părând încântat. Nici măcar amintirea gropii aceleia negre şi hidoase, săpată în coasta muntelui, nu putea potoli mâncărimea din cele două săbii lungi, atârnate la brâul său. Trecuse multă vreme de la ultima incursiune… Fie ca vrăjmaşii noştri să moară fără moştenitori, adăugă el cu gravitate, înălţând cupa plină.

Rocannon, ai cărui prieteni fuseseră ucişi fără niciun avertisment într-o navă fără armament, nu ezită:

— Fie ca vrăjmaşii să moară fără moştenitori, repetă el şi bău cu Mogien, acolo sub lumina galbenă a lumânărilor şi a lumilor duble, în Turnul cel înalt al Hallanului.

II

În seara celei de-a doua zile, Rocannon se simţea înţepenit şi ars de vânt, dar învăţase să stea corect în şaua înaltă şi să conducă cu destulă dibăcie uriaşul animal zburător din grajdurile Hallanului. Acum, deasupra şi dedesubtul lui se întindea cerul trandafiriu al lungului şi lentului amurg, în nenumărate nivele de lumină cristalină, purpurie. Vântelegarii zburau sus, pentru a rămâne cât mai mult în lumina soarelui, deoarece, aidoma felinarelor, îndrăgeau căldura. Pe negrul său carnasier – să-i spun armăsar, se întrebase Rocannon, sau motan?

— Mogien privea în jos, căutând un loc pentru popas, pentru că Vântelegarii nu zburau pe întuneric. Înapoia lor pluteau doi smiromi, călărind bidivii mai mici, albi, cu aripile înroşite de ultimele raze ale uriaşului soare Fomalhaut.

— Priveşte, Lord al Stelelor!

Telegarul lui Rocannon se zbârli şi pufni mânios, zărind ceea ce arăta Mogien: un obiect micuţ, negru, deplasându-se pe cer în faţa lor, dar mai jos, lăsând în urmă un răpăit slab în liniştea înserării. Rocannon făcu semn să coboare imediat. În luminişul unde se opriră, Mogien întrebă:

— Era o navă precum a ta, Lord al Stelelor?

— Nu. Era o navă legată de planetă, un elicopter. Putea ajunge aici numai la bordul unei nave mai mari decât a mea, o fregată stelară sau un transportor. Înseamnă că au debarcat în forţă. Şi pesemne au pornit înaintea mea. Oricum, ce caută aici cu bombardiere şi elicoptere?… Ne puteau doborî de pe cer de multă vreme. Lord Mogien, trebuie să ne păzim de ei.

— Se ridicase dinspre Pământarii. Nădăjduiesc că n-au ajuns acolo înaintea noastră.

Rocannon se mulţumi să încuviinţeze, plin de mânie la vederea acelui punct negru în amurg – un gândac pe o lume imaculată. Indiferent cine ar fi fost cei care bombardaseră o navă a Cercetării de cum o zăriseră, era limpede că doreau să exploreze planeta şi s-o preia, pentru

colonizare sau în scopuri militare. Fiinţele cu Inteligenţi Dezvoltată de pe planetă – existau cel puţin trei specii, toate cu performanţe tehnologice scăzute – urmau să fie ignorate, înrobite sau extirpate, în funcţie de varianta cea mai convenabilă. Pentru un popor agresiv, importantă era numai tehnologia.

Poate că acesta era punctul cu adevărat slab al Ligii, reflectă Rocannon, privindu-i pe smiromii care deshămau vântelegarii, eliberându-i pentru vânătoarea nocturnă. Importantă era numai tehnologia. Cele două misiuni desfăşurate în ultimul secol pe această lume începuseră să împingă una dintre specii către o tehnologie preatomică, înainte de-a fi terminată explorarea celorlalte continente sau de-a fi contactat toate rasele inteligente. El solicitase încetarea acţiunii şi reuşise în cele din urmă să-şi aducă propria Cercetare Etnografică, pentru a afla ceva despre planetă; totuşi, nu se autoamăgea. În cele din urmă, munca lui avea să reprezinte doar o bază de informare pentru încurajarea avansului tehnologic al speciilor sau culturilor similare. Aşa se pregătea Liga Tuturor Lumilor să-şi înfrunte duşmanul de moarte. O sută de planete fuseseră instruite şi înarmate, încă o mie erau învăţate cu utilizarea oţelului, roţii, tractorului şi reactorului. Însă Rocannon, fiderul, a cărui meserie era iniţierea altora şi care locuise în câteva lumi destul de primitive, se îndoia de ideea mizării exclusiv pe arme şi folosirea maşinăriilor. Dominată de speciile umanoide agresive şi făuritoare de unelte ale Centaurienilor, Pământenilor şi Cetinienilor, Liga neglijase unele talente, puteri şi potenţiale aparţinând formelor de viaţă inteligente, judecând după criterii prea limitate.

Planeta aceasta, care deocamdată se numea Fomalhaut II, n-ar fi căpătat probabil prea multă atenţie, deoarece înainte de sosirea Ligii niciuna dintre speciile ei nu părea să fi depăşit nivelul pârghiei şi al forjei. Pe alte lumi, alte rase puteau fi împinse mai rapid înainte, pentru a fi de ajutor atunci când duşmanul extragalactic urma să revină. Nu exista nicio îndoială asupra întoarcerii lui. Rocannon se gândi la Mogien, care se oferise să ridice la luptă toate

spadele Hallanului împotriva unei flote de bombardiere cu viteze luminice. Dar dacă viteza luminii sau chiar bombardierele FTL erau precum săbiile din bronz, prin comparaţie cu armele Duşmanului? Dacă armele Duşmanului erau mentale? N-ar fi fost mai bine să înveţe câte ceva din diferite forme şi puteri ale creierilor? Politica Ligii era prea mărginită: conducea la risipă, iar acum, evident, dusese la rebeliune. Dacă furtuna ce clocotea pe Faraday, cu zece ani în urmă, izbucnise, înseamnă că una din membrele tinere ale Ligii, înarmată şi instruită în arta războiului, pornise acum să modeleze din stele propriul ei imperiu.

Împreună cu Mogien şi cei doi slujitori cu păr negru, fiderul molfăi câteva felii de pâine bună şi tare din bucătăriile Hallanului, bău vaskan galben dintr-un burduf de piele şi se culcă. Mult deasupra focului se înălţau copacii – ramuri întunecate încărcate cu conuri ascuţite şi negre. Noaptea, o bură rece şopti prin pădure. Rocannon îşi trase deasupra capului pătura uşoară din blană de herilor şi dormi mai departe sub murmurul picăturilor. În zori, vântelegarii se întoarseră şi porniră înainte de răsăritul soarelui, călărind vântul către pământurile albicioase de lângă golful unde locuiau Argilienii.

Spre amiază coborâră într-un câmp de lut gol. Rocannon şi cei doi slujitori, Raho şi Yahan, priviră surprinşi în jur, nezărind niciun semn de viaţă.

— Vor veni, îi linişti Mogien cu încrederea absolută a rasei sale.

Într-adevăr, veniră: umanoizi scunzi, văzuţi de Rocannon în muzeu, cu ani în urmă, şase indivizi nu mai înalţi de pieptul său ori de cingătoarea lui Mogien. Erau dezbrăcaţi, cu pielea de culoare alb-cenuşiu asemănătoare câmpurilor din argilă, o rasă aparte, precum pământul. Când grăiau, o făceau în mod ciudat, deoarece nu puteai spune care dintre ei vorbea; se părea că toţi odată, însă cu o singură voce – aspră. *Telepatie colonială parţială,* îşi aminti Rocannon din *Manual* şi privi cu respect spre piticii urâţi, cu harul lor

neobişnuit. Înalţii lui însoţitori nu împărtăşeau aceleaşi sentimente. Priveau încruntaţi.

— Ce caută Angyar şi slujitorii lor în câmpurile Lorzilor Nopţii? întrebă unul din Argilieni, sau poate toţi, în graiul comun, un dialect Angyar folosit de toate speciile.

— Sunt Lordul Hallanului, vorbi Mogien, părând gigantic. Alături de mine se află Rocannon, stăpânul stelelor şi al căilor peste noapte, aflat în slujba Ligii Tuturor Lumilor, oaspete şi prieten al Neamului din Hallan. Cinste lui! Duceţi-ne la cei de seama noastră. Sunt multe de spus, deoarece în curând în caldan va fi zăpadă, vânturile vor sufla îndărăt, iar copacii vor creşte cu rădăcinile în sus!

Rocannon se gândi că felul în care vorbea tânărul era foarte plăcut, deşi nu excela prin tact.

Argilienii tăcură bănuitori.

— Acesta este adevărul? întrebară ei în cele din urmă.

— Da; marea se va preschimba în lemn, iar pietrele vor creşte degete! Duceţi-ne la mai-marii voştri, care ştiu ce este un Lord al Stelelor, şi nu pierdeţi vremea!

Din nou tăcere. Stând lângă troglodiţii scunzi, Rocannon încercă senzaţia tulburătoare a unor aripi de fluturi atingându-i urechile. Se luase o hotărâre.

— Veniţi, ziseră răspicat Argilienii, pornind peste câmpia clisoasă. Se adunară lângă un petec de pământ obişnuit, se aplecară, apoi se retraseră dezvăluind o scară ce ieşea dintr-un puţ: intrarea în împărăţia Nopţii.

Smiromii rămaseră cu telegarii la suprafaţă, iar Mogien şi Rocannon coborâră scara într-o lume subterană de tunele întretăiate sau ramificate, săpate în lut şi pavate cu beton zgrunţuros, iluminate electric, mirosind a sudoare şi mâncare râncedă. Lipăind îndărătul lor pe tălpile cenuşii, lătăreţe, paznicii îi conduseră într-o cameră rotundă aidoma unei bule dintr-un strat gigantic de rocă şi-i lăsară singuri acolo. Încăperea era pe jumătate luminată.

Aşteptară. Aşteptară şi mai mult.

De ce oare primele expediţii aleseseră tocmai aceste făpturi pentru a le încuraja apartenenţa la Ligă? Rocannon avea o bănuială, poate neplauzibilă: acele prime expediţii

proveniseră din îngheţatul Centaur, iar membrii lor plonjaseră extaziaţi în peşterile Gdemiar, scăpând de potopul orbitor de lumină şi căldură dinspre uriaşul soare A-3. Din punctul lor de vedere, pe o astfel de lume fiinţele sensibile trăiau în subteran. Pentru Rocannon, soarele alb, fierbinte şi nopţile strălucitoare ale celor patru luni, diferenţele extreme între anotimpuri, vânturile necontenite, aerul tare şi gravitaţia slabă ce permite existenţa atâtor specii de zburătoare erau nu numai agreabile, ci de-a dreptul fermecătoare. Dar, îşi reaminti el, tocmai de aceea era mai puţin calificat decât Centaurienii în aprecierea locuitorilor grotelor. Cu siguranţă, erau inteligenţi. În plus, deţineau Telepatia – o putere mult mai rară şi mai puţin înţeleasă decât electricitatea – însă primele explorări nu urmaseră această direcţie. Gdemiar primiseră în dar un generator, o navă automată şi câteva noţiuni de matematică, fuseseră bătuţi încurajator pe spate, apoi părăsiţi.

— Ce făcuseră omuleţii de atunci? îl întrebă Mogien.

Tânărul Lord, care, cu siguranţă, nu văzuse în viaţa lui altceva decât lumânări sau torţe cu răşină, privi complet dezinteresat becul electric de deasupra capului.

— Dintotdeauna s-au priceput să făurească lucruri, zise el cu aroganţa lui extraordinară.

— În ultima vreme, au făcut ceva nou?

— Noi ne cumpărăm săbiile din oţel de la Argilieni; au fierari care puteau lucra fierul şi pe vremea bunicului; mai înainte, nu ştiu. Ai mei au trăit mult timp cu Argilienii, îngăduindu-le să sape sub pământurile noastre, oferindu-le argint pentru săbii. Se spune că sunt bogaţi, dar incursiunile împotriva lor sunt oprite. Războaiele între neamuri sunt de rău augur – după cum ştii. Chiar atunci când bunicul meu, Durhal, şi-a căutat soţia aici, crezând c-a fost răpită, el n-a încălcat tabu-ul pentru a-i obliga să vorbească. Pe cât pot, Argilienii nici nu mint, nici nu spun adevărul. Nu-i iubim, şi ei nu ne iubesc; cred că-şi amintesc vremurile de demult, dinaintea tabu-ului. Nu sunt viteji.

O voce puternică răsună în spatele lor:

— Plecaţi-vă capetele înaintea Lorzilor Nopţii!

Întorcându-se, Rocannon prinse lasarma şi Mogien apucă mânerele ambelor spade, dar pământeanul observă numaidecât difuzorul din peretele curb şi murmură:

— Nu răspunde…

— Vorbiţi, o voi, străini în Peşterile Lorzilor Nopţii!

Bubuitul vocii intimida, însă Mogien rămase locului, fără să clipească, ridicând indolent sprâncenele sale arcuite. Apoi, zise:

— Acum, după ce ai călărit vântul trei zile, Lord Rocannon, începi să simţi plăcere?

— Vorbiţi şi veţi fi auziţi!

— Da. Iar armăsarul tărcat zboară la fel de lin precum vântul de apus în caldan, răspunse Rocannon, reproducând un compliment auzit la masă, în Sala Mare.

— Este prăsilă din cea mai nobilă.

— Vorbiţi! Sunteţi auziţi!

Continuară să discute despre rasele de vântelegari, în vreme ce difuzorul răcnea la ei. În cele din urmă, doi Argilieni apărură în tunel.

— Veniţi, rostiră ei impasibili.

Îi conduseră pe străini prin alte labirinturi, până la un trenuleţ electric perfect întreţinut, asemănător unei jucării gigantice, însă utile, în care mai străbătură câţiva kilometri cu viteză, părăsind tunelurile din lut şi intrând într-o zonă de peşteri calcaroase. Ultima oprire era la intrarea unei săli puternic luminate; în capătul îndepărtat al sălii, pe un podium, stăteau trei troglodiţi. La început, spre ruşinea lui Rocannon, toţi îi păreau identici. Aşa cum olandezilor li se păreau chinezii sau ruşilor, centurienii… După aceea, desluşi individualitatea Argilianului din mijloc, cu figura brăzdată, albă, autoritară sub o coroană din fier.

— Ce caută un Lord al Stelelor în Peşterile celor Puternici?

Formalitatea Graiului Comun se potrivea perfect nevoii lui Rocannon.

— Nădăjduisem să intru ca oaspete în aceste peşteri, să aflu despre căile Lorzilor Nopţii şi să văd minunile făurite de

ei. Încă nutresc speranţa că aşa va fi… Dar s-au ivit lucruri rele şi am venit acum cu grabă şi cerinţă. Sunt ofiţer al Ligii Tuturor Lumilor. Vă cer să-mi aduceţi nava stelară pe care o păstraţi drept zălog al încrederii Ligii în voi.

Cei trei priveau neclintiţi. Podiumul îi aducea la aceeaşi înălţime cu Rocannon; văzute astfel, chipurile lătăreţe, fără vârstă, cu ochii duri precum stânca erau impresionante. Apoi, grotesc, cel din stânga vorbi într-o galactică stricată:

— Navă nu.

— Există o navă…

După un minut, acelaşi Argilian repetă ambiguu:

— Navă nu.

— Vorbiţi graiul comun. Vă cer ajutorul. Pe planetă există un vrăjmaş al Ligii. Dacă-l primiţi, Lumea aceasta nu va mai fi a voastră.

— Navă nu, zise Argilianul din stânga. Ceilalţi doi păreau nişte stalagmite.

— Atunci va trebui să le spun celorlalţi Lorzi ai Ligii că Argilienii le-au înşelat încrederea şi sunt nedemni de-a lupta în Războiul Care Va Veni?

Tăcere.

— Încrederea este fie de ambele părţi, fie de niciuna, vorbi în graiul comun bărbatul încoronat cu fier.

— V-aş cere ajutorul dacă nu m-aş încrede în voi? Vreţi cel puţin să trimiteţi nava cu un mesaj pentru Kerguelen? Nu e nevoie să meargă cineva cu ea şi să piardă anii; merge singură.

Din nou linişte.

— Navă nu, spuse cel din stânga, cu graiul lui scrâşnit.

— Vino, Lord Mogien, se răsuci Rocannon.

— Cei care-i trădează pe Lorzii Stelelor, rosti Mogien cu glasul lui limpede şi arogant, încalcă înţelegeri străvechi. De multă vreme ne făuriţi săbii, Argilienilor. Ele n-au ruginit.

Ieşi după aceea, alături de Rocannon, urmând călăuzele scunde şi cenuşii, care-i conduseră în tăcere până la trenuleţ, prin labirintul de coridoare umede şi strălucitoare, sus, la lumina zilei.

Călăriră vântul câţiva kilometri spre vest, părăsind teritoriul Argilienilor şi coborâră pe malul unui râu ce străbătea o pădure, pentru a se sfătui.

Mogien simţea că-şi abandonase oaspetele; nu era obişnuit ca generozitatea să-i fie stăvilită, şi stăpânirea lui de sine era pusă la încercare.

— Viermi de pământ! exclamă el. Şobolani fricoşi! Niciodată nu spun deschis ce-au făcut sau ce vor face. Toţi Piticii sunt aşa, chiar şi Fiia. Deşi în Fiia te poţi încrede. Bănuieşti că Argilienii au dat vrăjmaşilor nava?

— De unde să ştiu?

— Ascultă-mă: n-o vor da nimănui dacă nu capătă de două ori preţul ei. Scule, odoare – nu se gândesc decât cum să adune cât mai multe... Ce voia să spună bătrânul, că încrederea trebuie să fie de ambele părţi?

— Cred că poporul lui simte că a fost trădat de noi – de fapt, de Ligă. La început i-am încurajat, apoi, brusc, i-am abandonat pentru patruzeci şi cinci de ani, nu le-am trimis niciun mesaj, i-am oprit să mai vină, le-am spus să se descurce singuri... Iar ideea a fost a mea, deşi ei nu ştiu asta. La urma urmei, de ce mi-ar face un hatâr? Mă îndoiesc că au vorbit cu duşmanii. Însă chiar dacă au dat nava, n-ar însemna mare lucru. Vrăjmaşul n-ar putea face nici măcar ceea ce aş fi făcut eu. Rocannon tăcu, cu umerii gârboviţi, privind râul scânteietor.

— Rocannon, rosti Mogien, vorbindu-i pentru prima dată ca unuia din neamul său, în apropierea acestei păduri trăiesc verii mei de Kydor, un castel puternic, treizeci de oşteni Angyar şi trei sate de smiromi. Ne vor ajuta să-i pedepsim pe Argilieni pentru neobrăzarea...

— Nu, zise apăsat pământeanul. Spune-le oamenilor tăi să fie atenţi la mişcările Argilienilor, da; s-ar putea să fie cumpăraţi de duşmani. Însă nu se vor încălca tabu-uri şi nici nu se vor purta războaie din cauza mea. Este inutil, în asemenea vremuri, Mogien, soarta unui singur om nu este importantă.

— Atunci, ridică tânărul chipul său întunecat, ce este?

— Lorzii mei, interveni Yahan, smiromul cel zvelt, printre copacii de colo este cineva. Arătă spre malul opus al râului, unde între coniferele închise la culoare se zărea mişcându-se o pată de culoare.

— Fiia! exclamă Mogien. Priviţi vântelegarii!

Cele patru animale priveau peste apă, cu urechile ciulite.

— Mogien, Lordul Hallanului, păşeşte cu prietenie pe drumurile Fiia!

Glasul răsună deasupra râului lat, zgomotos şi puţin adânc, şi deodată, pe malul celălalt, în jocul de lumini şi umbre de sub arbori, apăru o siluetă micuţă. Părea că dansează, în vreme ce petele de soare i se plimbau pe trup, pâlpâind şi schimbându-se, obosind ochii care o priveau. Când se mişcă, Rocannon avu impresia că umblă pe suprafaţa apei, atât de lin se apropie, fără să tulbure vadul însorit. Vântelegarul dungat se ridică şi merse, păşind uşor pe picioarele groase, cu oase goale, până la malul râului. Când Fianul ieşi, uriaşul animal îşi cobori capul, iar omuleţul se întinse şi scărpină urechile îmblănite. După aceea, se îndreptă spre cei patru.

— Bun venit, Mogien, urmaşul lui Hallan, plete-bălaie, purtător de sabie! Vocea era subţire şi moale precum a unui copil, trupul – micuţ şi uşor, însă chipul nu era de copil. Bun-venit, oaspete al lui Hallan, Lord al Stelelor, Rătăcitor! Pentru o clipă ochii stranii, mari şi deschişi la culoare, îl priviră pe fider.

— Fiia cunosc toate numele şi veştile, surâse Mogien, însă micul Fian nu-i răspunse la zâmbet. Lucrul acesta era surprinzător chiar şi pentru Rocannon, care vizitase o singură dată un sătuc al speciei, împreună cu o echipă de Cercetare.

— Oh, Lord al Stelelor, rosti glasul cel dulce, cine călăreşte corăbiile vântului care vin şi ucid?

— Ucid… neamul tău?

— Tot satul meu, răspunse omuleţul. Eu eram cu turmele pe dealuri. Am auzit cu mintea chemarea lor şi am venit, dar ei erau în flăcări arzând şi strigând. Erau două corăbii cu aripi rotitoare. Scuipau foc. Acum sunt singur şi trebuie

să vorbesc cu voce tare. În locul neamului meu, am în minte doar tăcere şi foc. De ce s-a întâmplat aşa, Lorzilor?

Privi de la Rocannon la Mogien. Amândoi tăceau. Se îndoi din mijloc, ca rănit de moarte, se ghemui şi-şi ascunse faţa în palme.

Mogien se apropie de el, cu palmele pe mânerele săbiilor, tremurând de mânie.

— Jur acum răzbunare asupra celor care i-au ucis pe Fiia! Rocannon, cum se poate aşa ceva? Fiia n-au spade, n-au avuţii, n-au vrăjmaşi! Priveşte, tovarăşii săi sunt morţi cu toţii, aceia cu care vorbea fără cuvinte, cei din neamul lui. Niciun Fian nu trăieşte singur. El va muri singur. De ce le-au făcut rău?

— Ca să-şi anunţe puterea, scrâşni Rocannon. Să-l ducem la Hallan, Mogien.

Lordul cel înalt îngenunche lângă făptura chircită.

— Fian, prieten al omului, călăreşte cu mine. Nu-ţi pot vorbi în minte precum seminţia ta, însă nu toate cuvintele zburătorilor sunt goale.

Încălecară în tăcere, Fianul urcat pe şaua înaltă, în faţa lui Mogien, precum un copil, şi cei patru telegari se ridicară iarăşi în aer. Un vânt de ploaie dinspre miazăzi le ajută zborul, iar spre sfârşitul zilei următoare, sub bătaia aripilor armăsarului său, Rocannon zări scara de marmură ce suia prin pădure, Podul Genunii deasupra abilului verde şi turnurile Hallanului pe fundalul amurgului.

Cei din castel, lorzi bălani şi slujitori cu păr negru, se strânseră în jurul lor, în curtea de zbor, povestind despre incendierea castelului dinspre răsărit, Reohan, şi uciderea tuturor celor care trăiau acolo. Din nou, participaseră două elicoptere şi câţiva bărbaţi înarmaţi cu lasarme; oştenii fermierii din Reohan, fuseseră măcelăriţi înainte de-a izbuti să răspundă cu o singură lovitură. Cei din Hallan erau pe jumătate turbaţi de mânie, la care se adaugă uimirea simţită atunci când îl văzură pe Fian, călare alături de tânărul lor stăpân, şi aflară motivul prezenţei sale. Mulţi dintre ei, locuitori ai celei mai nordice fortăreţe Angien, nu-i mai întâlniseră pe Fiia, dar toţi îi cunoşteau din legende, şi

datorită puternicului Tabu care-i proteja. Un asalt, oricât de sângeros, asupra unuia din castelele Angyar se conforma cu natura lor războinică; însă un atac împotriva Fiia reprezenta o pângărire. Veneraţia şi furia se contopiră în ei. În cursul serii, din camera lui situată în turn, Rocannon auzi tumultul din Sala cea Mare de jos, unde se adunaseră toţi Angyar din Hallan, jurând distrugerea şi nimicirea vrăjmaşilor în torente de metafore şi trăsnete de hiperbole. Angyar erau o rasă lăudăroasă: răzbunătoare, încăpăţânată, analfabetă şi lipsită de orice forme ale persoanei întâi pentru verbul „a fi incapabil”. În legendele lor nu existau zei, ci numai eroi.

Peste vacarmul acela se auzi o voce apropiată, surprinzându-l pe Rocannon, a cărui mână tresări pe butonul radioului. Găsise, în sfârşit, banda de transmisiuni a inamicului. Un glas lătra întruna, vorbind o limbă necunoscută fiderului. Norocul ar fi fost prea mare ca duşmanul să vorbească galactica; existau sute de mii de graiuri în Lumile Ligii, ca să nu mai vorbim de planetele recunoscute, cum era chiar aceasta, sau de cele nedescoperite încă. Vocea începu să citească un şir de numere pe care Rocannon le înţelese deoarece erau în cetiană, limba unei rase ale cărei cunoştinţe matematice conduseseră la utilizarea generală în Ligă a matematicii şi deci a numerelor cetiene. Bărbatul ascultă cât mai atent, dar în zadar; nu era decât o listă de numere.

Glasul se întrerupse brusc, lăsând doar bâzâitul electricităţii statice.

Rocannon privi către Fianul micuţ, care ceruse să stea cu el, iar acum era aşezat cu picioarele încrucişate şi tăcut pe podeaua din piatră, lângă fereastră.

— Asta a fost vrăjmaşul, Kyo.

Chipul Fianului era neclintit.

— Kyo, urmă fiderul – obiceiul cerea să te adresezi unui Fian cu numele Angyar al satului său, deoarece nu se ştia cu siguranţă dacă indivizii speciei aveau nume individuale – Kyo, dacă ai încerca, i-ai putea auzi cu mintea pe vrăjmaşi?

În scurtele însemnări făcute în decursul singurei vizite într-un sat Fian, Rocannon remarcase faptul că Specia I-B răspundea rareori direct la întrebările puse direct; şi-şi amintea perfect eschivările lor surâzătoare. Însă Kyo, rămas abandonat în teritoriul străin al graiului, îi răspunse pământeanului:

— Nu, Lord, vorbi el supus.

— Îi poţi auzi pe alţii dintre ai tăi, aflaţi în alte sate?

— Puţin. Dacă aş fi trăit printre ei, poate… Câteodată Fiia pleacă să locuiască şi în alte părţi. Se spune că, pe vremuri, Fiia şi Gdemiar vorbeau cu mintea laolaltă, ca un singur popor, dar asta era demult. Se spune… Omuleţul se opri.

— Ştiu, neamul tău şi Argilienii sunt o singură rasă, deşi acum urmaţi căi diferite. Ce se mai spune, Kyo?

— Cu mult, mult timp în urmă, prin miazăzi, în munţii cei înalţi, unde sunt locurile cenuşii, trăiau cei care puteau vorbi în minte cu toate fiinţele. Străbunii, Cei Mai De Demult, puteau auzi toate gândurile… însă noi am coborât din munţi, am locuit în văi şi peşteri şi-am uitat calea mai grea.

Rocannon căzu pe gânduri. În sudul Hallanului nu există munţi. Se ridică să ia *Manualul pentru Zona Galactică Opt,* unde existau hărţi, când auzi ceva dinspre radioul lăsat deschis pe aceeaşi frecvenţă. Un glas, stins şi îndepărtat, se înălţa şi cobora pe unde, dar vorbea în galactică:

— Numărul Şase, răspunde! Numărul Şase, răspunde! Sunt Foyer. Răspunde, Numărul Şase! După nenumărate repetări şi pauze, continuă: Aici e Vineri. Nu, aici e Vineri… Sunt Foyer; eşti pe recepţie, Numărul Şase? FTL-urile sosesc mâine şi doresc raport complet asupra secundarelor Şapte Şase şi reţelelor. Lasă eşalonarea Detaşamentului Estic. Mă auzi, Numărul Şase? Mâine comunicăm prin ansiblu cu Baza. Doresc urgent informaţiile asupra secundarelor. Secundarele Şapte Şase. Nu-i nevoie.

Un val de paraziţi acoperi vocea, iar când se auzi iarăşi, nu se distingeau decât frânturi de cuvinte. Trecură lungi minute de paraziţi, tăcere şi fragmente de vorbire, apoi interveni un glas clar, discutând rapid în graiul necunoscut

folosit mai devreme. Vorbea întruna; nemişcat, cu mâna pe coperta *Manualului*, Rocannon asculta. Fianul stătea neclintit în umbrele din celălalt capăt al odăii. O pereche de numere duble se repetă de două ori; pământeanul desluşi cuvântul cetian pentru „grade”. Deschise carnetul şi scrise cifrele; după aceea, continuând să asculte, căută hărţile lui Fomalhaut II în *Manual*

Numerele notate erau 28°28-121°40. Dacă ar fi reprezentat coordonate de latitudine şi longitudine… Rămase deasupra hărţilor, aşezând de câteva ori vârful creionului pe locuri situate în ocean. Apoi, încercând 121 vest cu 28 nord, nimeri în sudul unui lanţ muntos, aflat la jumătatea continentului Sudvest. Rămase locului, privind harta. Vocea din radio amuţise.

— Lord al Stelelor?

— Cred că mi-au spus unde sunt ei. Poate… Şi acolo au un ansiblu. Ridică privirea spre Kyo, dar fără să-l zărească, şi o coborî iarăşi asupra hărţii: Dacă sunt acolo… dacă aş putea ajunge la ei, să le zădărnicesc jocul, dacă aş putea transmite Ligii măcar un singur mesaj prin ansiblu…

Continentul Sudvest fusese cartografiat numai aerian; erau schiţate doar lanţurile muntoase şi principalele râuri – dincolo de ţărmuri se întindeau sute de kilometri de necunoscut. Şi o ţintă numai presupusă.

— Totuşi, nu pot sta aşa, continuă fiderul. Înălţă din nou ochii, întâlnind privirea limpede, neînţelegătoare a omuleţului.

Începu să străbată înainte şi înapoi podeaua de piatră a încăperii. Radioul şuiera şi pârâia.

Deţinea un singur atu: faptul că duşmanii nu ştiau de el. Credeau că întreaga planetă le aparţine. Constituia însă unicul său avantaj.

— Mi-ar plăcea să-i lovesc cu armele lor, spuse Rocannon. Cred că voi încerca să-i găsesc. În ţinuturile sudice…

Străinii aceştia, Kyo, i-au ucis pe ai mei, aşa cum au făcut şi cu neamul tău. Am rămas amândoi singuri, vorbind un grai care nu este al nostru. Tovărăşia ta m-ar bucura.

Nu ştiu de ce făcuse propunerea aceea.

Umbra unui surâs străbătu chipul Fianului. Îşi ridică braţele. În sfeşnicele de pe ziduri, flăcările lumânărilor se aplecară, pâlpâiră şi-şi schimbară culoarea.

— Se prorocea că Rătăcitorul îşi va alege tovarăşi, vorbi el. Pentru o vreme…

— Rătăcitorul? întrebă Rocannon, dar de această dată Fianul nu-i răspunse.

III

Doamna Castelului traversă sala cea înaltă, foşnindu-i rochia pe piatră. Vârsta îi întunecase şi mai mult obrazul, transformându-l în negrul unei icoane; părul bălai era acum alb. Păstra încă frumuseţea neamului. Rocannon se înclină şi rosti cu ceremonia Angyar:

— Bun găsit, Lady a Hallanului, fiica lui Durhal, Haldre cea Bălană!

— Bun venit, Rocannon, oaspete al meu, răspunse ea privindu-l calmă. Precum cele mai multe femei, şi toţi bărbaţii Angyar, ea era mult mai înaltă decât pământeanul: Spune-mi, pentru ce pleci spre miazăzi?

Continuă să păşească lin prin sală, iar Rocannon mergea alături de ea. În jurul lor era penumbră şi piatră, tapiserii închise la culoare atârnate de pereţii înalţi, lumină rece de dimineaţă, pătrunsă prin lucarne şi strecurată printre grinzile negre de sus.

— Plec să-mi caut vrăjmaşii, Lady.

— Şi când îi vei găsi?…

— Nădăjduiesc să pătrund în… în castelul lor şi să mă slujesc de… de purtătorul lor de mesaje, pentru a înştiinţa Liga că ei se află aici, pe această lume. Ei se ascund aici şi sunt foarte greu de găsit; lumile sunt tot atât de numeroase cât firele de nisip pe ţărmul mării. Totuşi, trebuie căutaţi. Au făcut rău aici şi vor face şi mai mult rău pe alte lumi.

Haldre încuviinţă din cap.

— Este adevărat că doreşti să pleci cu puţini însoţitori?

— Da, Lady. Drumul este lung şi trebuie traversată marea. Iar înaintea puterii lor, singura mea nădejde este iscusinţa, nu forţa.

— Îţi va trebui şi altceva decât iscusinţa, Lord al Stelelor, vorbi femeia. Fie, îţi voi da patru smiromi credincioşi, dacă îţi este de ajuns, doi vântelegari de povară şi şase înşeuaţi, unul sau doi arginţi dacă barbarii din ţinuturile străine îţi vor cere plată pentru găzduire, şi pe fiul meu Mogien.

— Mogien mă va însoţi? Darurile tale sunt nepreţuite, Lady, însă acesta este cel mai de seamă!

Haldre îl fixă cu privirea ei limpede, tristă şi neiertătoare.

— Mă bucură mulţumirea ta, Lord al Stelelor, îşi reluă plimbarea alături de bărbat: Mogien râvneşte să meargă, de dragul tău şi al aventurii; iar tu, un lord pornit într-o călătorie dintre cele mai periculoase, îi doreşti tovărăşia. De aceea, cred că-şi poate urma calea. Însă îţi spun acum, în această dimineaţă, în Sala Lungă, pentru ca să-ţi aminteşti şi să nu te temi de dojana mea dacă te vei întoarce: nu cred că el te va însoţi pe drumul de înapoiere.

— Lady, dar el e moştenitorul Hallanului…

Femeia tăcu, continuând să meargă, se întoarse în capătul sălii, sub o tapiserie înnegrită de vreme, pe care uriaşi înaripaţi se luptau cu bărbaţi cu păr auriu, şi într-un târziu spuse:

— Hallan va găsi alţi stăpâni. Glasul îi era liniştit, amar şi rece: Voi, Lorzii Stelelor, sunteţi iarăşi în mijlocul nostru, aducând războaie şi căi noi. Reohan este ţărână; cât va mai dăinui Hallan? Lumea însăşi a devenit un fir de nisip pe ţărmul nopţii. Acum toate se schimbă. Eu ştiu însă un lucru: deasupra neamului meu pluteşte întunericul. Mama, pe care ai cunoscut-o, s-a pierdut, cu mintea rătăcită, prin păduri, tata a fost ucis în luptă, soţul meu, prin viclenie; iar când mi-am purtat fiul, sufletul îmi jelea înapoia bucuriei, ştiind că viaţa lui va fi scurtă. Pentru el durerea aceasta nu există; este un Angyar şi poartă săbiile cu două tăişuri. Dar din întunericul acesta, partea mea este de-a conduce singură un domeniu în paragină, de-a trăi, şi-a trăi, şi-a trăi mai mult decât ei toţi…

Tăcu îndelung, apoi urmă:

— Pentru a-ţi cumpăra propria viaţă, sau calea, vei avea nevoie de bogăţii mult mai mari decât ale mele. Ia-l! Ţi-l dau ţie, Rocannon, nu lui Mogien. Pentru tine, colierul nu-i înnegurat. N-a fost, oare, al tău, cândva, în oraşul aflat dincolo de noapte? Pentru noi a însemnat doar povară şi umbră. Ia-l înapoi, Lord al Stelelor, foloseşte-l drept răscumpărare sau prinos.

Desfăcu din jurul gâtului colierul de aur cu piatra cea mare şi vineţie, care o costase viaţa pe mama ei, şi-l întinse către Rocannon. Bărbatul îl luă, auzind aproape cu teamă zornăitul slab şi rece al verigilor din aur, şi ridică ochii spre Haldre. De la înălţimea ei, femeia îl privi cu ochii de o nuanţă albastru-închis în penumbra limpede a sălii:

— Acum, ia-l pe fiul meu cu tine, Lord al Stelelor, şi urmează-ţi calea. Fie ca vrăjmaşii tăi să moară fără moştenitori.

Luminile torţelor, fumul şi umbrele din curtea de zbor a castelului, glasurile animalelor şi oamenilor, larma şi tumultul, toate rămaseră dedesubt după câteva lovituri de aripi ale armăsarului călărit de Rocannon. Înapoia lor, Hallanul era un punctuleţ de lumină pe întinderea întunecată a colinelor şi nu se auzea decât vuietul aerului, în vreme ce aripile mari, pe jumătate întrezărite, se ridicau şi coborau. Spre răsărit cerul era alburiu, şi Steaua Mare ardea ca un cristal strălucitor, vestind soarele, însă revărsatul zorilor avea să vină mai târziu. Noaptea şi ziua, zorile şi amurgul erau maiestuoase şi lipsite de grabă pe planeta aceasta, ce se rotea în jurul axei în treizeci de ore. Iar anotimpurile erau, de asemenea, lungi; azi începea echinocţiul de primăvară şi urmau patru sute de zile de primăvară şi vară.

— Vor cânta despre noi în castele, rosti Kyo, aflat pe şa în spatele lui Rocannon. Vor cânta cum Rătăcitorul şi tovarăşii săi au călărit pe cer, spre miazăzi, în penumbra dinaintea primăverii…

Chicoti.

Dedesubt, dealurile şi câmpiile bogate ale Angienului se iveau precum un peisaj pictat pe o mătase gri, luminându-se puţin câte puţin, strălucind viu în cele din urmă, în culori şi umbre, pe măsură ce soarele măreţ se înălţa îndărătul lor.

La amiază, poposiră pentru câteva ore lângă râul al cărui curs spre sud-vest îi călăuzea către mare; când începu să amurgească, se îndreptară spre un castel micuţ, ridicat pe vârful unui deal, asemenea tuturor castelelor Angyar, lângă

o meandră a albiei. Fură întâmpinaţi cu căldură de stăpânul locului şi familia lui. Bineînţeles, curiozitatea le rodea pe gazde la vederea unui Fian călărind un vântelegar alături de Lordul Hallanului, patru smiromi şi un bărbat ce vorbea cu accent straniu, îmbrăcat aidoma unui lord dar fără să poarte săbii, şi cu chipul alb ca de smirom. În realitate, între cele două castele, Angyar şi Olgyor, existau mai multe amestecuri decât acceptau să recunoască cei mai mulţi Angyar; puteai întâlni războinici cu pielea ca fildeşul şi slujitori bălai; dar acest „Rătăcitor” era mult prea ieşit din comun. Nedorind răspândirea zvonurilor privitoare la prezenţa lor pe planetă, Rocannon rămase tăcut, iar gazda nu îndrăzni să-l iscodească pe urmaşul lui Hallan; de aceea, dacă a aflat vreodată cine fuseseră ciudaţii săi oaspeţi, a fost numai peste ani de zile, din cântecele menestrelilor.

Ziua următoare trecu în acelaşi fel pentru cei şapte tovarăşi, călărind vântul, fără odihnă… îşi petrecură noaptea într-un sat Olgyor de lângă râu, iar în cea de-a treia zi ajunseră deasupra unor ţinuturi noi, chiar şi pentru Mogien. Curbându-se spre sud, râul făcea coturi şi meandre, dealurile coborau lin în câmpii întinse, iar hăt departe, pe cer, se întrezărea o oglindire alburie şi sclipitoare. Către sfârşitul zilei, zăriră un castel ridicat pe o faleză albă, dincolo de care se întindeau, cât vedeai cu ochii, lagune şi nisip sur, urmate de mare.

Descălecând, amorţit şi obosit, cu capul vuindu-i de zbor şi vânt, Rocannon se gândi că era cea mai jalnică aşezare Angyar văzută de el: o îngrămădire de colibe asemănătoare unor pui golaşi, ghemuite sub aripile unei fortăreţe scunde, cu aspect coşcovit. De pe ulicioarele înguste îi priveau smiromi scunzi şi palizi.

— Parcă s-au împerecheat cu Argilienii, rosti Mogien. Aceea este poarta, iar locul se numeşte Tolen, dacă nu cumva vântul ne-a purtat în altă parte. Hei! Lorzi ai Tolenului, oaspetele este înaintea porţii voastre I

Din castel nu se auzea niciun sunet.

— Poarta Tolenului se leagănă în vânt, vorbi Kyo, şi văzură că, într-adevăr, poarta din bârne prinse în legături

de bronz se mişca în ţâţânii ei, împinsă de briza rece care sufla prin sătuc. Mogien o deschise cu vârful spadei. Înăuntru era beznă, freamăt de aripi şi un iz de mucegai.

— Lorzii Tolenului nu şi-au aşteptat oaspeţii, spuse Mogien. Ei bine, Yahan, vorbeşte cu nepricopsiţii şi găseşte-ne adăpost peste noapte.

Tânărul smirom se întoarse către oamenii adunaţi în capătul opus al curţii castelului. Unul dintre ei îşi adună curajul, înaintă, aplecându-se întruna şi mergând într-o parte precum o creatură acoperită cu alge de pe plajă, apoi vorbi umil cu Yahan. Rocannon înţelegea trunchiat dialectul Olgyor, şi înţelese că bătrânul afirma că satul n-avea o locuinţă corespunzătoare pentru *pedanar,* orice ar fi fost aceştia. Smiromul cel înalt, Raho, i se alătură lui Yahan şi interveni cu asprime, însă bătrânul continuă să se încline şi să mormăie până când, în cele din urmă, Mogien îşi pierdu răbdarea. Eticheta Angyar nu-i dădea dreptul să vorbească cu servii unei proprietăţi străine, dar el scoase o sabie din teacă şi o ridică, sclipitoare, în lumina rece. Moşneagul deschise braţele tânguindu-se, se întoarse şi dispăru, şchiopătând, pe uliţele întunecate ale satului. Călătorii îl urmară, aripile telegarilor atingând acoperişurile scunde din stuf.

— Kyo, ce sunt pedanarii?

Omuleţul surâse.

— Yahan, ce înseamnă cuvântul acela: pedanar?

Smiromul, un tânăr prietenos şi sincer, se foi stânjenit:

— Păi, Lord, un pedan este… unul care umblă între oameni.

Rocannon încuviinţă, culegând şi fărâma aceea de informaţie. Pe vremea când studia rasele acestea, îl interesa şi religia lor; părea că nu deţin niciun fel de credinţe. Totuşi, erau destul de naivi. Considerau vrăjile, blestemele şi puterile drept fenomene normale, iar relaţia lor cu natura era profund animistă; însă nu avea zeităţi. Totuşi, termenul acela aducea a supranatural. Nici nu-i trecuse prin minte că se referea chiar la el.

Primiră adăpost în trei colibe sărăcăcioase, iar vântelegarii, mult prea voinici pentru a intra în vreuna din locuinţe, trebuiră legaţi afară. Animalele se strânseră laolaltă, zbârlindu-şi blana din cauza brizei tăioase. Armăsarul dungat al lui Rocannon zgrepţănă peretele şi se tângui, miorlăind, până ce Kyo ieşi şi-l scărpină după urechi.

— Îl aşteaptă lucruri şi mai rele, sărmanul, rosti Mogien, aşezându-se lângă Rocannon în faţa vetrei. Ei urăsc apa.

— În Hallan, spuneai că nu vor zbura peste mare, iar oamenii aceştia cu siguranţă că n-au corăbii ca să-i transporte. Cum vom traversa canalul?

— Mai ai desenul acela al pământului? întrebă Mogien. Angyar n-avea hărţi, şi Mogien era fascinat de atlasul realizat de Misiunea Geografică în *Manual.* Rocannon scoase cartea din săculeţul vechi de piele, pe care îl purta în toate lumile, şi care conţinea puţinele obiecte avute asupra lui în Hallan, în momentul distrugerii navei – *Manualul* şi carneţelele, costumul şi arma, trusa medicală şi radioul, un joc de şah terrian şi un volumaş uzat de poezie Hainish. La început, ţinuse acolo şi colierul cu safir, dar cu o noapte în urmă, obsedat de valoarea podoabei, cususe nestemata într-o punguliţă din piele moale de barilor şi-şi atârnase lanţul în jurul gâtului, sub cămaşă şi mantie, ca o amuletă ce nu putea fi pierdută decât odată cu capul.

Mogien urmări cu degetul său prelung contururile celor două Continente Vestice, acolo unde se aflau faţă în faţă: extremitatea sudică a Angienului, cu cele două golfuri adânci şi un promontoriu masiv între ele; iar de cealaltă parte a canalului – capul nordic al Continentului Sudvest, căruia Mogien îi spunea Fiern.

— Aici ne aflăm noi, zise Rocannon, indicând vârful promontoriului cu un oscior din peştele mâncat la cină.

— Iar aici, dacă ţărănoii aceştia mâncători-de-peşte spun adevărul, este un castel numit Plenot. Mogien aşeză un alt oscior cam la un centimetru în estul primului şi le studie: cam aşa arată un turn văzut de sus. Când mă voi întoarce în Hallan, voi trimite o sută de bărbaţi pe telegari să

privească pământul din zbor şi din desenele lor vom săpa în stâncă o imagine uriaşă a întregului Angien. În Plenot trebuie să existe corăbii – probabil şi cele ale Tolenului, pe lângă ale lor. Era război între aceşti doi lorzi scăpătaţi, şi de aceea Tolenul este acum locuit numai de vânt şi noapte. Aşa i-a spus bătrânul lui Yahan.

— Plenot ne va împrumuta corăbii?

— Plenot nu ne va *împrumuta* nimic. Lordul de acolo este un Rebel. În codul complex al relaţiilor dintre domeniile Angyar, aceasta înseamnă un lord surghiunit de ceilalţi, un proscris, nerespectând regulile ospitalităţii, reprimării sau restituirii.

— Are numai doi vântelegari, zise Mogien, desfăcându-şi centura săbiilor. Iar despre castelul lui se spune că este construit din bârne.

În dimineaţa următoare, pe când călăreau vântul spre castelul din lemn, un străjer îi observă aproape în aceeaşi clipă când ei zăriră turnul. Curând după aceea, cei doi armăsari ai castelului se înălţară, dând roată foişorului; apoi întrezăriră siluete micuţe, cu arcuri, îndărătul ambrazurilor. Cu siguranţă, un Lord Rebel nu se aştepta la prieteni. Rocannon înţelese atunci de ce castelele Angyar erau complet acoperite, întunecate şi cavernoase pe dinăuntru, însă protejate de un duşman ce ataca din aer. Plenot era micuţ, chiar mai primitiv decât Tolen, neavând un sat de smiromi, cocoţat pe nişte stânci negre deasupra oceanului; dar aşa sărăcăcios cum era, încrederea lui Mogien că putea fi cucerit de şase bărbaţi părea exagerată. Rocannon verifică chingile de coapsă ale harnaşamentului său, schimbă priza pe mânerul lancei de luptă primite de la Mogien, apoi îşi blestemă norocul. Acela nu era un loc pentru un etnolog de patruzeci şi trei de ani.

Mult înălţat pe armăsarul său negru, Mogien ridică lancea şi răcni. Telegarul lui Rocannon plecă fruntea şi iuţi înaintarea. Aripile negre-cenuşii străfulgerau în sus şi-n jos, precum o morişcă; trupul prelung, gros şi uşor, era încordat, pulsând sub bătăile inimii. Vântul şuiera pe lângă urechi, iar turnul acoperit cu paie al Plenotului părea că se

năpusteşte către ei păzit de doi grifoni cabraţi. Rocannon se ghemui pe spinarea vântelegarului, pregătindu-şi suliţa lungă. Se simţea cuprins de încântare, de-o fericire de mult uitată; râse, călărind vântul. Foişorul se legănă, apropiindu-se împreună cu cei doi străjeri înaripaţi, şi deodată, cu un răcnet strident şi asurzitor, Mogien azvârli lancea – un fulger argintiu prin aer. Izbi drept în piept un călăreţ, rupându-i chingile coapselor cu forţa loviturii şi aruncându-l peste armăsarul său într-un arc perfect şi lent către talazurile ce se spărgeau de stâncile aflate o sută de metri mai jos. Mogien ţâşni pe lângă telegarul fără călăreţ şi angajă lupta cu celălalt străjer, apropiindu-se şi încercând să lovească cu spada, pe lângă lancea folosită de potrivnicul său la împuns şi parat.

Cei patru smiromi se roteau în jur pe bidiviii lor albi şi suri, aidoma unor ulii teribili, gata să ajute, dar neintervenind în duelul lordului lor, planând destul de sus pentru ca arcaşii din turn să nu poată străpunge cuirasa din piele de pe pântecele animalelor. Totuşi, în mod neaşteptat, toţi patru se năpustiră asupra dueliştilor, răcnind acel strigăt de luptă care-ţi spărgea urechile. Pentru un moment, în văzduh fu un nor de aripi albe şi oţel sclipind. Din mijlocul lor se prăbuşi o siluetă, ce părea că încearcă să-şi găsească un loc cât mai confortabil, întorcându-se într-o parte şi alta cu membre inerte, până când izbi acoperişul castelului şi lunecă pe stâncile ascuţite de dedesubt.

Acum, Rocannon văzu de ce se intervenise în duel: adversarul încălcase regulile şi lovise telegarul. Acesta, cu sângele purpuriu pătându-i o aripă neagră, se opintea din răsputeri să zboare spre dunele de pe ţărm. Înaintea lui porniseră smiromii, urmărind cei doi armăsari lipsiţi de călăreţi, care încercau să revină *în* grajdurile lor din castel. Etnologul le tăie calea, conducându-şi telegarul peste acoperişurile castelului. Îl văzu pe Raho prinzându-l pe unul, cu o azvârlitură lungă a arcanului său, şi în aceeaşi clipă simţi o înţepătură în picior. Zvâcnetul lui îl sperie pe telegarul excitat; îl struni prea violent, iar acesta îşi arcui

spinarea şi, pentru prima dată de când îl călărise, începu să se cabreze, dansând şi sărind pe vânt, deasupra castelului. Săgeţile curgeau în jurul lui precum o ploaie răsturnată. Smiromii şi Mogiem, călare pe un armăsar galben cu ochi sălbatici, ţâşniră pe lângă el, răcnind şi râzând. Telegarul său se potoli şi-l urmă.

— Prinde, Lord al Stelelor! strigă Yahan şi o cometă cu coadă neagră se arcui către el. O prinse cu un gest reflex şi văzu că era o torţă cu răşină aprinsă; se alătură celorlalţi, rotindu-se în apropierea foişorului şi încercând să-i incendieze acoperişul din paie şi bârnele de lemn.

— Ai o săgeată pe piciorul stâng, răcni Mogien, trecând pe lângă Rocannon, iar fiderul hohoti isteric şi azvârli torţa printr-o ambrazură. Ţintit! zbieră moştenitorul Hallanului şi se prăvăli înspre acoperişul foişorului, înălţându-se după aceea, urmat de o vâlvătaie uriaşă.

Yahan şi Raho reveniseră cu alte torţe fumegânde, pe care le aprinseseră undeva pe dune, şi acum le aruncau oriunde zăreau paie sau lemn. Turnul ardea precum o arteziană de scântei, iar vântelegarii iritaţi de strunirile permanente şi de scânteile pişcătoare continuau să pice spre acoperişurile castelului, producând un vuiet sacadat, înspăimântător. Ploaia ascendentă de săgeţi încetase, şi în curtea interioară apăru un bărbat, purtând pe cap un soi de taler din lemn şi ridicând în mâini o oglindă, cum i se păru la început lui Rocannon; de abia mai târziu îşi dădu seama că era un blid umplut cu apă. Trăgând hăţurile calului galben, care continua să tragă la grajd, Mogien se opri deasupra bărbatului şi rosti:

— Vorbeşte iute! Oamenii mei pregătesc torţe noi!

— Al cărui domeniu, Lord?

— Hallan!

— Lordul-Rebel al Plenotului cere timp să stingă focurile, Lord al Hallanului!

— Îl acord, în schimbul vieţilor şi avuţiilor celor din Tolen.

— Aşa să fie, strigă bărbatul şi, continuând să ţină vasul cu apă deasupra capului, intră în castel. Atacatorii se retraseră pe dune, privindu-i pe cei din Plenot, care se

năpustiră, afară, acţionând pompa şi organizând un lanţ viu pentru transportul găleţilor cu apă din mare. Foişorul arse, dar salvară zidurile şi odăile. Erau în jur de douăzeci, inclusiv câteva femei. După ce potoliră incendiul, câţiva dintre ei ieşiră pe poartă, traversară limba de piatră şi urcară dunele. În frunte mergea un bărbat înalt şi subţire, cu tenul măsliniu şi părul învăpăiat de Angyar; era urmat de doi ostaşi, încă purtând coifurile acelea asemănătoare unor talgere, şi de şase bărbaţi şi femei în zdrenţe privind sfioşi în jur. Bărbatul cel înalt ridică în palme castronul din lut, umplut cu apă:

— Sunt Ogoren de Plenot, Lord Rebel al acestui domeniu.

— Iar eu sunt Mogien, moştenitorul Hallanului.

— Vieţile celor doi din Tolen îţi aparţin, Lord. Făcu semn către grupul dindărătul său: Nu avem lucruri de preţ în castel.

— Există două corăbii, Lord Rebel.

— Dragonul zboară dinspre miazănoapte şi vede tot, mormăi posac Ogoren. Corăbiile Tolenului sunt ale voastre.

— Iar voi veţi primi înapoi vântelegarii, atunci când ele se vor găsi la cheiul Tolenului, spuse Mogien cu generozitate.

— Cum se numeşte celălalt lord, ce cu cinste m-a învins? întrebă Ogoren privind spre Rocannon, care era îmbrăcat în armura din bronz purtând însemnele Angyar, dar fără săbii. Mogien se uită şi el către prietenul său, şi pământeanul răspunse cu primul nume venit în minte, cel cu care-l întâmpinase Kyo – „Olhor”, Rătăcitorul.

Ogoren îl cercetă curios, apoi se plecă înaintea lor şi rosti:

— Vasul este plin, Lorzi. Fie ca apa să nu se risipească şi nicio înţelegere să nu se destrame!

Lordul Rebel se întoarse şi porni, urmat de cei doi oşteni, spre castelul fumegând, fără să mai privească prizonierii eliberaţi.

— Duceţi-mi vântelegarul acasă, li se adresă Mogien, este rănit la aripă. Încălecă după aceea şargul din Plenot şi se înălţă în văzduh. Rocannon îl urmă, privind peste umăr

către grupul mic şi zdrenţăros, care începuse drumul lung spre propriul lor castel devastat.

Până ajunse în Tolen, excitarea provocată de luptă îi dispăruse şi-şi blestema iarăşi soarta. Când descălecase pe dune, văzuse într-adevăr coada unei săgeţi ieşindu-i din gamba piciorului; rana nu-l duruse, până trăsese săgeata afară, fără să se uite dacă vârful nu era ghimpat. Fusese; Angyar nu-şi otrăveau săgeţile, însă exista pericolul unei infecţii. Molipsit de curajul tovarăşilor săi, îi fusese ruşine să poarte impermstraiul protector, şi aproape invizibil, pentru atacul asupra castelului. Îmbrăcat într-o armură ce putea rezista unei lasarme, putea muri în bordeiul acela nenorocit, din cauza unei săgeţi cu vârf din bronz. Dorea să salveze o planetă, însă nu-şi putea apăra propria lui piele.

Smiromul mai vârstnic din Hallan, un bărbat scund şi tăcut, pe nume Iot, intră, îngenunche fără un cuvânt şi, cu blândeţe, spălă şi bandajă rana lui Rocannon. Fu urmat de Mogien, îmbrăcat încă în ţinută de luptă, părând înalt de trei metri datorită coifului cu creastă, şi cu spatele lat de un metru şi jumătate, impunător prin umerii rigizi ai mantiei. Înapoia lui venea Kyo, tăcut precum un copil între oştenii unei rase mai puternice. Intrară apoi Yahan, Raho şi tânărul Bien, astfel încât coliba pârâi din încheieturi atunci când se ghemuiră cu toţii în jurul vetrei. Yahan umplu şapte cupe ferecate în argint, iar Mogien le trecu, solemn, din mână în mână. Băură. Fiderul începu să se simtă mai bine. Lordul Hallanului întrebă de rană, şi Rocannon se simţi mult mai bine. Continuară să bea vaskan, în vreme ce chipurile temătoare şi pline de admiraţie ale sătenilor apăreau fugar în cadrul uşii, pe fundalul amurgului. Rocannon se simţea bun la suflet şi viteaz. Mâncară, şi băură iarăşi, apoi. În cocioaba ce mirosea a fum, peşte fript, unsoare de harnaşament şi sudoare, Yahan se ridică, ţinând în mână o liră de bronz cu coarde din argint, şi cântă. Cântă despre Durholde de Hallan, care a eliberat prizonierii din Korhalt, în vremea Lordului Roşu, lângă smârcurile Born; iar după ce cântase despre neamul fiecărui luptător din bătălia aceea şi despre fiecare lovitură dată, Yahan continuă cu punerea în

libertate a celor din Tolen şi incendierea Turnului Plenot, despre torţa Rătăcitorului fulgerând prin ploaia de săgeţi, despre lovitura măiastră a lui Mogien, moştenitorul Hallanului, lancea azvârlită prin vânt care-şi găsise ţinta precum neiertătoarea suliţă a lui Hendin în zilele de odinioară. Rocannon stătea ameţit şi mulţumit, purtat de fluviul cântecului, simţindu-se acum pe de-a-ntregul implicat, legat prin sângele vărsat în lumea aceea, unde venise ca străin peste hăurile nopţii. Abia atunci îşi dădu seama de prezenţa micuţului Fian, zâmbind straniu şi liniştit, lângă el.

IV

Sub aburii ploii, marea se întindea cu valuri prelungi, ceţoase. Lumea era lipsită de orice culoare. Doi vântelegari, cu aripile legate şi înlănţuiţi la pupa barcazului, scheunau şi chirăiau, iar peste valuri, prin ploaie şi ceaţă se auzea un ecou tânguitor venind din cealaltă ambarcaţiune.

Rămăseseră multe zile în Tolen, aşteptând până ce rana lui Rocannon se vindecă şi armăsarul negru putu iarăşi să zboare. Deşi acestea constituiau motive serioase pentru amânare, adevărul era că Mogien şovăia să plece, să traverseze marea. Cutreiera de unul singur nisipurile cenuşii dintre lagunele de sub Tolen, luptându-se poate cu presentimentul încercat de mama lui, Haldre. Lui Rocannon îi spunea doar că sunetul şi vederea talazurilor îi apăsau inima. Când, în cele din urmă, vântelegarul cel negru se tămădui pe deplin, hotărî, în mod neaşteptat, să fie trimis înapoi la Hallan, împreună cu Bien, parcă încercând să salveze ceva de valoare înaintea primejdiei. Deciseseră de asemenea să lase caii de povară, cu o parte din încărcătură, bătrânului Lord al Tolenului şi nepoţilor săi, care se căţărau peste tot, străduindu-se să peticească pereţii găunoşi ai castelului. Acum, în cele două barcazuri cu prova în formă de dragon, pe marea brăzdată de ploaie, navigau doar şase călători şi cinci telegari, toţi uzi, şi cei mai mulţi protestau.

Ambarcaţiunea era condusă de doi pescari morocănoşi din Tolen. Yahan încerca să-i aline pe armăsari, cu o baladă lungă şi monotonă, jelind un lord de multă vreme ucis; Rocannon şi Fianul, înveşmântaţi în mantii, cu glugile lăsate până deasupra ochilor, stăteau la provă.

— Kyo, cândva ai pomenit de munţii din miazăzi…

— Ah, da, rosti omuleţul, privind iute spre nord, unde coasta Angienului dispăruse în ceaţă.

— Ştii ceva despre cei care locuiesc în continentul sudic… în Fiern?

Manualul nu-i era de mare ajutor; la urma urmei, îşi adusese aici echipa de Cercetare tocmai pentru a rezolva petele albe ale cărţii. Se postulau cinci Fiinţe cu Inteligenţă Dezvoltată, dar erau descrise numai trei: Angyar/Olgyor, Fiia şi Gdemiar, precum şi o specie non-umanoidă, descoperită pe uriaşul Continent Est, pe partea opusă a planetei. Referinţele asupra Continentului Sudvest erau la nivelul zvonurilor lor: *Specie neconfirmată*? *4: Umanoizi uriaşi trăind în oraşe întinse (?) Specie neconfirmată? 5: Marsupiale înaripate.* Toate acestea erau la fel de utile ca şi Kyo, care adeseori părea că-l consideră pe etnolog atotştiutor, iar acum răspunse precum un elev silitor:

— În Fiern trăiesc Neamurile Străbune, nu?

Rocannon se mulţumi să privească spre sud, spre pâclele ce ascundeau ţinuturile necunoscute, în vreme ce animalele legate jeleau, iar ploaia perfidă i se strecura după ceafă, înfiorându-l.

La un moment dat în decursul traversării, i se păruse că aude pe deasupra ţăcănitul unui elicopter şi se bucurase că negura îi ascundea; apoi ridicase din umeri. De ce să se ascundă?

Forţa armată care folosea planeta drept bază în războiul interstelar nu s-ar fi speriat prea tare la vederea a zece bărbaţi şi cinci feline de mărimea unor cai, legănându-se sub burniţă, în două barcaze şubrede…

Continuau să înainteze, într-un peisaj monoton de ploaie şi valuri. Din ocean se înălţa o ceaţă întunecată. Trecu o noapte lungă şi rece. Zorile cenuşii dezvăluiră tot pâclă, bură şi talazuri. Apoi, brusc, cei doi matrozi posaci din fiecare ambarcaţiune tresăriră, cârmuind şi privind *atent înainte*. O *stânca înaltă se ridică* deasupra călătorilor, întrezărindu-se parţial printre şuviţele de ceaţă. Ocolind-o, zăriră bolovani şi arbuşti pipernicIţi, agăţaţi mult deasupra velelor.

Yahan tăifăsuise cu unul din pescari.

— Spune ca vom trece de gura unui fluviu, dincolo de care se află singurul ţărm unde se poate debarca.

Chiar în timp ce vorbea, stânca uriaşă dispăru înapoi în negură şi o pâclă mai deasă se învălătuci deasupra barcazului care scârţâi, când un alt curent submarin îi izbi chila. Dragonul rânjind de la provă se zgâlţâi şi se răsuci. Văzduhul era alb şi opac; apa, bolborosind şi clocotind de jur împrejur, căpătase o culoare roşie, opacă. Matrozii comunicau între ei prin răcnete.

— Fluviul s-a revărsat din matcă, explică Yahan. Încearcă să se întoarcă... Ţineţi-vă!

Rocannon prinse braţul lui Kyo, şi barca derivă, apoi tangă şi se răsuci, lovită de curenţi transversali, executând un fel de dans nebunesc, în vreme ce matrozii se luptau s-o ţină pe loc; jerbe de spumă acoperiră marea, iar vântelegarii se zbătură, străduindu-se să-şi elibereze aripile, şi mârâiră îngroziţi.

Dragonul părea că-şi regăsise echilibrul iniţial, când o rafală de vânt şi ceaţă legănă ambarcaţiunea nestrunită şi o aplecă lateral. Vela lovi apa cu un pocnet, rămase parcă încleiată şi trase barcazul după ea. Apa stacojie şi caldă se înălţă până lângă chipul pământeanului şi-i umplu gura, nările, ochii. Încleştându-se cu disperare de ceva, bărbatul se luptă să regăsească aerul. Când ieşi la suprafaţă văzu că strângea braţul Fianului, şi cei doi înotară prin marea dezlănţuită, caldă aidoma sângelui, care-i legăna, îi răsucea şi-i îndepărta tot mai mult de barca răsturnată. Rocannon răcni după ajutor, însă glasul îi muri, absorbit de liniştea ceţii. Exista oare un ţărm – încotro, cât de departe? Înotă înspre forma tot vagă a epavei, târându-l pe Kyo după el.

— Rocannon!

Prova-dragon a celuilalt barcaz apăru rânjind din haosul orbitor. Mogien sări peste bord, luptând împotriva curenţilor, strângându-i cu o frânghie mâinile şi legându-l pe omuleţ peste piept. Rocannon zări perfect chipul tânărului, sprâncenele arcuite şi părul blond, întunecat acum de apă. Fură ridicaţi la bord; Mogien, ultimul.

Yahan şi unul dintre pescari fuseseră salvaţi imediat. Celălalt matroz şi cei doi vântelegari se înecaseră, prinşi sub ambarcaţiune. Acum intraseră destul de mult în golf,

iar curenţii şi vânturile din zona estuarului slăbiseră ca intensitate. Ticsit cu bărbaţii uzi leoarcă şi tăcuţi, barcazul se legăna prin apa arămie şi trâmbele de ceaţă.

— Rocannon, cum se face că nu eşti ud?

Încă ameţit, etnologul îşi privi hainele îmbibate de apă, fără să înţeleagă. Zâmbind şi tremurând de frig, Kyo răspunse în locul lui:

— Rătăcitorul purta a doua piele.

Rocannon înţelese atunci şi-i arătă lui Mogien „pielea” imperstraiului său, pe care-l îmbrăcase în decursul ultimei nopţi, pentru a-i ţine de cald, lăsând dezvelite numai palmele şi capul. Costumul acesta îi mai rămăsese, ca şi Ochiul Mării, încă tăinuit pe pieptul lui; dar radioul, hărţile, arma, toate celelalte legături cu propria sa civilizaţie nu mai existau.

— Yahan, te vei înapoia în Hallan.

Stăpânul şi slujitorul stăteau unul înaintea celuilalt pe ţărmul ţinutului sudic, cu valurile clipocind la picioare, prin pâclă. Yahan nu răspunse.

Erau acum şase călăreţi, cu trei vântelegari. Kyo putea merge cu un smirom şi pământeanul cu celălalt, însă Mogien era un bărbat mult prea masiv pentru a călări alături de cineva pe distanţe lungi; pentru a-i cruţa pe armăsari, al treilea smirom trebuia să revină cu barcazul la Tolen. Mogien hotărâse ca acela să fie Yahan, cel mai tânăr.

— Nu te trimit îndărăt pentru vreo greşeală sau neascultare, Yahan. Acum, du-te… pescarii aşteaptă.

Slujitorul nu se clinti. Înapoia lui, pescarii stingeau focul lângă care mâncaseră. Câteva scântei palide zburară prin negură.

— Lord Mogien, şopti Yahan, trimite-l pe Iot.

Mogien se întunecă la chip şi apucă mânerul sabiei.

— Nu voi pleca, Lord.

Lama ieşi şuierând din teacă, iar smiromul, cu un strigăt de disperare, se retrase câţiva paşi împleticiţi, se întoarse şi dispăru în ceaţă.

— Aşteptaţi-l puţin, vorbi Mogien către matrozi. Apoi plecaţi. Noi trebuie să ne căutăm calea. Micule Lord, nu doreşti să-mi călăreşti armăsarul, câtă vreme merge?

Kyo stătea ghemuit, de parcă suferea de frică; de la debarcarea pe ţărmul Fiernului, nu mâncase şi nu rostise niciun cuvânt. Mogien îl aşeză pe şaua telegarului sur şi merse înaintea acestuia, conducându-i în susul plajei, îndepărtându-se de mare. Rocannon îl urmă, privind îndărăt, spre locul unde dispăruse Yahan, apoi iarăşi la Mogien, minunându-se de fiinţa aceea ciudată, prietenul său, gata să ucidă cu sânge rece un om, pentru ca în momentul următor să vorbească cu blândeţe. Arogant şi loial, nemilos şi binevoitor, prin toate aceste contracţii, Mogien era un adevărat lord.

Pescarii spuseseră că în estul golfuleţului exista o aşezare, aşa încât porniră într-acolo prin pâcla albicioasă, ce-i înconjura ca o cupolă catifelată şi opacă. Pe vântelegari ar fi putut să se înalţe deasupra păturii de ceaţă, dar animalele, istovite şi posace, după ce vreme de două zile fuseseră legate în barcaz, n-ar fi zburat. Mogien, Iot şi Raho le conduceau de hăţuri, iar pământeanul îi urma, continuând să privească pe furiş după Yahan, pe care ajunsese să-l îndrăgească. Îşi păstrase impermstraiul pentru căldură, cu excepţia căştii care l-ar fi izolat complet de lume. Chiar şi aşa, se simţea în negura impenetrabilă, mergând pe un ţărm necunoscut, şi privi în jos, căutând un băţ sau baston. Printre dârele lăsate de aripile târşite ale armăsarilor, printre panglicile de alge şi dungile de sare uscată, zări un baston lung şi alb, un lemn azvârlit de valuri pe plajă: îl scoase din nisip şi, astfel înarmat, se simţi mai liniştit. Dezgropatul toiagului sporise însă distanţa faţă de cei dinainte. Se grăbi după ei, călăuzindu-se prin ceaţă după urme. În dreapta lui se înălţă o siluetă. Ştiu imediat că nu era niciunul dintre tovarăşii săi şi ridică bastonul, dar fu înşfăcat din spate şi răsturnat. Simţi peste gură ceva asemănător unei piei reci, umede. Izbuti să-şi elibereze braţele şi fu răsplătit cu o lovitură în tâmplă care îl făcu să leşine.

Când îşi veni în simţire, încet şi dureros, zăcea pe spate, în nisip. Deasupra lui se ciorovăiau două făpturi mătăhăloase şi nedesluşite. Înţelegea numai frânturi din dialectul Olgyor.

— Lasă-l aici, spuse una dintre ele, iar cealaltă replică:

— Omoară-l, n-are nimic.

— La auzul acestor vorbe, Rocannon se rostogoli pe o parte şi-şi trase peste cap casca impermstraiului, închizând-o.

Unul din giganţi se răsuci, privindu-l, şi pământeanul văzu că era un smirom masiv, încotoşmănat în blănuri.

— Du-l la Zgama, vorbi al doilea, poate-l vrea Zgama.

După alte replici, Rocannon fu apucat de braţe, ridicat şi pe jumătate târât. Se zbătu, însă ţeasta îi pulsa, iar pâcla îi pătrunsese în creieri. Ca prin vis, simţi negura îndesindu-se, auzi glasuri, întrezări un perete din lut şi rădăcini împletite, o torţă pâlpâind. După aceea, un tavan deasupra, alte voci, întuneric. Când înălţă în cele din urmă capul, era întins cu faţa în jos pe o podea din piatră.

În apropierea lui, un foc de buşteni trosnea într-o vatră de mărimea unei colibe. Înaintea acesteia era un gard viu de picioare desculţe şi chingi din piei zdrenţuite. Ridică mai mult privirea şi zări chipul unui bărbat: un smirom, cu pielea albă, părul negru, barba deasă, înveşmântat în blănuri cu dungi verzi şi negre şi purtând pe cap o căciulă pătrată din blană.

— Tu ce eşti? întrebă el cu glas gros şi răguşit, privindu-l pe fider.

— Cer… cer ospitalitatea acestei locuinţe, rosti Rocannon, când izbuti să se ridice în genunchi. Deocamdată, asta era tot ce se putea face.

— Ai căpătat o parte din ea, vorbi bărbosul, privindu-l cum îşi pipăia umflătura de la ceafă. Mai vrei? În jurul său, picioarele murdare şi blănurile zdrenţuite se legănară, iar chipurile albe rânjiră.

Rocannon se ridică în picioare şi se-ndreptă. Rămase tăcut şi nemişcat, până când îşi recapătă echilibrul, iar durerea bubuitoare din ţeastă se mai domoli. După aceea,

înălţă fruntea şi privi în ochii negri şi strălucitori ai tâlharului.

— Tu eşti Zgama, zise el.

Individul se retrase un pas, arătând speriat. Pământeanul, care mai trecuse prin astfel de întâmplări pe câteva planete, se strădui să exploateze cât mai bine momentul.

— Eu sunt Olhor. Rătăcitorul. Vin dinspre miazănoapte, de pe apă, din ţinutul de dincolo de soare. Vin cu pace şi plec cu pace. Trecând pe lângă Palatul lui Zgama, mă-ndrept spre miazăzi. Nimeni să nu mă oprească!

— O-o-oh, exclamară toate gurile deschise pe feţele palide, privindu-l. Rocannon rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Zgama.

— Aici eu sunt stăpân, spuse bărbatul cel masiv, cu un glas răguşit. Nimeni nu mi se-mpotriveşte!

Rocannon continua să tacă, fără să-şi clintească un muşchi.

Zgama văzu că pierdea în înfruntarea aceea de priviri: oamenii lui continuau să se holbeze, uluiţi, la străin.

— Nu vă mai zgâiţi! răcni el.

Etnologul nici nu clipi măcar. Înţelese că avea de-a face cu o fire irascibilă, dar acum era prea târziu pentru a-şi schimba tactica.

— Nu vă mai zgâiţi! urlă iarăşi Zgama, apoi trase o spadă de sub mantia de blănuri, o roti prin aer şi o repezi cu o forţă colosală asupra gâtului străinului însă capul acestuia nu se rostogoli pe podele. Rocannon se clătină, dar tăişul tâlharului ricoşase ca din piatră.

— O-o-o-h-h-! izbucniră toţi ce din jurul focului.

Zgama ezită; pentru o clipă, fu gata să-l lase să plece pe ciudatul captiv. Totuşi, încăpăţânarea neamului său îi învinse stupefacţia şi teama.

— Înhăţaţi-l… prindeţi-i braţele! strigă el, iar când oamenii săi nu schiţară niciun gest, îl apucă pe Rocannon de umeri şi-l răsuci. În momentul acela, interveniră ceilalţi, şi pământeanul nu se opuse. Costumul lui îl proteja de elemente străine, temperaturi extreme, radioactivitate,

şocuri şi lovituri cu viteze şi forţe mijlocii, precum cele ale săbiilor şi gloanţelor; nu-l putea scăpa însă, din strânsoarea a zece-cinsprezece bărbaţi puternici.

— Nimeni nu trece pe lângă Curtea lui Zgama, Stăpânul Golfului Lung! Bărbosul îşi revărsă întreaga furie, după ce Rocannon fu imobilizat. Eşti o iscoadă a căpăţânilor-galbene de Angien. Te cunosc eu! Ai venit cu vorba ta Angyar, cu vrăjile şi farmecele tale, iar corăbiile-dragon te vor urma dinspre miazănoapte. Dar nu aici! Eu sunt stăpânul celor fără de stăpâni. Să vină căpăţânile-galbene şi slugoii lor linguşitori… Vor simţi gustul bronzului! Te-ai târât din mare, cerşind un loc lângă vatra mea? O să-ţi dau căldură, iscoadă! O să-ţi dau carne friptă! Legaţi-l de stâlpul de colo!

Răcnetele sale dezlănţuite avură darul de-a restabili încrederea oamenilor şi aceştia îl legară pe străin de unul dintre stâlpii ce susţineau deasupra focului o frigare uriaşă, apoi îi îngrămădiră lemne în jurul picioarelor.

După aceea, amuţiră. Rânjind, masiv în blănurile lui, Zgama înaintă, luă un vreasc din foc şi-l vântură prin faţa lui Rocannon, apoi aprinse rugul. Vâlvătăile izbucniră dogoritoare. Într-o clipă, veşmintele pământeanului, tunica şi mantia cafenie a Hallanului luară foc şi flăcările îi înconjurară capul.

— A-a-a-h, şoptiră din nou privitorii, iar unul dintre ei strigă:

— Priviţi!

Când pârjolul se mai domoli, prin fum se putea întrevedea silueta nemişcată, cu flăcările lingându-i picioarele, privindu-l fix pe Zgama. Pe pieptul dezgolit atârnată de un lanţ din aur, strălucea o nestemată uriaşă, aidoma unui ochi deschis.

— Pedan, pedan, şoptiră femeile, retrăgându-se în colţurile întunecate.

Cu glasul său bubuitor, Zgama destrămă începutul de panică.

— O să ardă! Lăsaţi-l să ardă! Deho, mai pune lemne, iscoada nu se frige îndeajuns de iute! Târî un băieţel în

lumina pâlpâitoare a focului şi-l sili să aducă lemne la piciorul rugului: N-avem nimic de mâncat? Aduceţi mâncare, femeilor! Vezi cât de ospitalieri suntem, Olhor, vezi cum mâncăm? Înhăţă o halcă de carne dată de o femeie şi veni în faţa lui Rocannon, muşcând cu poftă şi lăsând grăsimea să-i curgă prin barbă. Doi dintre bătăuşii săi îl imitară, păstrând totuşi distanţa. Cei mai mulţi nu se apropiară deloc de capătul acela al vetrei; însă Zgama îi îndemnă să mănânce, să bea şi să strige, iar câţiva băieţi se provocau să vină atât de aproape încât să arunce lemne pe rugul unde bărbatul cel calm şi tăcut stătea legat, cu flăcările jucând pe pielea sa ce strălucea straniu.

În cele din urmă, focul şi gălăgia se stinseră. Ghemuiţi în blănurile zdrenţuite, bărbaţii şi femeile dormeau pe podea, prin colţuri, în cenuşa caldă. Doi oameni stăteau de pază, cu săbiile pe genunchi şi clondirele în mâini.

Rocannon închise ochii. Încrucişând două degete, desfăcu partea superioară a costumului şi respiră din nou aer proaspăt. Noaptea cea lungă trecu şi, încet, apărură zorile. În lumina cenuşie, din ceaţa ce se strecura prin ferestre, apăru Zgama, alunecând pe grăsimea podelei şi păşind peste trupurile sforăitoare. Se opri, privindu-şi prizonierul. Ochii acestuia erau gravi şi neclintiţi, ai tâlharului se doreau sfidători, fără să reuşească.

— Arzi, arzi! mârâi Zgama, apoi se îndepărtă.

Dinafara sălii se auzeau murmurele şi uguirile herilorilor, animalele domestice masive şi acoperite cu pene, crescute de Angyar pentru carne, ţinute aici cu aripile tăiate şi duse la păscut pe stâncile marine. Încăperea se goli, cu excepţia câtorva prunci şi femei, care păstrară o distanţă respectuoasă faţă de el, chiar şi atunci când începură să frigă carnea pentru cină.

Pământeanul era legat de treizeci de ore şi suferea atât de durere, cât şi de sete. Aceasta era problema cu adevărat importantă: setea. Ar fi putut rezista mult timp fără hrană şi presupunea că putea sta în lanţuri tot atâta vreme, deşi se simţea deja ameţit; însă lipsit de apă, n-o mai putea duce decât o zi.

Aşa neajutorat, nu-i putea spune nimic lui Zgama, nu-l putea ameninţa sau ispiti, fără să nu sporească încăpăţânarea acestuia.

în noaptea aceea, pe când flăcările îi dansau înaintea ochilor, iar înapoia lor zărea chipul masiv şi bărbos al tâlharului, continua să vadă în minte o altă faţă, arămie şi cu păr bălai: Mogien, de care se simţea legat ca de un prieten, ba chiar de un fiu. Pe măsură ce noaptea şi focul urmară, întruna se gândi la Kyo, micuţul Fian, atât de fragil, aidoma unui copil, legat de el într-un mod straniu pe care nu încercase să-l înţeleagă; îi văzu pe Yahan cântând despre eroi, pe Iot şi Raho, mormăind şi râzând laolaltă când ţesălau armăsarii înaripaţi, şi pe Haldre, desfăcându-şi lanţul de aur din jurul gâtului. Nu-şi amintea nimic altceva, deşi trăise mulţi ani pe multe planete, învăţase şi făcuse multe. Totul dispăruse. I se părea că se afla în Hallan, în sala cea lungă împodobită cu tapiserii pe care oamenii se luptau cu giganţii, şi Yahan îi întindea un vas cu apă.

— Bea. Lord al Stelelor. Bea.

Iar el bău.

Feni şi Feli, cele două luni mai mari, dansară, reflexe albe pe apă, când Yahan îi întinse a doua cupă. În vatră străluceau numai câţiva tăciuni. Încăperea era cufundată în beznă, presărată ici-colo cu pete de lumină lunară, şi tăcere întreruptă numai de sforăiturile şi foiala celor adormiţi.

După ce Yahan îi slăbi încetişor lanţurile, Rocannon se lăsă cu toată greutatea, rezemându-se pe stâlp, deoarece picioarele îi amorţiseră şi nu mai putea sta nesprijinit.

— Poarta de afară este păzită toată noaptea, îi şopti Yahan la ureche, iar străjerii ei nu dorm. Mâine, când vor duce turmele…

— Mâine seară. Nu pot fugi. Va trebui să-i păcălesc. Yahan, prinde lanţul în aşa fel încât să-mi pot lăsa greutatea pe el. Agaţă-l aici, lângă mâna mea.

O siluetă se ridică, căscând, şi Yahan păru că se topeşte în umbre, cu un zâmbet ce sclipi pentru o clipă sub razele lunilor.

Rocannon îl văzu în zori, ieşind împreună cu ceilalţi bărbaţi pentru a duce herilorii la păşunat; purta o blană murdară, aidoma celorlalţi, iar părul său negru era zbârlit precum o perie. Zgama veni iarăşi să se încrunte la captiv. Pământeanul ştia că tâlharul ar fi fost gata să renunţe la jumătate din turmele şi nevestele sale pentru a scăpa de oaspetele acela straniu, însă era prins de propria lui cruzime: temnicerul este prizonierul prizonierului. Zgama dormise în cenuşa caldă, şi părul îi era plin de scrum, astfel încât părea mai ars decât Rocannon, a cărui piele strălucea albă. Ieşise tropăind, iar sala rămase din nou pustie majoritatea zilei, deşi paznicii nu-şi părăsiseră locurile de lângă uşă. Rocannon îşi trecu timpul, efectuând pe furiş exerciţii izometrice. Când o femeie, aflată în trecere pe lângă el, îl surprinse întinzându-se, nu se opri, ci continuă să se relaxeze, legănându-se şi fredonând încet un cântecel ciudat. Femeia căzu în patru labe şi dispăru, scâncind.

Ceaţa amurgului pătrunse prin ferestre, femeile posace gătiră o fiertură cu carne şi alge marine, turmele revenite uguiau afară, iar Zgama şi oamenii săi intrară, picăturile de ceaţă condensată sclipindu-le pe blănuri şi în bărbi. Se aşezară pe podea să mănânce. Sala răsuna de zgomote, mirosea şi era plină de aburi. Începea să se simtă tensiunea întoarcerii, seară de seară, la acelaşi spectacol incredibil; chipurile erau încruntate, glasurile arţăgoase.

— Aţâţaţi focul – tot va arde! răcni Zgama, sărind în picioare şi împingând un butuc la baza rugului.

Nimeni nu schiţă niciun gest.

— Îţi voi mânca inima, Olhor, atunci când ţi se va frige între coaste! O să port piatra aia vânătă pe un belciug prins de nas! Tâlharul tremura de furie, îndârjit de privirea tăcută şi fixă pe care o îndura de două zile. O să-ţi închid eu ochii! urlă el, şi ridicând un lemn greu de pe podea, îl izbi cu putere de capul fiderului, apoi sări brusc îndărăt, parcă înfricoşat de ceea ce făcuse.

Încet, Rocannon întinse mâna dreaptă, încleştă pumnul pe lemn şi-l trase afară din foc. Capătul băţului ardea, îl înălţă, aţintindu-l către ochii lui Zgama, după aceea, foarte

încet, păşi înainte. Lanţurile căzură în jurul său. În jurul picioarelor lui desculţe, flăcările se înteţiră şi se destrămară în scântei şi tăciuni.

— Afară! rosti pământeanul, mergând către tâlhar. Acesta se retrase un pas, apoi încă unul. Tu nu eşti stăpânul aici. Cel fără de lege este sclav, şi cel crud este sclav, şi cel nerod tot sclav este. Tu eşti sclavul meu şi te mân ca pe-o vită. Afară!

Zgama se prinse de cele două canturi ale uşii, dar lemnul arzând i se apropie de ochi şi tâlharul ieşi în curte. Paznicii se ghemuiseră, nemişcaţi. Lângă poarta exterioară, flăcările torţelor de răşină luminau ceaţa; nu se auzeau decât mugetul cirezilor în staule şi vuietul mării sub stânci. Zgama se retrase pas cu pas până când ajunse la poarta exterioară, încadrată de făclii. Chipul său alb şi negru încremenise într-o mască, pe măsură ce se apropia flacăra. Paralizat de spaimă, se agăţă de stâlpul porţii, umplând trecerea cu trupul lui masiv. Istovit şi răzbunător, Rocannon îl împunse puternic în piept cu capătul lemnului, îl doborî şi păşi peste trupul său în bezna şi ceaţa de afară. Parcursese vreo cincizeci de paşi în întuneric, apoi se poticni şi nu se mai putu ridica.

Nimeni nu-l urmări. Nimeni nu ieşi din îngrăditura dinapoia lui. Rămase în iarba aspră aproape leşinat. După o vreme, făcliile de la poartă se stinseră şi rămase numai bezna. Vântul sufla cu multe glasuri prin iarbă şi valurile şuierau undeva dedesubt.

Când ceaţa se destrămă, lăsând lunile să-şi azvârle strălucirea, Yahan îl găsi aproape de marginea stâncii. Cu ajutorul smiromului, Rocannon se ridică şi păşi. Orbecăind, împiedicându-se, mergând în patru labe acolo unde terenul era accidentat şi ascuns în beznă, se îndreptă către est, apoi către sud, îndepărtându-se de coastă. Se opriră de câteva ori pentru a-şi trage răsuflarea şi a se orienta, dar pământeanul adormi de fiecare dată, aproape instantaneu, iar Yahan îl trezea şi-l silea să meargă, până ce, cu puţin înaintea zorilor, pătrunseră într-o vale, la marginea unei

păduri. În pâcla întunecată, copacii se zăreau aidoma unor pete negre.

Yahan şi Rocannon pătrunseră în ea, urmând cursul albiei, dar nu avansară prea mult.

— Nu mai pot, vorbi etnologul şi se opri. Yahan găsi un petec nisipos, sub malul pârâului, unde se puteau odihni fără să fie zăriţi de deasupra; Rocannon se târî înăuntru, ca un animal în vizuină, şi adormi.

Când se deşteptă după cincisprezece ore, în amurg, smiromul adunase o grămăjoară de rădăcini şi mlădiţe verzi, comestibile.

— Este prea timpuriu în caldan pentru fructe, explică el mâhnit, iar ţăranii din Castelul-mocofanilor mi-au luat arcul. Am pus câteva capcane, dar nu vom prinde nimic până la noapte.

Rocannon înfulecă salata pe nerăsuflate, iar după ce bău apă din pârâu, se destinse şi putu iarăşi să gândească.

— Yahan, cum de-ai fost tu acolo… în Castelul-mocofanilor? întrebă el.

Tânărul smirom plecă ochii şi înfundă în nisip câteva rădăcini mai puţin gustoase.

— Lord, ştii că… l-am înfruntat pe Lordul meu, Mogien. După aceea, m-am gândit că m-aş putea alătura Celor-fără-de-stăpân.

— Ştiai de ei?

— Acasă se vorbea de locuri noi, Olgyor, suntem atât stăpâni cât şi slugi. Se zice că în vremurile de demult, în Angien locuiau numai smiromi, care vânau prin codri şi n-aveau stăpâni; iar Angyar au venit dinspre miazăzi în corăbii-dragon… Am găsit locul, iar tovarăşii lui Zgama m-au crezut fugit din altă aşezare de pe coastă. Mi-au luat arcul, m-au pus la muncă şi n-au întrebat nimic. Aşa te-am găsit. Chiar dacă n-ai fi fost acolo, tot aş fi plecat. Nu doream să fiu stăpân printre mocofani!

— Ştii unde sunt tovarăşii noştri?

— Nu. Doreşti să-i cauţi, Lord?

— Spune-mi pe nume, Yahan. Da, dacă există vreo şansă de a-i găsi, îi voi căuta. Nu putem traversa singuri un întreg continent, pe jos, fără straie sau arme.

Smiromul tăcu, netezind nisipul, privind pârâul, care clipocea limpede şi întunecat sub ramurile groase ale coniferelor.

— Nu eşti de acord?

— Lordul meu Mogien mă va ucide, dacă mă află. Este dreptul lui.

După eticheta Angyar, avea dreptate; iar Mogien ar fi respectat cu siguranţă tradiţia.

— Dacă-ţi găseşti un nou stăpân, cel vechi nu mai are niciun drept; aşa-i, Yahan?

Băiatul încuviinţă.

— Însă un răzvrătit nu-şi găseşte alt stăpân.

— Depinde. Jură-mi ascultare şi voi răspunde pentru tine înaintea lui Mogien… dacă-l vom găsi. Nu ştiu care sunt cuvintele folosite în asemenea ocazii.

— Noi spunem aşa, şopti Yahan: *Lordului meu îi încredinţez orele vieţii şi soarta morţii mele.*

— Le accept. Şi împreună cu ele, propria-mi viaţă pe care mi-ai redat-o.

Pârâiaşul curgea zgomotos de pe pragul aflat deasupra lor şi cerul se întuneca solemn. După ce se lăsă bezna, Rocannon îşi scoase impermstraiul şi, plutind în voia curentului, lăsă apa rece să-i spele sudoarea, oboseala, spaima şi amintirea flăcărilor lingându-i ochii. Costumul impermeabil era o grămăjoară de material transparent, greu vizibil, tuburi şi sârme de grosimea firului de păr şi cuburi translucide de mărimea unei unghii. Yahan îl urmări stânjenit cum îşi îmbracă iarăşi veşmântul (nu avea alte haine, iar smiromul fusese nevoit să dea straiele sale Angyar în schimbul a două bucăţi murdare de blană de heri).

— Lord Olhor, vorbi el în cele din urmă, pielei… pielea aceasta a oprit focul să te ardă. Sau… nestemata?

Colierul era acum ascuns în săculeţul de amulete al smiromului, atârnat la gâtul lui Rocannon.

— Pielea, răspunse pământeanul. Nu-i nicio vrajă. Este un soi de platoşă rezistentă.

— Şi toiagul alb?

Rocannon privi băţul cu capătul carbonizat; Yahan îl culesese din iarba de pe stâncă, aşa cum oamenii lui Zgama îl aduseseră de pe plajă împreună cu fiderul; păruseră hotărâţi că bărbatul trebuia să-l păstreze. Ce-ar fi însemnat un vrăjitor fără toiag?

— Păi, răspunse el, dacă va trebui să mergem pe jos, este foarte bun.

Se mai întinse o dată şi, pentru că nu mai aveau ce mânca înainte de culcare, bău iarăşi apă din pârâul rece, întunecat şi zgomotos.

Când se trezi a doua zi, era odihnit şi înfometat. Yahan plecase, la revărsatul zorilor, să controleze capcanele, dar şi pentru că se simţea prea înfrigurat ca să mai rămână în culcuşul umed. Reveni doar cu o mână de ierburi şi o veste neplăcută. Urcase creasta împădurită pe al cărei versant dinspre ţărm se aflau şi, din vârf, văzuse către sud marea.

— Oare bastarzii mâncători-de-peşte din Tolen ne-au lăsat pe o insulă? mormăi el. Obişnuitul lui optimism era încercat de frig, foame şi nesiguranţă.

Rocannon se strădui să-şi reamintească linia coastelor de pe hărţile pierdute în apă. Un râu curgând dinspre vest se vărsa în nordul unei limbi lungi de uscat, ce făcea parte dintr-un lanţ muntos, paralel cu ţărmul, de la vest spre est; între istmul acela şi continent se întindea un braţ de mare, îndeajuns de lung şi de larg pentru a figura destul de clar pe hărţi şi în memoria lui. O sută, două sute de kilometri lungime?

— Cât de lat? îl întrebă pe Yahan, şi acesta răspunse mohorât:

— Foarte lat. Nu pot înota, Lord.

— Putem umbla. Limba aceasta se uneşte cu continentul în apus. Probabil că Mogien nu va căuta acolo.

El trebuia să ia hotărârile – smiromul îşi depăşise mult atribuţiile – dar se simţea descurajat, gândindu-se la ocolul acela lung prin ţinutul necunoscut şi ostil. Yahan nu se

întâlnise cu nimeni, însă văzuse poteci, iar absenţa sau prezenţa vânatului nu putea fi cauzată decât de oameni.

Totuşi, dacă mai sperau să fie găsiţi de Mogien – dacă Mogien trăia, era liber şi mai avea vântelegarii – trebuiau să pornească spre sud şi, pe cât posibil, să iasă în loc deschis. Lordul Hallanului avea să-i caute în direcţia aceea, deoarece acolo era ţinta călătoriei.

— Să mergem, rosti Rocannon, şi porniră.

Puţin după miezul zilei priveau din vârful crestei către un golf lat, întinzându-se spre est şi vest cât putea fi văzut cu ochiul, cenuşiu ca plumbul, sub un plafon jos de nori. Din ţărmul sudic se distingea numai o linie de dealuri scunde şi întunecate. Vântul din golf le îngheaţă spatele, pe măsură ce coborâră pe ţărm şi porniră de-a lungul lui înspre vest. Yahan cercetă norii, îşi trase capul între umeri şi vorbi cu un ton jalnic:

— O să ningă.

Ninsoarea începu brusc – o rafală umedă de zăpadă întârziată, dispărând pe solul ud la fel de iute ca şi pe apa întunecată. Costumul lui Rocannon îl ferea de frig, însă efortul şi foamea îl epuizau; Yahan era şi el obosit şi înfrigurat. Continuau să se împleticească înainte, deoarece n-aveau altă alternativă. Traversară un râuleţ prin vad, escaladară malul, prin iarba aspră şi zăpada spulberată, şi în vârf le răsări înainte un bărbat.

— Huf! exclamă acesta, holbându-se surprins, apoi uimit. Vedea în faţa lui doi oameni umblând prin viscol, unul cu buzele vinete, zgribulit în blănuri zdrenţuite, iar celălalt, gol-goluţ. Ha, huf! adăugă el. Era un individ înalt, uscăţiv, crăcănat şi bărbos, cu o privire rătăcită în ochii negri. Ha, tu, acolo! continuă el în grai Olgyor, îngheţi şi mori!

— A trebuit să înotăm… ni s-a scufundat barca, improviză prompt Yahan. Ai o casă, cu foc înăuntru, vânătorule de pelliunur?

— Aţi traversat apa dinspre sud?

Bărbatul părea tulburat şi smiromul replică vag:

— Suntem din răsărit – am venit să cumpărăm blănuri de pelliunur, dar toate bunurile noastre s-au pierdut în mare.

— Hânh, hânh, reflectă sălbaticul, nesigur, dar firea lui, probabil prietenoasă, păru să-i învingă temerile: Veniţi, am foc şi mâncare, rosti el şi, întorcându-se, porni prin rafalele de ninsoare.

Urmându-l, ajunseră în scurt timp la coliba lui, cocoţată pe o pantă între creasta împădurită şi golf. Atât pe dinăuntru cât şi pe dinafară, era aidoma oricărui adăpost de iarnă al smiromilor din codrii Angienului, iar Yahan se ghemui înaintea focului, suspinând uşurat, aşa cum ar fi făcut acasă. Gestul acesta linişti gazda mai bine decât orice explicaţie ingenioasă.

— Înteţeşte focul, băiete, spuse el şi-i întinse pământeanului o mantie grosolană să se învelească.

Azvârlindu-şi propria mantie, stăpânul colibei aşeză un vas din lut, cu fiertură, să se încălzească şi se tolăni pe jos, alături de ei, rostogolindu-şi ochii de la unul la celălalt.

— Mereu ninge pe vremea asta, şi-o să ningă mai tare. Aveţi loc destul; iarna stăm trei aici. Ceilalţi vin diseară, sau mâine, sau în curând; pe viscol stau afară, pe creastă, unde vânează. Suntem vânători de pelliunur; m-ai cunoscut după fluiere, nu, băiete?

Atinse legătura de naiuri masive din lemn ce-i legăna la brâu şi rânji. Avea un aspect sălbatic, feroce şi dement, totuşi ospitalitatea sa era reală. Le oferi tocană de carne şi când se înseră le arătă unde să se odihnească. Rocannon nu ezită niciun moment. Se înveli în blănurile mirositoare ale firidei-pat şi dormi ca un prunc.

Dimineaţa, ninsoarea continuă, iar pământul era complet alb şi neted. Tovarăşii gazdei lor nu reveniseră.

— O să-şi petreacă noaptea dincolo de Şiră, în satul Timash. O să vină când se potoleşte.

— Şira… e braţul de mare de-acolo?

— Nu, ăla-i golful… dincolo de el nu există niciun sat! Şira e creasta, dealurile care se ridică deasupra noastră. Dar voi de unde veniţi? Tu vorbeşti cam ca noi, dar nu şi unchiul tău.

Yahan privi jalnic spre Rocannon, care adormise în vreme ce căpăta un nepot.

— Ah… el e din Ţinuturile Dinapoi; acolo se vorbeşte altfel. Şi noi îi spunem apei aceleia tot golf. Păcat că nu cunoaştem pe nimeni cu o barcă, să ne treacă dincolo.

— Vreţi să mergeţi către miazăzi?

— Păi, dacă ne-am pierdut totul, nu suntem decât nişte cerşetori pe-aici. Cel mai bine ar fi să ne-ntoarcem acasă.

— Există o barcă, pe ţărm, ceva mai departe. O să vedem ce putem face când se răzbună vremea. Să ştii, puştiule, îmi îngheaţă sângele când te-aud ce uşor vorbeşti despre drumul către miazăzi. Eu n-am auzit ca vreun suflet de om să trăiască între golf şi munţii cei mari, decât poate Cei-despre-care-nu-se-vorbeşte. Iar alea sunt istorii de demult, şi cine poate spune dacă există munţii ăia? Eu am fost de cealaltă parte a golfului – nu mulţi bărbaţi se pot lăuda cu asta. Acolo, lângă apă, se găsesc mulţi pelliunuri. Însă niciun sat. Niciun om. Nimic. Iar eu n-aş poposi acolo peste noapte.

— O să mergem spre răsărit, urmând ţărmul dinspre miazăzi, făcu Yahan indiferent, dar cu o privire derutată; cu fiecare întrebare născocirile lui se încâlceau tot mai mult.

Totuşi, instinctul care-l făcuse să mintă fusese corect.

— Cel puţin, n-aţi venit dinspre miazănoapte! urmă gazda lor, Piai, ascuţindu-şi pe o gresie cuţitul lung cu lama în formă de frunză. Dincolo de golf nu-i nimeni, iar dincolo de mare locuiesc numai râioşii care sunt sclavii Căpăţânilor-galbene. Ai voştri nu ştiu de ei? În miazănoapte, dincolo de apă, trăieşte un neam de oameni cu capete galbene. E-adevărat! Se zice că stau în case înalte cât copacii, că au săbii de argint şi călăresc între aripile vântelegarilor! Eu nu cred, că nu văd. Blana de vântelegar are preţ bun pe coastă, dar sunt greu de doborât, ce să mai zic de îmblânzit şi călărit. Nu poţi crede tot ce se povesteşte. Eu mă descurc cu blănurile de pelliunur. Pot strânge animalele din jur, de pe-o distanţă de-o zi de zbor. Ascultă! Ridică naiurile la buze şi suflă, la început uşor de tot, o tânguire de-abia auzită, ezitantă, crescând şi preschimbându-se, pulsând şi întrerupându-se între note, devenind aproape o melodie, strigătul unui animal sălbatic. Rocannon simţi un fior pe

spinare; mai auzise sunetul acela în pădurile Hallanului. Yahan, care fusese crescut pentru a deveni vânător, rânji excitat şi răcni ca în timpul hăituielii, când se întrezăreşte prada:

— Cântă! Cântă! I-acolo!

Împreună cu Piai, petrecu restul după-amiezii, amintindu-şi întâmplări de vânătoare, în vreme ce ninsoarea continua să cadă întruna, deşi vântul se potolise.

A doua zi, cerul era senin. Pe colinele acoperite de zăpadă, soarele sclipea orbitor, ca într-o dimineaţă de geran. Înainte de amiază sosiră şi cei doi tovarăşi ai lui Piai, cu câteva blănuri pufoase şi cenuşii de pelliunur. Voinici şi oacheşi, ca toţi Olgyor din sud, păreau chiar mai sălbatici decât gazda, temători faţă de străini, precum animalele, evitându-i şi privindu-i numai pieziş.

— Îi numesc sclavi pe cei din neamul meu, îi spuse Yahan lui Rocannon, când ceilalţi erau ieşiţi din colibă. Dar mai bine să fiu un om slujind alţi oameni, decât animal vânând animale, aidoma lor.

Rocannon înălţă mâna şi smiromul amuţi, când intră unul din ei, privindu-i cu coada ochiului, fără un cuvânt.

— Haidem, murmură fiderul în graiul Olgyor, din care mai învăţase câte ceva în ultimele două zile. Ar fi dorit să nu fi aşteptat sosirea celor doi vânători, şi Yahan părea şi el îngrijorat. I se adresă lui Piai, care tocmai intrase:

— Acum plecăm – vremea bună o să mai ţină până ocolim golful. Dacă nu ne-ai fi oferit adăpost, n-am fi rezistat în nopţile acestea geroase. Iar eu n-aş fi auzit niciodată astfel cântat cântecul pelliunurului. Fie ca toate vânătorile să-ţi aducă belşug!

Bărbatul rămase nemişcat, fără să spună un cuvânt. În cele din urmă, îşi drese glasul, scuipă în foc, îşi roti ochii şi mormăi:

— Să ocoliţi golful? Nu voiaţi să traversaţi cu barca? Există o barcă. Este a mea. Oricum, eu o pot folosi. O să vă ducem peste apă.

— Vă scuteşte de şase zile de mers, interveni cel mai scund nou-venit, Karmik.

— Vă scuteşte de şase zile de mers, repetă Piai. Vă ducem cu barca. Putem pleca acum.

— Bine, răspunse Yahan după ce privi către Rocannon; nu aveau cum se împotrivi.

— Haideţi, atunci, bolborosi Piai şi, brusc, fără să le ofere provizii pentru drum, părăsi coliba – gazda în frunte, iar prietenii săi urmându-i pe străini. Vântul era pătrunzător, soarele strălucea; deşi zăpada mai dăinuia în locuri adăpostite, în vest plescăia, lucea şi curgea, dezgheţându-se. Merseră multă vreme spre vest, de-a lungul ţărmului; soarele coborâse când ajunseră la o adâncitură în mal, unde printre bolovani şi alge se afla o luntre. Purpuriul apusului înflăcăra apa şi cerul; deasupra roşeţii sclipea luna cea mică, Heliki, crescând, iar în estul întunecat, Steaua Mare, tovarăşa îndepărtată a lui Fomalhaut, scânteia precum un opal. Sub cerul strălucitor, deasupra apei luminoase, se întindeau ţărmurile deluroase, negre şi uniforme.

— Aia-i barca, rosti Piai, oprindu-se şi întorcându-se către ei, cu chipul stacojiu în lumina apusului. Tovarăşii lui i se alăturară în tăcere.

— Va fi întuneric pe drumul de întoarcere, observă Yahan.

— Steaua Mare străluceşte. Va fi o noapte frumoasă. Acum, băiete, trebuie să ne plătiţi pentru traversare.

— Aha, făcu smiromul.

— Piai ştie… n-avem nimic. Mantia aceasta este dăruită de el, vorbi Rocannon, căruia, văzând cum mergeau lucrurile, nu-i mai păsa dacă erau trădaţi de accentul lui.

— Suntem vânători săraci. Nu putem face daruri, interveni Karmik, cu o voce mai blândă şi o privire mai normală şi mai ameninţătoare decât a lui Piai şi a celuilalt.

— N-avem nimic, repetă Rocannon. N-avem cu ce plăti traversarea. Lăsaţi-ne aici.

Yahan i se alătură, spunând aceleaşi cuvinte mai fluent, însă Karmik îl întrerupse:

— Străine, porţi în jurul gâtului un săculeţ. Ce-i înăuntru?

— Sufletul meu, răspunse prompt pământeanul.

Toţi se holbară la el, până şi Yahan. Nu avea totuşi o poziţie de pe care să continue cacialmaua, şi pauza nu dură mult. Karmik apucă mânerul cuţitului şi se apropie; Piai împreună cu celălalt bărbat îl urmară.

— Ai fost în cetăţuia lui Zgama, continuă vânătorul. Am auzit o istorie lungă în satul Timash. Am auzit despre un bărbat dezbrăcat care a stat în mijlocul focului, l-a ars pe Zgama cu un toiag alb şi a ieşit de acolo, purtând în jurul gâtului o nestemată mare, pe un lanţ de aur. Se spune că au fost vrăji şi farmece. Eu cred că toţi sunt nişte proşti. Poate că nu poţi fi rănit. Dar el… Fulgerător, îl înhăţă pe Yahan de pletele sale lungi, îi răsuci capul spre spate şi într-o parte, apoi îi apropie cuţitul de beregată: Băiete, spune-i acestui străin cu care călătoreşti să plătească pentru găzduirea ta… da?

Nu se clinti nimeni. Purpuriul se topea peste apă. Steaua Mare strălucea în est, vântul îngheţat îi biciuia.

— N-o să-i facem niciun rău puştiului, mormăi Piai, schimonosindu-se şi încruntându-se sălbatic. O să facem ce ţi-am zis, o să vă traversăm golful… dar plătiţi-ne. N-aţi spus că aveţi aur cu care să plătiţi. Aţi zis c-aţi pierdut aurul. Aţi dormit sub acoperişul meu. Dă-ne piatra şi-o să vă trecem dincolo.

— O s-o dau… acolo, vorbi Rocannon arătând celălalt mal al golfului.

— Nu, zise Karmik.

Neajutorat în mâinile lor, Yahan nu schiţase niciun gest; Rocannon îi putea zări artera gâtului pulsând sub tăişul cuţitului.

— Acolo, repetă el ameninţător, ridicând puţin toiagul, în eventualitatea ca i-ar fi putut impresiona. Traversaţi-ne; o să vă dau piatra. Vă promit. Dar dacă-l răniţi, veţi muri, aici şi acum. Am zis!

— Karmik, murmură Piai, el e podan. Fă ce spune. Au stat două nopţi sub acelaşi acoperiş cu mine. Lasă băiatul. A promis ceea ce vrei.

Karmik privi încruntat la el, la Rocannon, apoi rosti:

— Aruncă toiagul ăla. După aia, vă traversăm.

— Mai întâi, eliberează băiatul, spuse pământeanul, şi când Karmik îi dădu drumul lui Yahan, îi râse în faţă şi azvârli băţul hăt departe, în apă.

Cu jungherele scoase, cei trei vânători îi împinseră către barcă; fură nevoiţi să intre în apă şi să urce înăuntru de pe bolovanii lunecoşi de care se spărgeau undele sângerii. Piai şi cel de-al treilea bărbat vâsleau, iar Karmik stătea înapoia pasagerilor, ţinând cuţitul în mână.

— Îi vei da nestemata? şopti Yahan în graiul comun, necunoscut Olgyor de pe peninsulă.

Rocannon încuviinţă.

Glasul smiromului era răguşit şi tremura:

— Sări şi înoată cu el, Lord. Lângă ţărmul de miazăzi. După aia, îmi vor da drumul…

— Îţi vor tăia beregata. Ş-ş-ş.

— Fac vrăji, Karmik, interveni al treilea vânător. O să scufunde barca…

— Vâsleşte, icră-putredă ce eşti! Voi, terminaţi sau retez gâtul băiatului.

Rocannon rămase liniştit pe bancă, privind apa ce devenea treptat cenuşie, pe măsură ce ţărmul se pierdea în noapte. Cuţitele lor nu-l puteau răni, dar îl putea ucide pe Yahan, înainte de-a se putea împotrivi prea mult. Desigur, ar fi putut scăpa înotând, însă smiromul nu ştia să înoate. N-avea de ales. Cel puţin, erau traversaţi pe cealaltă parte.

Treptat, formele vagi ale dealurilor de pe ţărmul sudic crescură şi căpătară consistenţă. Înspre vest dispărură umbre sure, înceţoşate, şi câteva stele se iviră pe cerul oţeliu; îndepărtata sclipire a Stelei Mari domina până şi luna Heliki, acum în descreştere. Puteau auzi murmurul valurilor pe ţărm.

— Opriţi, porunci Karmik, după aceea se adresă pământeanului: Dă-mi-o acum.

— Mai aproape de mal, răspunse impasibil Rocannon.

— Pot ajunge de aici, Lord, murmură întretăiat Yahan. În faţă se vede păpurişul…

Barca înaintă preţ de câteva lovituri de vâslă şi se opri iarăşi.

— Sări odată cu mine, vorbi Rocannon, apoi se ridică încet şi se sui pe băncuţă. Deschise costumul, rupse cu o smucitură şiretul de piele din jurul gâtului, azvârli punguliţa cu safirul şi lanţul pe fundul bărcii, închise costumul şi în aceeaşi clipă plonjă.

După câteva minute, ieşi împreună cu Yahan printre stâncile de pe plajă, privind barca, o pată întunecată în lumina cenuşie reflectată în apă, dispărând.

— Oh, putrezi-r-ar, mânca-le-ar viermii măruntaiele şi face-li-s-ar oasele tină! strigă Yahan şi începu să plângă.

Fusese înspăimântat, însă nu doar reacţia de eliberare îi înfrânse stăpânirea de sine. Spectacolul unui „lord” azvârlind o bijuterie ce preţuia cât un regat, pentru a salva viaţa unui smirom, viaţa lui, însemna prăbuşirea ordinii, recunoaşterea unei responsabilităţi strivitoare.

— A fost rău, Lord! strigă el. Rău!

— Că ţi-am cumpărat viaţa cu o piatră? Haide, Yahan, potoleşte-te. O să-ngheţi dacă nu facem un foc. Mai ai amnarul? Pe aici sunt o mulţime de vreascuri. Mişcă!

Reuşiră să aprindă un foc acolo, pe ţărm, şi-l înteţiră până alungară noaptea şi frigul nemişcat, pătrunzător. Rocannon îi dăduse lui Yahan mantaua din blană a vânătorului şi tânărul adormi, ghemuit în ea. Tulburat şi fără somn, fiderul rămase să întreţină focul. Îşi simţea inima grea deoarece fusese nevoit să arunce colierul, nu datorită valorii lui, ci pentru că, odată, i-l dăduse lui Semley, a cărei frumuseţe reamintită îl adusese, după atâţia ani, pe planeta aceasta; deoarece Haldre i-l dăduse lui, sperând – Rocannon ştia asta – să mituiască umbra, moartea timpurie de care se temea pentru fiul ei. Poate era mai bine că nestemata nu mai exista; greutatea, pericolul frumuseţii ei… Şi poate că, în cazul cel mai rău, Mogien n-avea niciodată să ştie c-o pierduse; poate Mogien n-avea să-l mai găsească, sau poate era deja mort… Alungă gândul acela. Mogien îl căuta – aceasta trebuia să fie ipoteza lui de pornire. Îl căuta pe drumurile spre sud. Ce alt plan îşi făcuseră ei, decât să meargă în sud – şi acolo să găsească duşmanul sau, dacă toate presupunerile lui fuseseră

greşite, să nu-l găsească? Dar cu Mogien sau fără el, avea să înainteze către sud.

Plecară în zori, urcând colinele de pe ţărm în lumina palidă şi ajungând în vârful lor atunci când, răsărind, soarele dezvălui o câmpie înaltă şi pustie, întinzându-se până la linia orizontului, brăzdată de umbrele prelungi ale tufişurilor. Se părea că Piai avusese dreptate, afirmând că la sud de golf nu trăia nimeni. Mogien, cel puţin, ar fi trebuit să-i vadă de la kilometri depărtare. Porniră spre sud.

Era ger, dar văzduhul se limpezise, Yahan purta toate hainele, iar Rocannon numai costumul. Din când în când, traversară pâraie ce coborau înspre golf şi-şi potoliră setea cu apa lor. În ziua aceea şi în cea următoare, se hrăniră cu rădăcinile unei plante numite peya şi cu două vieţuitoare mici, asemănătoare unor iepuri, ţopăind prin aer cu cioturile lor de aripi. Yahan le doborâse din zbor cu ajutorul unui băţ şi le fripsese la un foc de crenguţe. Nu zăriseră niciun alt animal. Câmpia se întindea netedă şi tăcută, lipsită de copaci sau de drumuri.

Copleşiţi de imensitate, bărbaţii stăteau lângă foc, tăcuţi sub amurgul uriaş. La intervale mari, de sus de tot se auzeau nişte chemări îndepărtate precum bătăile pulsului noaptea. Erau barilorii, rudele sălbatice mai mari ale herilorilor domestici, călătorind în migraţia lor de primăvară, spre nord. Pentru câteva clipe, stelele se acopereau de stoluri gigantice, însă niciodată nu răsuna mai mult de un strigăt, ca un impuls pe vânt.

— De pe care stea vii tu, Olhor? întrebă încetişor Yahan, ridicând privirea.

— M-am născut pe o lume numită Hain de cei din neamul mamei mele şi Davenant de cei din partea tatălui. Voi numiţi soarele de acolo Coroana Iernii. Dar am părăsit-o de mult…

— Deci voi, Oamenii Stelelor, nu sunteţi un singur popor?

— Suntem multe sute de neamuri. După sânge, aparţin pe de-a întregul rasei mamei mele; tata, care era terrian, m-a adoptat. Acesta este obiceiul atunci când se căsătoresc oamenii din specii diferite, care nu pot concepe copii. Cum

ar fi, de pildă, dacă unul din neamul tău s-ar însura cu o femeie Fian.

— Aşa ceva nu se întâmplă, interveni sec smiromul.

— Ştiu. Dar cei de pe Terra şi Davenant seamănă între ei, la fel cum semănăm noi doi unul cu celălalt. Puţine lumi au rase atât de diferite cum sunt aici. De cele mai multe ori, există un singur neam, destul de asemănător nouă, iar restul sunt fiare lipsite de grai.

— Ai văzut multe lumi, rosti visător tânărul, încercând să-şi închipuie.

— Prea multe. După timpul vostru, am patruzeci de ani, dar m-am născut acum o sută patruzeci de ani. O sută i-am pierdut fără să-i trăiesc, călătorind între lumi. Dacă m-aş întoarce pe Pământ sau pe Davenant, bărbaţii şi femeile pe care-i ştiam ar fi morţi de un veac. Pot doar merge mai departe; sau să mă opresc, undeva… Ce-a fost asta?

Senzaţia unei prezenţe păru că amuţeşte şi foşnetul vântului prin iarba înaltă. La marginea cercului de lumină aruncat de foc mişcă ceva – o umbră uriaşă, întunecată. Rocannon îngenunche, încordat; Vahan sări de lângă foc.

Nimic nu se clintea. Vântul foşnea prin iarbă, sub lumina palidă. La orizont, stelele sclipeau limpezi, neumbrite.

— Cei doi reveniră lângă foc.

— Ce-a fost asta? întrebă etnologul.

Yahan clatină din cap.

— Piai a pomenit de… ceva…

Dormiră iepureşte, fiecare încercând să-l convingă pe celălalt să rămână de veghe. Când sosiră zorile cele lungi, amândoi erau frânţi de oboseală. Căutară urme sau semne acolo unde li se păruse că stătuse creatura, însă iarba fragedă era neatinsă. Înăbuşiră focul şi porniră către sud, orientându-se după soare.

Crezuseră că în scurtă vreme aveau să traverseze un alt pârâu, dar nu se întâmplă aşa. Fie că apele curgeau acum pe direcţia nord-sud, fie, pur şi simplu, că nu mai există. Câmpia, care părea neschimbată, devenise puţin mai uscată şi mai cenuşie. În dimineaţa aceea nu mai zăriră

niciun tufiş peya, doar iarba aspră, sur-verzuie, mergând într-una până la cer.

La amiază, Rocannon se opri.

— Nu-i bine, Yahan, rosti el.

Smiromul îşi frecă ceafa privind în jur, apoi întoarse chipul tânăr, obosit şi slăbit, către Rocannon.

— Dacă doreşti să continui, Lord, te urmez.

— Nu putem reuşi fără apă şi alimente. O să furăm o barcă de pe coastă şi ne întoarcem în Hallan. Aşa n-are rost. Haide.

Se răsuci şi porni spre nord. Yahan i se alătură. Cerul înalt ardea albastru, vântul şuiera întruna prin iarba nesfârşită. Fiderul mergea monoton, cu umerii uşor gârboviţi înaintând pas cu pas în exil permanent şi înfrângere. Nu se întoarse când Yahan se opri.

— Vântelegari.

Atunci înălţă ochii şi-i văzu, trei grifoni-pisici uriaşi, rotindu-se şi coborând către el, cu ghearele răşchirate şi aripile negre pe fundalul cerului senin şi fierbinte.

PARTEA A DOUA

Rătăcitorul

I

Mogien sări de pe armăsarul lui. Înainte ca picioarele animalului să atingă pământul, alergă spre Rocannon şi-l îmbrăţişă ca pe un frate. În glasul lui răsuna fericirea şi uşurarea:

— Pe lancea lui Handin, Lord al Stelelor! De ce umbli dezbrăcat prin pustiul acesta? Cum de-ai ajuns atât de departe în miazăzi, mergând spre miazănoapte? Eşti… îl zări pe Yahan şi se întrerupse.

— Yahan mi-a jurat credinţă, vorbi fiderul.

Mogien nu spuse nimic. După ce-şi înfrână vizibil o izbucnire, începu să surâdă, apoi hohoti:

— Ne-ai învăţat datinile ca să-mi furi slujitorii, Rocannon? Dar cine te-a jefuit de straie?

— Olhor nu poartă o singură piele, interveni Kyo, ivindu-se cu pasul său uşor peste iarbă. Bun sosit, Lord al Focului! Ieri noapte te-am auzit în minte.

— Kyo ne-a dus la tine, încuviinţă Mogien. De când am pus piciorul pe ţărmul Fiernului, cu zece zile în urmă, el n-a scos un cuvânt, dar aseară, pe malul golfului, când răsărea Lioka, a ascultat lumina lunii şi-a zis: „Acolo!“ La revărsatul zorilor, am zburat încotro arătase şi te-am găsit.

— Unde-i Iot? întrebă Rocannon, văzându-l numai pe Raho ţinând frâiele vântelegarilor.

— Mort, răspunse Lordul Hallanului fără să-i tresară un muşchi de pe chip. Olgyor ne-au atacat pe plajă, în ceaţă. N-aveau arme, doar pietre, însă erau mulţi. Iot a fost ucis, iar tu ai dispărut. Ne-am ascuns într-o văgăună, în stâncile ţărmului, până ce armăsarii au zburat iarăşi. Raho a plecat iscoadă şi-a auzit povestindu-se despre un străin care stătea în mijlocul flăcărilor fără să ardă şi purta o nestemată vineţie… Când bidivii au fost în stare să zboare, am plecat spre fortăreaţa lui Zgama şi, negăsindu-te acolo, i-am aruncat torţe de pe acoperiş şi i-am alungat cirezile în pădure, apoi am pornit să te căutăm pe malurile golfului.

— Nestemata, Mogien, îl opri Rocannon; Ochiul Mării – am fost nevoit să ne răscumpărăm cu ea. N-o mai am.
— Colierul? îl privi tânărul. Ai dat colierul lui Semley? Nu ca să răscumperi viaţa ta – cine te poate răni? Ca să salvezi acea viaţă lipsită de valoare a unui răzvrătit? Nu-mi prea onorezi moştenirea! Ia, ţine-l, nu se pierde atât de uşor!
Hohoti, roti ceva prin aer şi-l azvârli, scânteind, spre Rocannon care-l prinse şi rămase cu gura căscată, piatra albastră arzându-i în palmă, pe lanţul de aur.
— Ieri, pe celălalt ţărm al golfului, am întâlnit doi Olgyor ducând un altul mort. Ne-am oprit să-i întrebăm despre un călător gol, pe care l-ar fi putut zări, însoţit de sluga lui nevrednică. Unul dintre ei s-a azvârlit în genunchi şi ne-a povestit totul, şi astfel am luat giuvaierul de la celălalt. Împreună cu viaţa lui, deoarece ni s-a împotrivit, luptând. Atunci am ştiut că ai traversat apa; iar Kyo ne-a adus la tine. Dar de ce te îndreptai către miazănoapte, Rocannon?
— Ca să… caut apă.
— Înspre apus este un râu, interveni Raho. L-am zărit cu puţin înainte de-a vă găsi.
— Să mergem acolo. Yahan şi cu mine n-am băut de aseară.
Încălecară vântelegarii, Yahan cu Raho, iar Kyo pe vechiul lui loc, în spatele etnologului. Iarba aplecată de vânt coborî sub ei, şi porniră spre sud-vest între câmpia vastă şi soare.
Poposiră lângă râul ce şerpuia limpede şi molcom prin şesul lipsit de flori. În sfârşit, Rocannon putu să-şi dezbrace impermstraiul şi se îmbrăcă cu o cămaşă şi o mantie a lui Mogien. Mâncară pesmeţi aduşi din Tolen, rădăcini de peya şi patru iepuri cu aripi scurte, doborâţi de Raho şi Yahan, care era în culmea fericirii regăsind arcul şi săgeţile. Aici, pe câmpie, animalele zburau aproape direct spre vânători şi-i lăsau pe vântelegari să le înhaţe în timpul zborului, necunoscând teama. Mici micuţele creaturi verzi, violete şi galbene, denumite Kilar, cu aripi transparente şi zbârnâitoare asemănătoare insectelor – deşi de fapt erau marsupiale minuscule – n-aveau frică aici; se roteau

curioase în jurul capetelor călătorilor şi, zgâindu-se cu ochi rotunzi, aurii, poposeau pentru o clipă pe mâna ori genunchiul cuiva, pentru ca imediat să fugă în alt loc. Se părea că toată seva aceea imensă era lipsită de viaţă inteligentă. Mogien spuse că, zburând deasupra şesului, nu zărise nici oameni, nici alte fiinţe.

— Astă-noapte, când stăteam lângă foc, ni s-a părut că vedem o creatură... rosti Rocannon ezitând, deoarece nici acum nu ştia dacă zăriseră într-adevăr ceva. De lângă foc, Kyo înălţă ochii spre el; descheindu-şi centura cu spadele duble, Mogien nu zise nimic.

Ridicară tabăra când se iviră zorile şi toată ziua călătoriră vântul între câmpie şi soare. Zborul deasupra şesului era tot atât de plăcut pe cât fusese de epuizant mersul pe jos. Continuară călătoria în următoarea zi şi, cu puţin înaintea amurgului, în vreme ce scrutau terenul în căutarea unuia dintre pârâiaşele ce întrerupeau rareori întinderea de iarbă, Yahan se răsuci în şa şi strigă:

— Olhor! Priveşte înainte!

În depărtare, spre sud, orizontul era întrerupt de o linie cenuşie, uşor vălurită.

— Munţii! zise fiderul şi, în aceeaşi clipă, îl auzi îndărătul său pe Kyo, trăgându-şi brusc răsuflarea, parcă înfricoşat.

Ziua următoare, şesul începu să se ridice, treptat, în coline dulci şi dâmbuleţe – valuri uriaşe pe o mare liniştită. Din când în când, pe deasupra lor treceau pâlcuri de nori plutind spre miazănoapte, iar la distanţă puteau zări înălţându-se ţinutul întunecat şi învălurat. Spre seară, munţii se distingeau limpede; în vreme ce câmpia era scufundată în penumbră, piscurile micuţe şi îndepărtate din sud continuau să strălucească, aurii. Pe măsură ce sclipirea lor se estompă, răsări luna Lioka, urcând aidoma unei stele galbene, uriaşă şi grăbită. Feni şi Feli scânteiau deja, deplasându-se ceva mai lin către vest. Heliki se ivi ultima şi le urmă pe celelalte, variindu-şi luminozitatea într-un ciclu de o jumătate de oră, luminând şi pălind. Rocannon stătea întins pe spate şi privea, printre tulpinile înalte şi negre ale ierbii, complexitatea lentă şi strălucitoare a dansului lunilor.

În dimineaţa următoare, când se pregătea, împreună cu Kyo, să încalece vântelegarul tărcat, Yahan îl preveni, oprindu-se lângă capul animalului:

— Astăzi, călăreşte-l cu grijă, Olhor. V

Armăsarul scutură din cap, cu o tuse şi un mârâit prelung, reluate şi de surul lui Mogien.

— Ce-i supără?

— Foamea! răspunse Raho, înfrânându-şi cu greutate bidiviul alb. S-au ghiftuit cu herilorii lui Zgama, însă de când am pornit pe deasupra câmpiei n-au mai găsit nimic de vânat, iar ţopăitorii ăştia nu le-ajung nici pe o măsea. Strânge-ţi bine mantia, Lord Olhor – dacă se desface şi ajunge în preajma fălcilor telegarului, tu vei fi prânzul său.

Raho, al cărui păr castaniu şi piele erau mărturia atracţiei simţite de vreun nobil Angyn faţă de una din străbunicele lui, era mai direct şi mai ironic decât majoritatea smiromilor. Mogien nu-l dojenea niciodată, şi asprimea lui Raho nu ascundea credinţa nestrămutată în lordul său. Se apropia de vârsta mijlocie şi cu siguranţă considera călătoria drept o nebunie, dar fără îndoială nici nu s-ar fi gândit să nu intre în orice primejdie alături de tânărul lui stăpân.

Yahan dădu drumul arăturilor şi sări înapoi de lângă armăsarul lui Rocannon, care ţâşni în aer precum un arc eliberat. Toată ziua, cei trei telegari zburară dezlănţuiţi, neobosiţi către terenurile de vânătoare simţite sau adulmecate în sud, iar vântul nordic le grăbi zborul. Dedesubtul barierei plutitoare de munţi, pantele împădurite se înălţau tot mai întunecate şi mai distincte. Pe câmpie începuseră să apară copaci, pâlcuri şi crânguri aidoma unor insule în oceanul de ierburi. Dumbrăvile se transformară în păduri, întrerupte de poiene verzi. Cu puţin înaintea amurgului, coborâră lângă un loc micuţ, acoperit de stufăriş, între dealuri. Mişcându-se rapid şi precaut, cei doi smiromi desfăcură toate raniţele şi harnaşamentul de pe telegari, se retraseră şi-i lăsară să plece. Animalele se înălţară, mugind şi bătând din aripi, şi dispărură peste câteva coline, zburând în trei direcţii diferite.

— Se vor întoarce după ce se satură, îi explică Yahan lui Rocannon, sau când Lordul Mogien va sufla în fluierul său mut.

— Uneori, aduc tovarăşi cu ei – sălbatici, adăugă Raho, zărindu-l pe fider.

Mogien şi smiromii se împrăştiară, vânând iepuri-zburători sau orice altceva găseau; Rocannon dezgropa câteva rădăcini groase de peya şi, învelindu-le în frunze, le puse la copt în cenuşa focului de tabără. Era expert în a supravieţui în orice mediu şi-l încânta genul acesta de provocare; zilele de zbor continuu, de permanentă foame de-abia amăgită, de dormit pe pământ sub vântul primăverii îl întăriseră, ascuţindu-i simţurile, şi-l sensibilizau înaintea oricărei senzaţii sau impresii. Ridicându-se, îl văzu pe Kyo la marginea lacului – o siluetă firavă nu mai înaltă decât trestiile ce creşteau până departe de apă. Privea munţii, copleşind oţelii cerul sudic, adunând în jurul vârfurilor toţi norii şi tăcerea văzduhului. Venind lângă pitic, Rocannon îi surprinse expresia, în acelaşi timp nefericită şi înverşunată. Fără să se întoarcă, Fianul vorbi cu glasul său uşor şovăitor:

— Olhor, ai din nou nestemata.

— Încerc să scap de ea, surâse etnologul.

— Acolo sus… acolo sus va trebui să dai ceva mai mult decât aur şi pietre preţioase… Ce vei da acolo, Olhor, în locurile reci şi înalte, în locurile cenuşii? De la foc la ger…

Rocannon îi auzea şi-i privea, totuşi nu-i zărea buzele mişcându-se. Îl străbătu un fior şi-şi închise mintea, retrăgându-se ca înaintea atingerii unei esenţe stranii, de propria lui identitate şi umanitate. După un minut, Kyo se întoarse, calm şi zâmbitor ca întotdeauna, şi rosti cu vocea lui obişnuită:

— Dincolo de dealurile acestea, dincolo de codri, în văile verzi există Fiia. Neamul meu iubeşte văile, chiar şi aici, lumina soarelui şi vâlcelele. S-ar putea să găsim aşezările lor, după câteva zile de zbor.

Ceilalţi se bucurară atunci când Rocannon le spuse vestea.

— Credeam că nu vom găsi fiinţe vorbitoare aici, comentă Raho. Un ţinut atât de bogat, şi totuşi pustiu.

Privind o pereche de kilari dansând deasupra lacului ca nişte ametiste înaripate, Mogien vorbi:

— N-a fost dintotdeauna pustiu. Neamul meu l-a străbătut cu mult timp în urmă, în vremea dinaintea eroilor, înainte ca Hallanul să fie ridicat sau măreţul Oynhall, înainte de marea lovitură a lui Hendin ori de moartea lui Kirfiel pe Colina Orren. Noi am venit din miazăzi, în corăbii cu capete de dragoni, şi-am găsit în Angien un popor sălbatic, ascunzându-se prin codri şi grote, un popor cu feţe palide. Cunoşti cântecul, Yahan, balada lui Orhogien…

Călărind vântul
călcând iarba,
scrutând marea,
spre steaua Brehen
pe cărarea Liokei…

Cărarea Liokei merge din miazăzi în miazănoapte. Bătăliile din cântec povestesc cum noi, Angyar, am luptat şi-am cucerit vânătorii sălbatici, Olgyor, singurii asemănători nouă în Angien: căci noi toţi suntem o singură rasă, Liuar. Balada nu pomeneşte însă de munţi. Este un cântec străvechi, poate că începutul i s-a pierdut. Sau poate că neamul meu vine din dealurile acestea. Ţinutul este fără cusur – păduri pentru vânătoare, dealuri pentru turme şi înălţimi pentru cetăţi. Totuşi, se pare că nimeni nu sălăşluieşte aici…

În seara aceea, Yahan nu mai cântă din lira lui cu coarde de argint; şi toţi dormiră agitaţi, poate pentru că vântelegarii lipseau şi dealurile păstrau o încremenire de moarte, de parcă nicio creatură nu îndrăznea să clintească noaptea.

Ziua următoare plecară, considerând că terenul de lângă lac era prea mocirlos, şi înaintară încetişor, oprindu-se adesea pentru a vâna sau a aduna ierburi proaspete. După-amiază ajunseră la un deal al cărui vârf era cocoşat şi

zimţat, ducându-te cu gândul la rămăşiţele unui castel năruit, ascuns sub iarbă. Nu mai exista nicio ruină, însă puteau urmări sau ghici unde fusese curtea de zbor într-o vreme atât de îndepărtată încât nici legendele n-o mai pomeneau. Poposiră acolo, deoarece vântelegarii îi puteau găsi cu uşurinţă, când reveneau.

Pe la mijlocul lungii nopţi, Rocannon se trezi şi se sculă în capul oaselor. Cu excepţia micuţei Lioka, lunile apuseseră, şi focul se stinsese. Călătorii nu organizaseră niciun fel de pază peste noapte. Mogien stătea în picioare, la vreo cinci metri depărtare, nemişcat – o siluetă înaltă şi vagă sub lumina stelelor. Toropit încă de somn, îl privi, întrebându-se de ce mantia îl făcea să pară atât de înalt şi îngust în umeri. Ceva era în neregulă. Haina Angya atârna dinspre umeri precum acoperişul unei pagode, dar, chiar fără mantie, Mogien avea un piept extrem de lat. De ce stătea acolo, atât de înalt, gârbov şi sfrijit?

Silueta se întoarse încet, şi chipul nu era al lui Mogien.

— Cine eşti? tresări Rocannon, cu glasul răguşit în liniştea de moarte. Lângă el, Raho se trezi, privi în jur, înălţă arcul şi sări în picioare.

Înapoia străinului înalt se mişca lin ceva – un altul asemănător primului. De jur împrejurul lor, peste ruinele acoperite cu iarbă, sub scânteierea stelelor, se ridicară siluete înalte, subţiratice, tăcute, cu mantii bogate şi capetele plecate. Lângă focul rece se aflau numai Rocannon şi Raho.

— Lord Mogien! strigă smiromul.

Niciun răspuns.

— Unde-i Mogien? Cine sunteţi voi? vorbiţi…

Fără un cuvânt, străinii începură să înainteze încet. Raho încordă o săgeată. Continuând să păstreze tăcere, siluetele crescură brusc şi straniu, mantiile lor deschizându-se de ambele părţi, şi atacară simultan din toate direcţiile, avansând în salturi înalte şi lente. Luptându-se cu ele, etnologul se lupta să se trezească din vis – trebuia să fie un vis; încetineala gesturilor, tăcerea lor, toate erau ireale şi

nu le putea simţi loviturile. Însă el purta costumul. Îl auzi pe Raho, răcnind disperat:

— Mogien!

Atacatorii îl copleşiseră prin număr şi greutate pe Rocannon, doborându-l la pământ, apoi, înainte de-a încerca să se elibereze, fu ridicat cu capul în jos, într-o mişcare pendulatoare, ameţitoare. Pe când se zbătea, străduindu-se să scape de nenumăratele mâini ce-l ţintuiau, văzu dealurile luminate de stele şi pădurile legănându-se şi balansându-se dedesubtul lui, hăt departe. Simţi cum i se învârte creierul şi se agăţă cu ambele braţe de membrele subţiri ale creaturilor ce-l ridicaseră. Erau peste tot în jurul său, ţinându-l cu mâinile, iar văzduhul era plin de fâlfâiturile aripilor negre.

Merseră aşa multă vreme, şi uneori mai încercă să se deştepte din spaima aceea monotonă, din glasurile moi şi şuierătoare dimprejur, din nenumăratele bătăi ale aripilor, zgâlţâindu-l uşor dar permanent. Apoi, deodată, zborul se preschimbă într-o planare prelungă, braţele puternice, şi totuşi moi, îi dădură drumul şi căzu. N-avea niciun fel de rană, însă era prea ameţit pentru a se ridica, aşa încât rămase întins şi privi în jur.

Zăcea pe un caldarâm din plăcuţe de ceramică netede, şlefuite. La dreapta şi la stânga lui se ridicau ziduri argintii în lumina zorilor, înalte, drepte şi lustruite, parcă tăiate din oţel. Înapoia sa, o stradă cu case albe, lipsite de ferestre, perfect aliniate, toate identice, o perspectivă geometrică pură în limpezimea lipsită de umbre a dimineţii. Era un oraş, nu un sătuc din epoca de piatră sau o fortăreaţă din epoca bronzului, ci un oraş măreţ, sobru şi grandios, puternic şi riguros, produsul unei tehnologii avansate. Rocannon se ridică, continuând să se simtă ameţit.

Pe măsură ce lumina sporea, desluşi câteva forme risipite prin curte, aidoma unor grămăjoare; într-una din ele se întrezărea ceva galben. Ca un şoc ce-i spulberă transa, văzu chipul oacheş de sub ciuful de păr blond. Ochii lui Mogien erau deschişi, privind cerul fără să clipească.

Toţi cei patru tovarăşi ai săi zăceau la fel; rigizi, cu ochii deschişi. Figura lui Raho era hidos contorsionată. Până şi Kyo, care păruse invulnerabil prin însăşi fragilitatea lui, stătea nemişcat, reflectând cerul alburiu în ochii săi mari.

Cu toate acestea, răsuflau, în respiraţii prelungi şi deabia auzite, la interval de câteva secunde; Rocannon îşi lipi urechea de pieptul lui Mogien şi îi auzi bătăile inimii, foarte slabe şi lente, venind parcă de la mare depărtare.

Un şuier în aerul dindărătul său îl făcu să se ghemuiască pe jos instinctiv şi să rămână tot atât de nemişcat ca şi trupurile paralizate din jur. Nişte mâini îl traseră de umeri şi de picioare. Fu întors cu faţa în sus şi se pomeni privind un chip: un chip mare, prelung, grav şi frumos. Capul smead era lipsit de păr, neavând nici măcar sprâncene. De sub pleoapele mari şi fără gene priveau ochi aurii, limpezi. Gura, mică şi delicat conturată, era închisă. Mâinile moi, însă puternice, îi prinseră fălcile şi-i deschiseră gura. O altă fiinţă înaltă se aplecă deasupra lui, şi fiderul tuşi şi se înecă, atunci când pe gât i se turnă un lichid – apă călduţă, greţoasă şi stătută. Cele două făpturi îi dădură drumul. Se ridică în picioare, scuipând, şi vorbi.

— Mă simt bine, lăsaţi-mă în pace! Fiinţele se întorseseră deja cu spatele. Se aplecaseră peste Yahan, una forţându-i maxilarele deschise, cealaltă turnând apă dintr-un vas lung, argintiu.

Erau foarte înalte, subţiratice, semiumanoide; puternice şi delicate, deplasându-se destul de stângaci şi lent pe sol, care nu era mediul lor. Piepturile înguste ieşeau dintre muşchii unor aripi prelungi şi catifelate, ce coborau curbându-se pe spinări aidoma unor pelerine cenuşii. Picioarele erau subţiri şi scurte, iar capetele oacheşe şi nobile păreau gârbovite, datorită proeminenţei superioare a aripilor.

Manualul lui Rocannon zăcea sub apele acoperite de ceţuri ale canalului, însă memoria îi aminti: *Fiinţe cu Inteligenţă Dezvoltată, Specie neconfirmată? 4: Umanoizi uriaşi trăind în oraşe întinse (?).* Iar el avea şansa confirmării, de-a vedea primul o specie nouă, o cultură

inedită, un posibil nou membru al Ligii. Frumuseţea ordonată şi riguroasă a clădirilor, bunăvoinţa impersonală a celor două figuri angelice care aduseseră apă, tăcerea lor maiestuoasă, toate acestea îi inspirau respect şi teamă. Nu mai văzuse niciodată o asemenea rasă, în nicio lume. Se apropie de cele două făpturi, care-i dădeau apă lui Kyo, şi întrebă cu un respect sfios:

— Vorbiţi graiul comun, lorzi înaripaţi?

Nu-l băgară în seamă. Cu mersul lor uşor săltat, se apropiară de Raho şi-i turnară forţat apă prin gura contorsionată. Lichidul curse pe obrajii smiromului. Trecură apoi la Mogien, şi Rocannon îi urmă.

— Ascultaţi-mă, rosti el, trecând în faţa lor, dar amuţi: brusc, îşi dădu seama, tulburat, că ochii largi şi aurii erau lipsiţi de vedere; fiinţele erau oarbe şi surde. Nici nu-i răspunseră şi nici nu-l priviră, ci se îndepărtară, înalte, eterice, acoperite de la gât până la călcâie în aripile moi. Iar poarta coborî lin înapoia lor:

Adunându-şi puterile, Rocannon trecu pe la fiecare tovarăş al său, sperând să găsească un leac împotriva paraliziei. Nu se zărea nicio schimbare. La toţi întâlni aceeaşi răsuflare rară şi bătăi ale inimii de-abia auzite – la toţi, cu o excepţie. Pieptul lui Raho era nemişcat, şi chipul său schimonosit se răcise. Apa nu i se uscase încă pe obraji.

Furia întrecu uimirea plină de veneraţie a fiderului. De ce îngerii-oameni îi tratau ca pe nişte animale capturate? Îşi părăsi tovarăşii, traversă curtea şi, prin poarta lipsită de partea superioară, ieşi pe strada incredibilului oraş.

Nu se clintea nimic. Toate uşile erau închise. Înalte şi lipsite de ferestre, faţadele sidefii se ridicau tăcute, una după alta, sub primele raze ale soarelui.

Rocannon numără şase intersecţii înainte de-a ajunge la capătul străzii: un zid. Cu o înălţime de cinci metri, se întindea fără nicio deschidere în ambele direcţii; bănuind absenţa unei porţi, bărbatul nu mai urmă drumul de circumferinţă. Ce nevoie ar fi avut de porţi nişte creaturi înaripate? Reveni pe strada radială, până la clădirea

centrală de unde pornise, singura construcţie diferită, şi mai înaltă, faţă de casele argintii dispuse în rânduri geometrice. Intră în curte. Locuinţele erau închise, străzile curate şi goale, cerul pustiu; nu se auzea decât zgomotul paşilor săi.

Ciocăni în uşa din capătul curţii. Niciun răspuns. O împinse şi uşa se deschise.

Înăuntru era un întuneric călduţ, un foşnet slab şi o foială, o senzaţie de lărgime, de spaţiu. Pe lângă el se clătină o siluetă înaltă, se opri şi rămase nemişcată. În lumina încă palidă a răsăritului, pătrunsă prin intrare, etnologul zări ochii galbeni ai făpturii înaripate deschizându-se şi închizându-se încetişor. Soarele le orbea. Zburau prin ţinut şi umblau pe străzile lor argintii numai noaptea.

Aşezându-se înaintea privirii aceleia impenetrabile, Rocannon adoptă poziţia pe care fiderii o numeau „DGD“ -

Deschiderea Generală a Dialogurilor – o atitudine dramatică, receptivă, şi întrebă în galactică:

— Cine-i conducătorul vostru?

Rostită adecvat, întrebarea căpăta, de obicei, răspuns. Nu şi de data aceasta. Înaripatul îl privi fix, clipi o dată, cu o impasibilitate mai presus de dispreţ, închise ochii şi rămase locului, aparent adormit.

Ochii lui Rocannon se obişnuiseră cu semi-întunericul şi zărea acum, întinzându-se sub bolţi, în penumbra caldă, şiruri, grupuri şi cete de siluete cu aripi, sute şi sute, toate nemişcate, cu ochii închişi.

Păşi printre ele, fără ca acestea să se clintească.

Cu mult timp în urmă, pe Devenant, planeta lui natală, străbătuse un muzeu plin de statui, un eonii privind în sus, la chipurile încremenite ale străvechilor zei Hainish.

Adunându-şi tot curajul, atinse unul – una? Puteau foarte bine să fie femele – pe braţ. Ochii aurii se deschiseră şi capul fermecător se întoarse către el, întunecat deasupra lui în penumbră.

— Hassa! rosti înaripatul şi, aplecându-se iute, îi sărută umărul, după aceea se îndepărtă trei paşi, îşi plie mantaua de aripi şi rămase înlemnit, cu ochii închişi.

Fiderul îşi urmă drumul, bâjbâind prin semiîntunericul paşnic şi gălbui al sălii uriaşe, până găsi o altă trecere, deschisă din podea până la plafonul înalt. Încăperea următoare era ceva mai luminoasă, orificiile minuscule din tavan scăldând în auriu firişoarele de praf. Pereţii se curbau, de ambele părţi, ridicându-se către bolta îngustă. Părea un culoar de trecere circular, înconjurând cupola centrală – inima oraşului radial. Zidul interior era minunat împodobit cu un model de triunghi şi hexagoane, complicat întrepătrunse şi repetându-se până la tavan. Entuziasmul etnologic al lui Rocannon reveni. Fiinţele acelea erau nişte artişti constructori. Fiecare suprafaţă a uriaşei clădiri era netedă şi fiecare îmbinare, precisă; concepţia era splendidă, iar execuţia ireproşabilă. Doar o cultură avansată putea realiza aşa ceva. Cu toate acestea, niciodată nu întâlnise atâta insensibilitate la o rasă evoluată cultural. La urma urmei, de ce-i aduseseră aici? În tăcuta lor aroganţă angelică, îi salvaseră de o primejdie nocturnă sau foloseau alte rase ca sclavi? În acest caz, era ciudat modul în care ignoraseră aparenta lui imunitate faţă de agentul paralizator. Poate comunicau fără cuvinte; totuşi, el înclina să creadă, în palatul acesta incredibil, că explicaţiile puteau consta în existenţa unei inteligenţe situate pur şi simplu în afara umanului. Continuă să meargă, descoperind în zidul interior al coridorului o a treia uşă, de data aceasta foarte scundă, astfel încât el trebuia să se aplece, iar un înaripat era nevoit să se târască.

Înăuntru găsi aceeaşi penumbră călduţă, gălbuie şi dulce-mirositoare dar aici foiau, foşneau şi şopteau cu un murmur blând de voci şi mişcări line nenumărate trupuri şi aripi. Hăt departe, vârful cupolei se întrevedea auriu. O rampă lungă urca într-o spirală uşor ascendentă, pe lângă pereţi, până sus. Ici-colo, pe rampă, se întrezăreau mişcări, şi de două ori o siluetă, micuţă de la depărtare, îşi desfăcu aripile şi zbură fără niciun zgomot de-a curmezişul uriaşului

cilindru de aer galben. Îndreptându-se către piciorul rampei, văzu ceva prăbuşindu-se de la mijlocul spiralei şi izbindu-se de podea cu un pocnet surd. Trecu destul de aproape de locul respectiv. Era leşul unui înaripat. Deşi impactul îi zdrobise ţeasta, nu se zărea sânge. Corpul era micuţ, aripile nu erau încă deplin formate.

Continuă încăpăţânat şi porni să urce rampa.

Cam la zece metri deasupra podelei găsi în zid o nişă triunghiulară, unde se ghemuiau înaripaţii, tot dintre cei mici şi scunzi, cu aripi boţite. Erau nouă, grupaţi câte trei la intervale egale, în jurul unei siluete mari şi albicioase, pe care Rocannon o cercetă o vreme, până desluşi botul şi ochii deschişi şi goi. Era un vântelegar viu, paralizat. Gurile micuţe şi delicate ale celor nouă înaripaţi se aplecau întruna spre el, sărutându-l.

O altă izbitură pe duşumeaua sălii. Alergând încetişor, Rocannon îl privi în treacăt. Era trupul secătuit, supt al unui barilor.

Traversă culoarul înalt şi ornat şi se strecură cât putu de repede şi tăcut printre siluetele adormite din sală. Ieşi în curte. Era pustie. Razele albe şi piezişe ale soarelui străluceau pe caldarâm. Tovarăşii săi dispăruseră. Fuseseră transportaţi pentru larve, acolo, în încăperea boltită, pentru a fi supţi.

II

Genunchii etnologului cedară. Se aşeză pe pavajul roşu lustruit şi încercă să-şi stăpânească teama, pentru a se gândi ce putea face. Ce putea face? Trebuia să revină în dom şi să încerce să-i scoată pe Mogien, Yahan şi Kyo. La gândul întoarcerii printre creaturile înalte şi angelice, ale căror capete nobile adăposteau creieri degeneraţi, sau specializaţi la nivelul insectelor, simţi un fior rece pe ceafă; însă trebuia s-o facă. Prietenii săi erau acolo şi el trebuia să-i salveze. Oare larvele şi doicile acestora din dom erau îndeajuns de adormite pentru a nu interveni? Renunţă să-şi mai pună întrebări. Mai întâi era necesar să verifice zidul exterior de jur împrejur, deoarece dacă nu exista nicio poartă, totul era inutil. Nu-i putea trece peste un perete înalt de cinci metri.

Existau pesemne trei caste, reflectă, parcurgând strada tăcută: doici pentru larvele din dom, constructori şi vânători în încăperile exterioare, iar în clădirile acestea, poate cei fertili, clocitorii şi depunătorii de ouă. Cei doi, care îl adăpaseră trebuiau să fie doici, păstrând în viaţă prăzile paralizate până erau consumate de larve. Îi dăduseră apă şi lui Raho, deşi era mort. Cum de nu înţelesese că erau lipsiţi de inteligenţă? Dorise să-i considere raţionali, pentru că arătau atât de îngereşte umani. *Specie norocoasă 74,* se adresă el cu furie *Manualului* scufundat, în acelaşi moment, în dreptul următoarei intersecţii, ceva ţâşni, traversând strada – o creatură măruntă, castanie, a cărei mărime erau greu de apreciat în perspectiva ireală a faţadelor identice. În mod vădit, nu aparţinea oraşului. Cel puţin, îngerii-insecte aveau paraziţi în minunatul lor stup, iar Rocannon se deplasă rapid în liniştea stranie, ajunse la zidul exterior şi porni spre stânga, de-a lungul lui.

Puţin mai departe, aproape de baza peretelui argintiu, era ghemuit unul din animalele cafenii. Aşezat pe toate cele patru labe, nu era mai înalt decât genunchiul său. Spre deosebire de majoritatea creaturilor cu inteligenţă scăzută

de pe planetă, era apter. Se strânsese ghem, părând înspăimântat, iar Rocannon îl ocoli, încercând să nu-l sperie, şi trecu mai departe. Din câte vedea, zidul curb nu mai prezenta nicio deschidere.

— Lord, se auzi de nicăieri un glas firav, Lord!

— Kyo! Se întoarse bărbatul, şi vocea se reflectă de pereţi. Nicio mişcare. Clădiri albe, umbre negre, linişte.

Animalul cel mic şi castaniu ţopăi către el.

— Lord, strigă, Lord, oh, vine, vine. Oh, vine. Lord!

Rocannon rămase locului, holbându-se. Creatura se aşeză înaintea lui, pe vine. Gâfâia şi bătăile inimii îi zguduiau pieptul îmblănit pe care erau încrucişate braţele negre, mititele. Ochii întunecaţi îl priveau speriaţi. Repetă într-un grai comun stâlcit:

— Lord…

Bărbatul îngenunche. Gândurile îi alergau, privind făptura. În cele din urmă, vorbi cu blândeţe:

— Nu ştiu cum să-ţi spun.

— Oh, vine, se bâlbâi fiinţa micuţă. Lorzi… lorzi. Vine!

— Ceilalţi lorzi… prietenii mei?

— Prieteni. Prieteni. Castel. Lorzi, castel, foc, vântelegar, zi, noapte, foc. Oh, vine!

— O să vin, încuviinţă Rocannon.

Animalul ţopăi de îndată şi etnologul porni după el. Se întoarseră pe strada radială, apoi apucară spre nord şi trecură printr-una din cele douăsprezece intrări ale domului. Acolo, în curtea cu caldarâm roşu, zăceau cei patru tovarăşi ai săi. Mai târziu, când avu vreme să se gândească, îşi dădu seama că ieşise din dom într-o altă curte, şi de aceea nu-i găsise.

Lângă Yahan aşteptau alte cinci făpturi cafenii, într-un grup destul de ceremonios. Rocannon îngenunche din nou, pentru a fi la înălţimea lor, şi schiţă o plecăciune:

— Bun găsit, bun găsit, repetară fiinţele, apoi una dintre ele, cu blana neagră în jurul botului, spuse:

— Bun găsit, mici lorzi, rosti el.

— Kiemhrir.

— Voi sunteţi Kiemhrir? Creaturile se plecară iute, imitându-i reverența. Eu sunt Rocannon Olhor. Venim din miazănoapte, din Angien, din castelul Hallan.

— Castel, îl îngână Smolitul. Glasul său subţire şi ascuţit tremura de seriozitate. Reflectă o vreme, scărpinându-se în cap: Zile, noapte, ani, ani, zise el. Lorzi pleca. Ani, ani, ani… Kiemhrir nu pleca. Privi întrebător spre om.

— Kiemhrir… au rămas aici? întrebă Rocannon.

— Rămas! strigă Smolitul cu o putere nebănuită. Rămas! Rămas!

Toţi ceilalţi murmurară parcă fericiţi:

— Rămas…

— Zi, arătă hotărât Smolitul către soare, lorzi vine. Pleca?

— Da, vom pleca. Ne puteţi ajuta?

— Ajuta! făcu Kimherirul, pronunţând cuvântul la fel de încântat, avid. Ajuta pleca. Lord, rămas!

Aşa încât bărbatul rămase: stătu şi-i privi pe Kiemhrir apucându-se de treabă. Smolitul fluieră şi imediat apărură încă vreo zece, ţopăind precaut. Rocannon se întrebă unde se putuseră ascunde şi trăi în ordinea matematică a oraşului-stup; însă, cu siguranţă, o făcuseră, ba aveau şi magazii, deoarece unul apăru, transportând în mânuţele sale negricioase o sferă albicioasă, asemănătoare unui ou. Era coaja unui ou, folosită drept recipient. Smolitul o luă şi, cu atenţie, îi desfăcu vârful. Înăuntru se găsea un fluid limpede, vâscos. Întinse câteva picături peste rănile punctiforme de pe umerii bărbaţilor inconştienţi; apoi, pe când ceilalţi, cu grijă şi tremurători, le ridicară capetele, turnară puţin lichid în gurile lor. De Raho nu se atinseră. Kiemhrir nu vorbeau între ei, folosind numai fluierături şi gesturi, tăcuţi şi cu un impresionant aer curtenitor.

Smolitul veni lângă Rocannon şi spuse liniştitor:

— Lord, rămas.

— Să aştept? Bineînţeles.

— Lord, continuă Kiemherul, arătând către corpul lui Raho, după care se opri.

— Mort, mort, făcu micuţa creatură. Îşi atinse baza gâtului, şi Rocannon încuviinţă.

Curtea înconjurată de ziduri argintii strălucea sub o lumină incandescentă. Lângă Rocannon, Yahan răsuflă prelung. Kiemhrir se aşezară pe labele posterioare, într-un semicerc, înapoia conducătorului lor. Rocannon i se adresă:

— Mic lord, pot să-ţi cunosc numele?

— Numele, şopti cel cu chip negru. Ceilalţi stăteau nemişcaţi. Liuar, urmă el, cuvântul străvechi folosit de Mogien pentru a denumi atât nobilii, cât şi smiromii, sau ceea ce *Manualul* denumea Specia II. Liuar, Fiia, Gdemiar: nume. Kiemhrir: nu nume.

Omul încuviinţă iarăşi, întrebându-se ce se ascundea acolo. Cuvântul „Kiemher, Kiemhrir” era de fapt, înţelese el, doar un adjectiv, însemnând micuţ sau iute.

Îndărătul său, Kyo tuşi, se foi şi se sculă. Rocannon veni lângă el. Făpturile fără nume priveau cu ochii lor negri, atente şi tăcute. Yahan se trezi, şi în cele din urmă Mogien, care primise probabil o doză masivă de agent paralizant, deoarece nu putea nici măcar să-şi ridice braţul. Cu sfială, unul din Kiemhrir îi arătă lui Rocannon că-l putea ajuta pe Mogien masându-i braţele şi picioarele, ceea ce şi făcu, explicând în acest timp ce se întâmplase şi unde se aflau.

— Tapiseria de-acasă – uriaşii înaripaţi.

— Ce nume? întrebă etnologul cu blândeţe, gândindu-se că era încă ameţit, dar tânărul şopti:

— Tapiseria de-acasă – uriaşii înaripaţi.

Atunci Rocannon îşi aminti cum stătuse, cu Haldre, sub tabloul ţesut al unor războinici bălai, luptându-se cu siluete înaripate, în Sala Lungă din Hallan.

Kyo, care-i privise pe Kiemhrir, ridică palma. Smolitul ţopăi către el şi-şi aşeză mâna micuţă, negricioasă şi lipsită de degetul mare peste palma prelungă şi îngustă a piticului.

— Stăpânii-cuvintelor, şopti Fianul Iubitorii-cuvintelor, mâncătorii-cuvintelor, cei fără de nume, prichindeii, care ţin minte. Încă n-aţi uitat cuvintele Oamenilor înalţi, oh, Kiemhrir?

— Încă, aprobă Smolitul.

Cu ajutorul lui Rocannon, Mogien se ridică în picioare; era tras la faţă şi încruntat. Rămase câteva minute tăcut, lângă Raho, al cărui chip arăta teribil în lumina albă şi puternică a soarelui. Apoi îi salută pe Kiemhrir şi-i răspunse etnologului, spunând că se simţea perfect.

— Dacă nu există porţi, putem tăia trepte ca să escaladăm zidurile, zise Rocannon.

— Cheamă armăsarii, Lord, şopti Yahan.

Întrebarea dacă fluierul putea trezi creaturile din don era prea complexă pentru a fi adresată Kiemhrir. Deoarece înaripaţii păreau complet nocturni, hotărâră să rişte. Mogien scoase de sub mantie un fluieraş legat cu lanţ şi suflă puternic; Rocannon nu auzi nimic, însă Kiemhrir se înfiorară. După douăzeci de minute, o umbră uriaşă trecu pe deasupra domului, se roti, dispăru spre nord şi, nu după mult timp, reveni cu un tovarăş. Amândoi coborâră în curte, fâlfâind puternic din aripi: vântelegarul tărcat şi surul lui Mogien. Pe cel alb nu-l mai văzură niciodată. Poate că el fusese zărit de Rocannon pe rampă, în lumina aurie şi prăfuită a domului – hrană pentru larvele îngerilor.

Kiemhrir erau înspăimântaţi de armăsari. Curtenia plăcută a Smolitului se pierduse aproape de tot în panica de-abia controlată. Fiderul încercă să-şi ia rămas-bun.

— Oh, zbor Lord! rosti el, jalnic, îndepărtându-se din calea picioarelor mari şi înarmate cu gheare ale vântelegarului.

Aşa încât, nu mai pierdură nicio clipă.

La o oră de zbor de oraşul-stup, raniţele şi şeile lor, mantiile şi blănurile folosite drept aşternuturi erau neatinse lângă tăciunii focului. Puţin mai jos pe panta dealului zăceau trei înaripaţi morţi, iar în apropierea lor, ambele săbii ale lui Mogien, una dintre ele ruptă de la mâner. Lordului Hallanului se deşteptase şi-i zărise pe înaripaţi aplecaţi deasupra lui Yahan şi Kyo. Unul dintre ei îl muşcase.

— N-am mai putut vorbi, povesti el. Continuase însă lupta şi ucisese trei, înainte să-l copleşească paralizia. L-am auzit

pe Raho răcnind. M-a strigat de trei ori, şi nu l-am putut ajuta.

Se aşeză pe iarba crescută peste ruinele ce supravieţuiseră tuturor numelor şi legendelor, ţinând sabia ruptă pe genunchi, şi tăcu.

Înălțară un rug din crengi şi tufişuri, deasupra îl aşezară pe Raho, pe care-l aduseseră din oraş, iar alături îi puseră arcul şi săgeţile. Yahan făcu un foc şi Mogien aprinse rugul. Încălecară vântelegarii, Kyo, îndărătul lui Mogien, iar Yahan înapoia lui Rocannon, şi se ridicară spiralând în jurul fumului şi căldurii focului ce dogorea în lumina amiezii pe vârful colinei din ţinutul cel straniu.

Zburând, putură zări multă vreme stâlpul subţire de fum.

Kiemhrir explicaseră destul de limpede că nu trebuie să se oprească, iar nopţile să se ascundă, deoarece înaripaţii aveau să-l urmărească odată cu căderea nopţii. Spre seară coborâră lângă un pârâu, într-un defileu adânc, împădurit, instalând tabăra în apropierea unei cascade. Era umezeală, dar aerul era înmiresmat şi sonor, relaxându-i. Pentru cină, găsiră o delicatesă, un animal acvatic cu carapace, lent în mişcări, foarte gustos, însă etnologul nu putu mânca. Pe coadă şi în dreptul articulaţiilor exista blană; erau mamifere ovipare, aidoma multor animale de acolo, aşa cum erau probabil şi Kiemhrir.

— Tu mănâncă, Yahan. Eu nu pot ucide ceva care mi-ar putea vorbi, rosti el, chinuit de foame şi se aşeză lângă Kyo.

Piticul zâmbi, frecându-şi umărul dureros.

— Dacă am putea auzi toate creaturile vorbind…

— Eu unul aş muri de foame.

— Măcar cele verzi sunt tăcute, zise Fianul, lovind uşor cu palma scoarţa aspră a unui copac aplecat deasupra apei. Aici în miazăzi, arborii, coniferi cu toţii, începeau să înflorească, iar văzduhul din păduri era ceţos şi dulce datorită polenului, ierburilor şi coniferelor; nu existau nici insecte, nici plante cu petale. În lumea aceea fără nume, primăvara era înveşmântată numai în verde, tonuri mai deschise, cu şuviţe plutitoare, aurii.

Când se întunecă, Mogien şi Yahan se culcară, întinşi lângă cenuşa caldă; stinseră focul pentru a nu-i atrage pe înaripaţi. Aşa cum bănuise Rocannon, Kyo era mai rezistent decât oamenii în privinţa otrăvurilor; rămase de vorbă cu etnologul pe malul râului, în beznă.

— I-ai salutat pe Kiemhrir de parcă îi cunoşteai, remarcă Rocannon, iar Fianul răspunse:

— Olhor, ceea ce-şi aminteşte unul din satul meu îşi amintesc toţi. Cunoaştem atâtea istorii şi zvonuri, minciuni şi adevăruri, şi cine mai ştie cât de vechi sunt unele…

— Vrei să-mi spui că nu aveai habar de înaripaţi?

Se păru că Fianul nu voia să răspundă, însă în cele din urmă vorbi:

— Olhor, Fiia n-au amintirea spaimei. Cum am putea? Noi alegem. Noaptea, peşterile şi săbiile din metal le-am lăsat Argilienilor, când ni s-au despărţit drumurile, iar noi am ales văile verzi, lumina soarelui şi vasele de lemn. De aceea, suntem Jumătate-Oameni. Şi am uitat, am uitat multe! În seara aceasta glasul piticului era mai hotărât mai insistent ca oricând, răspunzând limpede prin murmurul curentului de sub ei şi acoperind zgomotul cascadei de la capătul trecătorii. Călătorind spre miazăzi, întâlnesc zilnic istorii pe care cei din neamul meu le-au învăţat pe când erau copii, în văile Angienului. Şi descopăr că toate erau adevărate. Dar am uitat jumătate din ele.

Micii Mâncători de Cuvinte, Kiemhrir, ei există în balade vechi, pe care le cântăm din minte în minte; dar nu şi înaripaţii. Prietenii, nu însă şi duşmanii. Lumina soarelui, nu noaptea. Iar eu sunt tovarăşul lui Olhor care merge spre miazăzi în legende, fără să poarte sabie. Călătoresc cu Olhor, care caută să audă glasul vrăjmaşului său, care a străbătut întunericul cel necuprins şi a zărit Lumea atârnând aidoma unei nestemate azurii în beznă. Eu sunt doar Jumătate-Om. Nu pot trece de dealuri. Nu te pot însoţi în munţi, Olhor!

Rocannon îşi lăsă uşor palma pe umărul lui Kyo. Îndată, Fianul amuţi şi rămase nemişcat. Statură împreună aşa, ascultând şoaptele pârâului şi sunetele cascadei în noapte,

privind stelele scânteind oţelii în apa rece ca gheaţa, alergând sub volburi de polen dinspre munţi către sud.

De două ori în decursul zborului din ziua următoare, văzură în depărtare, spre est, cupolele şi străzile radiale ale oraşelor – stupuri. În noaptea următoare, rămaseră câte doi de veghe. După încă o zi, dealurile crescură în altitudine şi o ploaie rece, în rafale, îi biciui toată noaptea şi ziua ce urmară. Când norii de ploaie se sparseră pentru scurt timp, de ambele părţi ale dealurilor se înălţau munţii. Petrecură încă o noapte ploioasă şi întreruptă de veghe pe vârful unui deal, sub ruinele unui turn străvechi, apoi, în după-amiaza următoare coborâră prin celălalt capăt al trecătorii într-o vale largă şi însorită, ce continua către sud, în depărtările ceţoase şi tivite de munţi.

Zburând în josul văii, ca pe un drum verde uriaş, s-au trezit străjuiţi din dreapta de un şir de piscuri albe, îndepărtate şi masive. Vântul era tăios şi auriu, iar vântelegarii goneau sub razele soarelui aidoma frunzelor împrăştiate de vârtej. Deasupra tipsiei verzi şi moi de sub ei, pe care pâlcurile întunecate de tufişuri şi arbori păreau smălţuite, plutea un văl îngust, cenuşiu. Armăsarul lui Mogien se întorsese, descriind cercuri, cu Kyo arătând în jos, şi coborâră pe vântul gălbui până la sătucul dintre deal şi râu, scăldat de lumina soarelui, cu hornurile micuţe fumegând. Mai sus, o turmă de herilori rumega. În mijlocul cercului neregulat de căsuţe – numai piloni, garduri şi prispe însorite – se ridicau cinci copaci uriaşi. Călătorii opriră şi Fiia le ieşiră în întâmpinare, sfioşi, dar râzând.

Sătenii aceştia cunoşteau prea puţin graiul comun şi, de altfel, nu erau obişnuiţi să vorbească cu glas tare. Totuşi, se simţiră reveniţi acasă, intrând în locuinţele suspendate, mâncând din vasele de lemn lustruit, refugiindu-se pentru o seară în ospitalitatea lor voioasă. Un popor straniu de pitici graţioşi, evazivi; Kyo îi denumise Jumătate-Oameni. Cu toate acestea, Kyo însuşi nu mai era chiar dintre ei. Deşi, îmbrăcat cu straiele noi pe care le primise, semăna, se mişca şi gesticula ca ei, într-un grup de Fiia el ieşea în evidenţă. Asta se datora oare faptului că, fiind un străin, nu

le putea vorbi liber în minte sau pentru că prietenia lui cu Rocannon îl transformase, devenind o altă fiinţă, mai singuratică, mai tristă, mai completă?

Piticii le descriseră ţinutul. Dincolo de lanţul muntos din vestul văii lor se întindea pustiul; pentru a continua către sud, călătorii trebuiau să urmeze cursul râului, rămânând în estul munţilor multă vreme, până ce lanţul însuşi cotea spre răsărit.

— Nu putem găsi trecători? întrebă Mogien, iar omuleţii zâmbiră şi încuviinţară.

— Ba da, ba da.

— Şi nu ştiţi ce se găseşte dincolo de ele?

— Trecătorile sunt foarte înalte şi geroase, răspunseră politicoşi Fiia.

Călătorii rămaseră două zile în sat, să se odihnească şi plecară cu raniţele pline de pesmeţi şi carne uscată, primite de la Fiia, care erau încântaţi să dăruiască. După două zile de zbor, întâlniră altă aşezare a piticilor, unde fură primiţi cu aceeaşi prietenie, părând mai degrabă o întoarcere mult aşteptată, decât sosirea unor străini. Când vântelegarii coborâră, un grup de femei şi bărbaţi Fiia îi întâmpinară, salutându-l pe Rocannon, care descălecase primul:

— Bun venit, Olhor!

Bărbatul rămase surprins şi continuă să fie derutat deşi ştia că asta înseamnă „rătăcitor”, adică exact ceea ce era el. Cu toate acestea, numele îi fusese dat de Kyo.

Mai târziu, ceva mai departe pe cale, după alt zbor lung şi lin de-o zi, se adresă omuleţului:

— Kyo, printre ai tăi, nu aveai un nume propriu?

— Îmi spuneau „păstorul”, sau „frăţiorul”, sau „alergătorul”. Eram iute în alergări.

— Dar acestea sunt porecle, descrieri – ca Olhor sau Kiemhrir, voi, Fiia, aveţi un talent deosebit la botezat. Întâmpinaţi fiecare nou-venit cu un nume, Lordul Stelelor, Purtătorul de Spadă, Păr Bălai, Stăpânul Cuvintelor… cred că Angyar au învăţat de la voi dragostea pentru asemenea porecle. Totuşi, voi n-aveţi nume.

— Lord al Stelelor, călător-al-depărtărilor, păr-de-cenuşă, purtător-de-nestemată, zâmbi Kyo, atunci ce-i un nume?

— Păr-de-cenuşă? Am încărunţit?… Nu ştiu precis ce este un nume. La naştere, mi s-a spus Gaveral Rocannon. Când spun cuvintele acestea, nu descriu nimic, totuşi m-am numit pe mine. Iar când zăresc un copac necunoscut în acest ţinut, te întreb pe tine – sau pe Yahan ori Mogien, deoarece tu răspunzi rareori – cum se numeşte. N-am astâmpăr până nu-i cunosc numele.

— Ei bine, este un copac; aşa cum eu sunt un Fian; aşa cum tu eşti un… ce anume?

— Dar există şi deosebiri, Kyo! În fiecare sătuc, am întrebat cum se numesc munţii aceia dinspre apus, lanţul ce se înalţă deasupra lor de la naştere până la moarte, iar ei au răspuns: „Aceia sunt munţii, Olhor.”

— Asta şi sunt, încuviinţă omuleţul.

— Există însă şi alţi munţi – ceva mai scunzi, spre răsărit, mărginind aceeaşi vale! Cum îi deosebesc între ei, cum deosebesc o fiinţă de alta, dacă n-au nume?

Îmbrăţişându-şi genunchii, Fianul privi piscurile vestice arzând în amurg. După o vreme, etnologul îşi dădu seama că n-avea să-i răspundă.

Vânturile se încălzeau, iar zilele lungi se lungeau şi mai mult, pe măsură ce intrau în caldan şi avansau mereu spre sud. Deoarece vântelegarii purtau povară dublă, nu-i zoriră, poposind deseori o zi sau două, să vâneze şi să lase animalele să-şi caute hrană; dar, în sfârşit, zăriră munţii curbându-se în faţa lor şi întâlniră lanţul estic, barându-le drumul. Verdele văii se urca până la coastele piscurilor semeţe, oprindu-se acolo. Mult mai sus, apăreau petece verzi şi verzi-cafenii, păşunile alpine; apoi cenuşiul stâncii şi steiurilor; iar în cele din urmă, pe la jumătatea cerului, albul orbitor al piscurilor bântuite de viscole.

Sus, pe cele mai înalte dealuri, ajunseră la un sat Fiian. Vântul sufla îngheţat dinspre vârfuri peste acoperişurile fragile, împrăştiind fumul albăstrui printre umbrele lungi ale amurgului. Ca întotdeauna, omuleţii iuţi ca argintul viu îi primiră cu graţie voioasă, oferindu-le apă, carne proaspătă

şi ierburi aromate în vase din lemn, în căldura locuinţelor, în vreme ce straiele lor prăfuite erau curăţate, iar vântelegarii hrăniţi şi alintaţi. După cină, patru fete din sat dansară pentru ei, fără acompaniament muzical, cu mişcări atât de uşoare şi sprintene, încât păreau imateriale – un joc de lumini şi umbre în strălucirea focului, line, aeriene. Rocannon zâmbi încântat spre Kyo, care stătea lângă el, ca de obicei. Fianul îl privi grav şi rosti:

— Eu voi rămâne aici, Olhor.

Rocannon îşi stăpâni replica uluită şi continuă să privească dansatoarele, mişcările schimbătoare şi lipsite de substanţă ale formelor luminate de flăcări. Ţeseau o muzică din tăcere şi stranietatea încercată în minte. Pe pereţii din lemn, focul juca, pâlpâind şi alergând.

— S-a prorocit că Rătăcitorul va alege tovarăşi. Pentru o vreme.

Nu ştia dacă vorbise el, Kyo, sau memoria lui. Cuvintele erau în mintea sa şi a lui Kyo. Dansatoarele se îndepărtară, umbrele lor repezindu-se în susul pereţilor, părul despletit al uneia dintre ele legănându-se sclipitor pentru o clipă. Dansul fără muzică se încheie, dansatoarele, care n-aveau mai multe nume decât lumină şi umbră, încremeniră. Între ele şi Kyo, o relaţie ajunsese la capăt, lăsând doar tăcere.

III

Sub aripile fâlfâind puternic ale vântelegarului său, etnologul văzu un povârniş stâncos, un haos abrupt de bolovani, coborând îndărăt şi atât de înclinat în faţă încât vârful aripii stângi a armăsarului aproape atingea roca, în vreme ce se străduia în sus şi înainte, spre trecătoare. Rocannon purta peste coapse centuri de luptă, deoarece curenţii ascendenţi şi rafalele de vânt îl dezechilibrau uneori pe armăsar; de asemenea, îmbrăcase impermstraiul, pentru a-i ţine căldura. Călărind înapoia lui, înfofolit cu toate mantiile şi blănurile pe care le aveau ei doi, Yahan era atât de îngheţat, încât îşi legase încheieturile mâinilor de şa, neavând curajul de-a se încrede în braţele amorţite. Călărind mult înainte, pe armăsarul lui mai puţin împovărat, Mogien rezista la frig şi altitudine mai bine decât smiromul, şi întâmpina cu o bucurie aspră lupta cu înălţimile.

Părăsiseră ultima aşezare Fian cu cincisprezece zile în urmă, luându-şi rămas-bun de la Kyo, şi porniseră peste înălţimile subalpine şi munţii scunzi către ceea ce părea trecătoarea cea mai largă. Fiia nu le putură oferi nicio indicaţie; la orice aluzie referitoare la traversarea lanţului muntos, omuleţii amuţiseră, privind înfricoşaţi.

În primele zile fusese bine, dar pe măsură ce urcau, vântelegarii începură să obosească repede; aerul rarefiat nu le oferea suficient oxigen necesar zborului. Urcând întruna, întâlniră frigul şi vremea perfidă a marilor altitudini. Ultimele trei zile parcurseră poate cincisprezece kilometri, cea mai mare parte orbeşte. Flămânzeau, pentru a da animalelor o raţie suplimentară de carne uscată; în dimineaţa aceasta, Rocannon îi lăsă să termine tot ce mai rămăsese în raniţă, deoarece dacă nu traversau trecătoarea astăzi, erau nevoiţi să revină în regiunile pădurilor, unde se puteau odihni şi vâna, reîncepând apoi totul. Acum, păreau pe calea cea bună spre o trecătoare, dar dinspre vânturile estice sufla un vânt teribil de tăios, iar cerul devenise alb şi greu. Mogien continua să zboare în

frunte şi liderul îşi forţă armăsarul pe urmele lui; în atacul acela crud şi nesfârşit asupra marilor înălţimi, Mogien era conducătorul şi el îl urma. Uitase de ce dorea să traverseze munţii, amintindu-şi numai că trebuia s-o facă, ştiind că trebuia să meargă spre sud. Dar pentru curajul respectiv depindea de lordul Hallanului.

— Cred că acesta este domeniul tău, se adresase tânărului cu o seară în urmă, când discutaseră traseul lor actual; privind măreaţa panoramă de piscuri şi abisuri de stâncă, zăpadă şi cer, Angya îi răspunse cu siguranţa rapidă a conducătorului:

— Este domeniul meu.

Îl striga acum, şi Rocannon se strădui să-şi încurajeze armăsarul, în vreme ce scruta atent terenul printre genele îngheţate, căutând o trecere prin nesfârşitul haos abrupt. Acolo, o coamă, o grindă din tavanul planetei; panta stâncoasă cobora brusc şi sub ei se întindea un pustiu alb, defileul. De ambele părţi, crestele brăzdate de vânturi se înălţau în norii groşi de zăpadă. Rocannon era îndeajuns de aproape ca să zărească chipul netulburat al lui Mogien şi să audă răcnetul său, acel *falsetto* de luptă al războinicului victorios. Continuă să-l urmeze deasupra văii albe, sub norii lăptoşi. În jurul lor, zăpada începuse să danseze; nu era o ninsoare, fulgii doar se învolburau acolo, în reşedinţa lor, în locul de naştere, într-un dans monoton şi tremurat. Pe jumătate mort de foame şi împovărat, vântelegarul icnea la fiecare ridicare şi coborâre a uriaşelor aripi tărcate. Mogien încetinise, ca să nu se rătăcească prin norii de omăt, însă rămăsese tot în frunte.

În vârtejul ceţos de nea apăru o sclipire şi treptat se înfiripă o strălucire aurie, clară, deşi străvezie. Palid chihlimbarii, povârnişurile de zăpadă coborau. Apoi, brusc, lumea dispăru şi vântelegarii plutiră într-un golf vast de aer. Hăt dedesubt, foarte departe, limpezi şi minuscule, se întindeau văi, lacuri, limba scânteindă a unui gheţar, petece verzi de pădure. Armăsarul etnologului rămase precum o piatră. Yahan strigă înspăimântat şi Rocannon închise ochii, strângând pleoapele puternic.

Aripile bătură şi vuiră, bătură încă o dată; căderea încetini, redeveni o planare chinuită şi se opri. Animalul se ghemui, tremurând, într-o văioagă stâncoasă. În apropiere, armăsarul sur al lui Mogien încercă să se întindă, în vreme ce tânărul, hohotind, sări din şa şi strigă:

— Gata, am reuşit! Se apropie de ei chipul oacheş strălucind de triumf. Acum ambele părţi ale munţilor sunt domeniul meu. Rokannon!... La noapte rămânem aici. Mâine, telegarii pot vâna, mai jos, unde sunt codrii, iar noi vom coborî pe jos. Haide, Yahan.

Smiromul stătea ghemuit în şa, incapabil să se mai mişte. Mogien îl ridică şi-l ajută să se întindă la adăpostul unei streşini de stâncă; cu toate că soarele după-amiezii strălucea pe cer, nu dădea mai multă căldură decât Steaua Mare, o fărâmă de cleştar deasupra orizontului sudvestic, iar vântul continua să sufle tăios. În vreme ce Rocannon deshăma bidivii, lordul Angya încercă să-l ajute pe Yahan, încălzindu-l. N-aveau cu ce face focul – se aflau încă deasupra zonei pădurilor. Rocannon îşi scoase impermstraiul şi-l obligă pe Yahan să-l îmbrace, ignorând protestele slabe şi înfricoşate ale acestuia, apoi se încotoşmănă în blănuri. Vântelegarii şi bărbaţii se strânseră laolaltă, pentru mai multă căldură, şi împărţiră puţină apă şi pesmeţi Fian. Noaptea se înălţă dinspre ţinutul îndepărtat de dedesubt. Stelele ţâşniră, eliberate din beznă, şi cele două luni mai luminoase străluciră la o aruncătură de băţ.

În mijlocul nopţii, fiderul se trezi dintr-un somn fără vise. Totul era luminat de stele, tăcut, ucigător de rece. Yahan îl ţinea de braţ şi şoptea ceva agitat, scuturându-l. Rocannon privi unde i se arătă şi zări, pe stânca de deasupra lor, o umbră, o formă acoperind stelele.

Aidoma umbrei văzute pe câmpie, mult mai în nord, silueta era mare şi, în mod ciudat, vagă. Chiar în timp ce privea, stelele începură să scânteieze estompat prin conturul întunecat, după care rămase numai văzduhul negru şi transparent. În stânga, acolo unde fusese, lucea acum Heliki, palidă, în descreştere.

— A fost o iluzie din cauza lunii, Yahan, murmură el. Culcă-te, delirezi.

— Nu, se auzi de lângă el vocea calmă a lui Mogien. N-a fost o iluzie, Rocannon. Era moartea mea.

— Nu. Lord! Se ridică smiromul zgâlţâit de febră. Nu a ta; nu se poate! Am mai văzut-o, pe câmpie, când nu erai cu noi – şi-a văzut-o şi Olhor!

Chemând în ajutor ultimele fărâme de bun-simţ, de cumpătare ştiinţifică, de reguli desprinse din viaţă, Rocannon încercă să vorbească autoritar:

— Nu fi absurd!

Mogien nu-l băgă în seamă.

— Am zărit-o pe câmpie, unde mă iscodea. Şi încă de două ori, în dealuri, când căutam trecătoarea. A cui moarte să fie dacă nu a mea? A ta, Yahan? Eşti tu un lord, un Angyar; porţi oare a doua spadă?

Febril şi disperat, Yahan încercă să argumenteze, însă tânărul continuă:

— Nu este nici a lui Rocannon, deoarece el încă îşi urmează drumul. Un om poate muri oriunde, dar un lord îşi întâlneşte moartea, adevărata moarte, numai pe domeniul său. Ea îl aşteaptă într-un loc ce-i al lui, un câmp de luptă, o sală sau capătul unui drum. Iar aici e locul meu. Neamul meu a coborât din aceşti munţi şi eu m-am întors la ei. A doua mea sabie s-a frânt în luptă. Dar ascultă, moarte a mea: sunt Mogien, urmaşul lui Halla – acum mă cunoşti?

Vântul îngheţat şi tăios suflă peste bolovani. Stâncile se înălţau deasupra lor, stelele sclipeau mai departe. Unul din vântelegari se foi şi mârâi.

— Terminaţi, interveni Rocannon. Astea-s prostii. Terminaţi şi culcaţi-vă…

Însă el nu mai putu să se odihnească după aceea şi de câte ori se trezi îl văzu pe Mogien în capul oaselor, lângă creasta armăsarului său, tăcut şi încordat, privind peste ţinutul scufundat în beznă.

Odată cu ivirea zorilor, dădură drumul vântelegarilor să vâneze în codrii de sub ei şi porniră să coboare pe jos. Se aflau încă foarte sus, deasupra pădurilor, iar siguranţa lor

era legată numai de vremea bună. După mai puţin de o oră, îşi dădură seama că Yahan n-avea să reziste: coborâşul nu era greu, însă frigul şi oboseala îl epuizaseră şi nu mai putea merge; cât despre eforturi nici nu mai putea fi vorba. Încă o zi de odihnă în protecţia costumului fiderului i-ar fi putut da puterea de a continua; însă asta ar fi însemnat o altă noapte petrecută sub cerul liber, fără foc, adăpost sau hrană suficientă. Mogien cântări riscurile, deşi aparent nici nu le băgă în seamă, şi propuse ca Rocannon să rămână cu Yahan pe o terasă însorită şi adăpostită, în timp ce el căuta un coborâş îndeajuns de uşor să-l poată transporta pe Yahan sau măcar un adăpost care să-i ferească de zăpadă.

După ce plecă, smiromul, pe jumătate toropit, ceru apă. Plosca era goală. Rocannon îi spuse să rămână nemişcat şi urcă panta pietroasă şi abruptă până la o streaşină stâncoasă, aflată cam la cincisprezece metri deasupra lor, unde văzuse sclipind nişte zăpadă. Ascensiunea fu mai grea decât se aşteptase şi se prăbuşi lângă streaşină, înghiţind cu lăcomie aerul rarefiat şi limpede, cu inima bubuindu-i.

Auzi un zgomot pe care la început îl crezu produs de tensiunea propriului sânge; apoi, zări apa curgând lângă mâna lui. Se ridică. Un pârâiaş din care se înălţau aburi şerpuia în jurul bazei unui morman de omăt îngheţat. Căută locul de unde izvora şi, sub streaşina stâncii, văzu o deschidere întunecată: o grotă. O peşteră era marea lor speranţă ca adăpost, îi reaminti mintea raţională, dar vorbea numai la hotarul unui sentiment copleşitor, negru şi lipsit de raţiune – panica. Rămase neclintit, în cleştele celei mai înspăimântătoare frici cunoscute până atunci.

În jurul lui, soarele strălucea zadarnic pe piatra sură. Piscurile muntelui erau ascunse înapoia celor mai apropiate stânci, iar ţinutul dinspre sud era acoperit cu totul de nori. Aici, pe creasta cenuşie şi stearpă a lumii nu exista decât el însuşi şi o intrare neagră între bolovani.

După mult timp, se sculă în picioare, înaintă, păşind peste pârâul aburind, şi vorbi prezenţei despre care ştia că aştepta în umbra văgăunii:

— Am venit.

Întunericul se mişcă puţin şi în deschizătură apăru stăpânul grotei.

Semăna cu Argilienii, scund şi spălăcit; cu Fiia, delicat şi cu ochi limpezi; semăna cu ambele rase şi cu niciuna. Părul era alb. Vocea nu era voce, deoarece răsună în mintea lui Rocannon, în vreme ce urechile lui nu auzeau decât şuieratul slab al vântului; şi nu erau cuvinte. Totuşi, îl întrebă ce dorea.

— Nu ştiu, rosti cu glas tare, înfricoşat, bărbatul, dar voinţa lui neclintită răspunse pentru el: *Să ajung în sud, să-mi găsesc duşmanul şi să-l nimicesc.*

Vântul continuă să fluiere; izvorul cald clipoci la picioarele sale. Mişcându-se lent şi eteric, locuitorul peşterii păşi într-o parte, iar Rocannon, aplecându-se, intră în beznă.

Tu ce oferi pentru ceea ce ţi-am dăruit?

Ce trebuie să ofer, Străbunule?

Ceea ce iubeşti cel mai mult şi doreşti cel mai puţin să pierzi.

Pe lumea aceasta n-am nimic care să-i aparţină. Ce pot dărui eu?

Un obiect, o viaţă, o şansă; un ochi, o speranţă, o reîntoarcere: numele nu trebuie cunoscut, Dar îi vei striga numele cu glas tare, atunci când nu va mai fi. Îl oferi de bunăvoie?

De bunăvoie, Străbunule.

Tăcere şi ţiuitul vântului. Rocannon aplecă fruntea şi ieşi din întuneric. Gând înălţă capul, lumina roşiatică îl izbi în ochi – un răsărit rece şi sângeriu deasupra unui ocean de nori suri-stacojii.

Yahan şi Mogien dormeau strânşi laolaltă pe terasa inferioară, un morman de blănuri şi mantii; nu-l simţiră pe fider când coborî.

— Sculaţi-vă, rosti el încet. Yahan se trezi, cu chipul supt, dar copilăros, în purpura începutului de zi:

— Olhor! Am crezut… plecaseşi… credeam că ai căzut…

Angyar îşi scutură capul cu coamă bălaie, alungându-şi somnul, şi-l privi îndelung pe Rocannon. După aceea, vorbi răguşit, însă blând:

— Bun venit. Lord al Stelelor, tovarăş de drum. Te-am aşteptat aici.

— M-am întâlnit… am vorbit cu…

Tânărul înălţă braţul:

— Te-ai întors; mă veselesc de revenirea ta. Mergem către miazăzi?

— Da.

— Bine. În clipa aceea, lui Rocannon nu i se păru ciudat că Mogien, care atâta timp păruse conducătorul lui, îi vorbea acum precum vasalul unui stăpân.

Mogien suflă în fluier, dar, deşi aşteptaseră mult, vântelegarii nu apărură. Terminară ultimele fărâme ale pesmeţilor Fian şi porniră mai departe. Căldura imperstraiului îl ajutase pe Yahan, iar Rocannon insistă să continue să-l poarte. Smiromul avea nevoie de hrană şi de odihnă adevărată pentru a-şi recăpăta puterile, dar putea merge, şi ei trebuiau să meargă; răsăritul acela împurpurat avea să fie urmat de vremea rea. Drumul nu era periculos, ci obositor şi greu de parcurs. Pe la mijlocul dimineţii apăru unul din armăsari: surul lui Mogien, ivindu-se din codrii de dedesubt. Îl încărcară cu şei, harnaşamente şi blănuri – tot ce purtaseră asupra lor – şi vântelegarul zbura, însoţindu-i deasupra, dedesubt sau alături de ei, aşa cum dorea, uneori scoţând un strigăt melodios şi pătrunzător, chemându-şi poate tovarăşul tărcat, care continua să vâneze sau să se ospăteze în codri.

Pe la amiază, întâlniră primul obstacol dificil: faţa unei stânci bombată în exterior precum un scut, peste care trebuiau să se târască legaţi laolaltă.

— Mogien, poate din văzduh ai putea zări o cale mai bună, sugeră Rocannon. Ar fi bine dacă ar apărea şi celălalt armăsar.

Încerca o senzaţie de grabă; dorea să coboare cât mai iute de pe versantul acela cenuşiu şi pustiu şi să se ascundă printre copaci.

— Era obosit când i-am dat drumul, răspunse tânărul, s-ar putea să nu fi vânat nimic deocamdată. Surul a fost mai puţin împovărat peste trecătoare. Voi vedea cât de întinsă este stânca. Poate bidiviul meu ne va putea purta pe toţi trei cale de câteva aruncături de săgeată.

Fluieră şi, cu supunerea aceea credincioasă ce continua să-l uimească pe etnolog, venind din partea unui carnivor atât de puternic, vântelegarul se rod prin aer, coborând cu graţie până în locul unde-l aşteptau. Mogien sări pe el şi, cu un răcnet, se înălţară, părul său blond reflectând ultimele raze de soare ce străbătuseră norii tot mai groşi.

Vântul tăios şi pătrunzător nu încetase. Yahan se ghemui într-o scobitură a stâncii şi închise ochii. Rocannon rămase privind la distanţă, la marginea cea mai îndepărtată unde putea fi simţită strălucirea palidă a mării. Nu scruta peisajul imens şi vag, apărând şi dispărând dedesubtul norilor ce alunecau prin văzduh, ci fixa un singur punct, spre sud şi puţin către est, un singur loc. Ascultă şi auzi.

Căpătase un dar straniu de la locuitorul văgăunii, păzitorul pârâului fierbinte din munţii fără nume: împotriva firii lui de-a iscodi. Acolo în beznă, lângă izvorul adânc şi clocotit, deprinsese un dar pe care neamul lui şi oamenii Pământului îl observaseră şi-l studiaseră la alte rase, însă faţă de care erau surzi şi orbi, cu excepţia unor scurte întrezăriri şi rare excepţii. Agăţându-se de caracterul său uman, Rocannon se retrăsese înaintea absolutului puterii deţinute şi oferite de pustnic. Învăţase să asculte minţile unei rase, unui anumit fel de fiinţe; dintre toate glasurile tuturor lumilor, un singur glas: acela al duşmanilor săi.

Cu Kyo începe câte ceva din graiul minţii; însă nu dorise să afle gândurile tovarăşilor săi, dacă nu aveau aceiaşi posibilitate. Înţelegerea trebuia să fie reciprocă, atunci când exista credinţă şi dragoste.

Îi auzea însă pe cei care-i uciseseră prietenii şi încălcaseră convenţia de pace. Rocannon stătea pe pintenul de argint al unui vârf de munte fără cale de acces şi asculta gândurile unor bărbaţi din clădirile de pe dealurile aflate la câteva mii de metri mai jos şi la o sută de kilometri

distanţă. Un murmur slab, un zumzet, bolboroseli şi confuzie, o furtună, un amalgam de senzaţii şi emoţii îndepărtate. Nu ştia cum să distingă un glas de altul şi-l încerca ameţeala printre sute de locuri şi poziţii diferite; asculta precum un prunc, fără selecţie. Cei născuţi cu ochi şi urechi trebuie să înveţe să vadă şi să audă, să recunoască o figură dintre numeroasele imagini ale unei lumi răsturnate, să aleagă înţelesul dintr-un noian de zgomote. Păzitorul izvorului avea talentul despre care etnologul auzise că ar mai exista pe o singură planetă, de-a elibera simţul telepatic; şi-l învăţase pe Rocannon cum să-l înfrâneze şi să-l direcţioneze, dar n-avuseseră timp de exersat. Fiderul era năucit de ciocnirea gândurilor şi a senzaţiilor, a miilor de străini înghesuiţi în ţeasta lui. Nu răzbătea niciun cuvânt. Angyar, cei dinafară, numeau simţul acesta auzul-minţii. Ceea ce „auzea” nu erau vorbe, ci intenţii, dorinţe, emoţii, localizările fizice şi direcţiile senzaţiilor mentale ale atâtor indivizi distincţi, amestecându-se şi suprapunându-se prin propriul său sistem nervos, rafale teribile de teamă şi invidie, valuri de mulţumire, abisuri de somn, un vârtej sălbatic şi chinuitor de semiînţelesuri şi jumătăţi de senzaţii. Pentru ca, deodată, în tot haosul acela, ceva să se definească limpede şi perfect, un contact mai limpede decât o mână atingându-i pielea. De el se apropia cineva: un bărbat a cărui minte simţise propria lui minte. Pe lângă siguranţa receptivă soseau impresii mai puţin distincte de viteză, spaţiu închis, curiozitate şi frică.

Rocannon deschise ochii, privind înainte de parcă ar fi putut zări în faţa lui chipul bărbatului pe care-l simţise. Era în preajmă; fiderul era sigur că omul se afla undeva în preajmă şi se apropia. Nu vedea însă decât văzduhul şi norii mohorâţi. Câţiva fulgi de zăpadă, micuţi şi uscaţi, se rotiră în vânt. În stânga lor se înălţa stânca uriaşă ce le bloca drumul. Yahan venise lângă el şi-l observa cu ochi speriaţi. Totuşi, nu-l putea linişti pe smirom, deoarece prezenţa aceea nevăzută era legată acum de el şi nu putea întrerupe contactul.

— Este… este o… navă, murmură Rocannon răguşit, precum un somnambul. Acolo!

Nu exista nimic în locul spre care arăta: văzduh, nori…

— Acolo, şopti el.

Privind din nou, Yahan scoase un strigăt. Pe armăsarul sur, Mogien călărea vântul, departe de stâncă; iar înapoia lui, şi mai îndepărtare în umbra unui nor, apăruse deodată o formă neagră, uriaşă, părând că stă pe loc sau avansează foarte încet. Purtat de vântul din spate, Mogien n-o zărise; cu faţa întoarsă către versantul muntelui, îşi căuta tovarăşii – două siluete micuţe pe un platou minuscul în întinderea de piatră şi nori.

Forma neagră crescu, apropiindu-se, elicele ei clămpăneau şi ţăcăneau în tăcerea înălţimilor. Rocannon o distingea cu mai puţină limpezime decât îl simţea pe bărbatul dinăuntru, neînţeleasa atingere dintre două minţi, teamă intensă şi bănuitoare.

— Ascunde-te! îi şopti lui Yahan, dar el însuşi nu se putu clinti. Elicopterul înainta nehotărât, zdrenţe de nori agăţându-se de elicele rotitoare. Chiar în vreme ce-l privea, etnologul vedea dinăuntru, neştiind ce caută, zărind două siluete pe coasta muntelui, speriat, speriat… Un fulger luminos, un şoc fierbinte de durere, durere în propria lui carne, insuportabilă. Contactul mental era întrerupt, spulberat. Redevenise el însuşi, stând pe marginea terasei, apăsându-şi pieptul cu palma dreaptă şi gâfâind, zărind elicopterul apropiindu-se tot mai mult, elicele învârtindu-se cu un ţăcănit puternic şi sec, tunul laser din bot aţintit asupra lui.

Din dreapta, din genunea de văzduh şi nori, ţâşni un uriaş animal înaripat, călărit de un bărbat ce răcnea cu un glas aidoma unui râs ascuţit, triumfător. O bătaie de aripi propulsă armăsarul şi călăreţul drept înainte, cu toată viteza, către aparatul plutitor. Se auzi un zgomot strident, aidoma sfârşitului unui urlet, apoi văzduhul rămase pustiu.

Cei doi de pe stâncă se ghemuiră, privind. De jos nu răzbătea niciun sunet. Norii se încleştau şi pluteau peste abis.

Rocannon strigă numele cu toată puterea. Nu căpătă niciun răspuns. Doar durere, teamă şi linişte.

IV

Ploaia răpăia puternic pe acoperişul cu căpriori. Odaia era întunecată, însă obiectele din jur se distingeau clar.

Lângă patul său stătea o femeie al cărei chip îl cunoştea, o figură oacheşă, mândră, blândă, încununată cu aur.

Voia să-i spună că Mogien murise, dar nu putea rosti cuvintele. Zăcea întins acolo, derutat, deoarece acum îşi amintea că Haldre din Hallan era bătrână şi căruntă; iar făptura cu păr bălai pe care o cunoscuse murise demult; şi, oricum, o întâlnise o singură dată, pe o planetă aflată la opt ani-lumină depărtare, cândva, pe când el fusese un bărbat numit Rocannon.

încercă iarăşi să vorbească. Ea îl linişti, rostind într-un grai comun, uşor accentuat:

— Nu te mişca, lordul meu. Se aplecă deasupra lui şi continuă cu glasul ei gingaş: Te afli în castelul Breygna. Ai sosit aici împreună cu un alt bărbat, prin zăpezi, din înălţimile munţilor. Ai fost aproape de moarte şi eşti încă suferind. Să mai treacă timp…

Mai trecu mult timp, alunecând neclar, paşnic prin sunetele ploii.

În ziua următoare, ori poate după două zile, veni la el Yahan; foarte slăbit, şchiopătând puţin, cu chipul purtând urmele degerăturilor. O schimbare mai greu de înţeles i se citea în purtare: supusă şi docilă. După ce vorbiră o vreme, Rocannon, întrebă stânjenit:

— Yahan, ţi-e teamă de mine?

— Voi încerca să nu-mi fie, Lord, se bâlbâi tânărul.

Când fu în stare să coboare în Sala Mare a castelului, aceeaşi veneraţie sau spaimă se desluşea pe toate chipurile întoarse către el, deşi acestea erau curajoase şi binevoitoare. Blonzi şi cu pielea smeadă, înalţi, vechea rasă din care Angyar nu era decât un trib, plecat cu mult timp în urmă spre nord, pe mare: aceştia erau Liuar, Lorzii Pământului, trăind acolo, în dealurile de la poalele munţilor

şi pe câmpiile întinse din sud, dinaintea amintirilor oricărei rase.

La început crezuse că erau înspăimântaţi de aspectul lui diferit, de părul negru şi pielea deschisă la culoare; dar Yahan era aidoma lui şi nimeni nu se temea de smirom. Îl tratau ca pe un lord printre lorzi, ceea ce era o uimire pentru fostul serv din Hallan. Însă pe Rocannon îl priveau ca pe un lord deasupra lorzilor, despărţiţi printr-o treaptă.

O singură persoană îl trata ca pe un om obişnuit. Lady Ganye, văduvă de câteva luni; micul ei fiu bălai o însoţea aproape pretutindeni. Deşi sfios, copilul nu era speriat de Rocannon, ci atras de el, plăcându-i să-l întrebe despre munţi, ţinuturi nordice şi mare. Etnologul răspundea la toate întrebările. Mama copilului asculta, senină şi blândă precum razele soarelui, zâmbind uneori şi întorcând către Rocannon chipul, pe care el şi-l reamintise, deşi îl văzuse pentru prima oară.

În cele din urmă, o întrebă ce credeau despre el cei din castelul Breygna, iar ea îi răspunse sincer:

— Cred că eşti un zeu.

Cuvântul era acela pe care-l remarcase demult, în satul Tolen – *pedan.*

— Nu sunt, rosti cu asprime bărbatul. Femeia râse.

— De ce cred asta? insistă el. Oare zeii Liuar vin cu părul cărunt şi ologi de braţe? Raza laser a elicopterului îl lovise în încheietura mâinii drepte şi n-o mai putea folosi aproape deloc.

— De ce nu? replică Ganye cu surâsul ei sincer, dar mândru. Adevăratul motiv este faptul că ai *coborât* din munţi.

Rocannon rămase pe gânduri, apoi întrebă:

— Spune-mi, Lady Ganye, ce ştii despre… paznicul izvorului?

— Despre aceia nu cunoaştem decât legende, vorbi ea cu gravitate. A trecut multă vreme, nouă generaţii de Lorzi Breygna, de când Iollt cel înalt a urcat în munţi, revenind schimbat de acolo. Ştim că te-ai întâlnit cu ei, cu Cei Mai De Demult.

— De unde ştiţi?

— În timpul somnului tău provocat de febră, ai vorbit întruna despre preţ, despre darul oferit şi preţul său. Şi Iollt a plătit… Preţul acela a fost mâna ta dreaptă, Lord Olhor? întrebă femeia, sfioasă, înălţând privirea spre ochii lui.

— Nu. Mi-aş fi dat ambele braţe ca să fi salvat ceea ce am pierdut.

Se ridică şi se apropie de fereastra odăii din turn, îndreptată către ţinutul vast dintre munţi şi marea îndepărtată. La poalele dealului înalt pe care se afla castelul Breygna, şerpuia un râu, lărgindu-se şi sclipind printre măgurile mai joase, dispărând în întinderile estompate, unde puteai întrezări sate, ogoare, turnuri de castele şi iarăşi scânteierea apei, prin vijelii albastre şi raze de soare.

— Aceasta este ţara cea mai frumoasă pe care am cunoscut-o vreodată, urmă el. Continua să se gândească la Mogien, care n-avea s-o vadă niciodată.

— Pentru mine nu-i tot atât de frumoasă pe cât a fost odată.

— De ce, Lady Ganye?

— Datorită Străinilor!

— Povesteşte-mi despre ei, Lady.

— Au venit aici spre sfârşitul iernii trecute, mulţi dintre ei călătorind în corăbii zburătoare cu arme ce ard. Nimeni nu poate spune de unde au venit: nu există nicio legendă despre ei. Întregul ţinut dintre râul Viarn şi mare este acum al lor. Au ucis sau alungat toţi oamenii din opt domenii. Noi, cei de pe colnice, suntem prizonieri; nu îndrăznim să coborâm nici măcar cu turmele pe vechile păşuni. La început, ne-am luptat cu Străinii. Soţul meu, Ganhing, a fost ucis de armele lor arzătoare. Privirea femeii poposi pentru o clipă pe mâna uscată a lui Rocannon; pentru o clipă, ezită. A fost… a fost omorât pe vremea primului dezgheţ şi încă n-a fost răzbunat! Ne plecăm capetele şi le ocolim pământurile, noii Lorzii Pământului! Şi nu există niciun bărbat care să-i facă să plătească pe aceşti străini pentru moartea lui Ganhing.

Oh, dulce răzbunare, îşi spuse bărbatul, auzind în glasul ei trâmbiţele Hallanului pierdut.

— Vor plăti, Lady Ganye, vor plăti cu vârf şi îndesat. Deşi ştiai că nu sunt un zeu, m-ai considerat un om obişnuit?

— Nu, Lord, murmură ea. Nicidecum.

Zilele trecură, zilele verii nesfârşite cât un an. Deasupra castelului, pantele albe ale piscurilor deveniră azurii, recoltele se pârguiră pe ogoarele Breygnei, fură culese şi semănate iarăşi când, într-o după-amiază, Rocannon se aşeză lângă Yahan, în curte, unde erau dresaţi doi vântelegari tineri.

— Pornesc din nou spre miazăzi, Yahan. Tu rămâi aici.

— Nu, Olhor! Lasă-mă să vin…

Smiromul se opri, amintindu-şi probabil plaja ceţoasă unde, în dorinţa lui de aventură, refuzase să-i dea ascultare lui Mogien.

— O să mă descurc mai bine, zâmbi Rocannon. N-o să dureze mult, indiferent ce voi face.

— Sunt slujitorul tău şi ţi-am jurat credinţă, Olhor. Te rog, ia-mă.

— Jurămintele nu mai au valoare când numele se pierd. Tu ai jurat credinţă lui Rocannon, de cealaltă parte a munţilor. În ţara aceasta nu există vasali şi nu există nimeni cu numele de Rocannon. Te rog ca pe un prieten, Yahan, să nu mai spui niciun cuvânt, mie sau oricui de aici, ci să înşeuezi armăsarul din Hallan în zorii zilei de mâine.

A doua zi, înainte de răsăritul soarelui, Yahan îl aşteptă credincios în curtea de zbor, ţinând căpăstrul singurului bidiviu din Hallan – cel vărgat. Îi urmase în Breygna, sosind după câteva zile, pe jumătate îngheţat şi înfometat. Acum era ţesălat şi în bună dispoziţie, mârâind şi biciuind din coadă.

— Porţi a doua Piele, Olhor? şopti smiromul, strângând curelele de luptă pe picioarele lui Rocannon. Se spune că Străinii trag în oricine se apropie de ţinuturile lor.

— O port.

— Dar nicio sabie?…

— Nu. Nicio sabie. Ascultă, Yahan, dacă nu mă întorc, caută în raniţa pe care am lăsat-o în odaia mea. Înăuntru sunt nişte haine, cu… cu însemne pe ele, şi tablouri ale ţinuturilor; dacă cineva din neamul meu va veni cândva aici, să le dai, ai înţeles? Tot acolo este şi colierul. Se întunecă la faţă şi pentru o clipă îşi feri privirea: Dă-i-l Lady-ei Ganye. Dacă nu mă voi întoarce s-o fac eu însumi… La revedere, Yahan. Urează-mi noroc.

— Fie ca vrăjmaşii tăi să moară fără urmaşi, rosti înverşunat smiromul şi dădu drumul vântelegarului.

Animalul ţâşni în sus, în văzduhul cald şi lipsit de culoare al zorilor de vară, se întoarse, bătând puternic din aripi, şi, prinzând vântul de nord, dispăru deasupra măgurilor. Yahan rămăsese privind. Sus în tumul Breygna, de la o fereastră, un chip oacheş şi blând privi la fel, mult timp după ce soarele se înălţase pe cer.

Drumul fiderului a fost unul straniu, către un loc pe care nu-l văzuse niciodată şi totuşi îl cunoştea perfect din feluritele impresii a sute de minţi diferite. Deşi simţul-minţii nu-l făcea să vadă, existau senzaţii tactile, percepţii şi relaţii spaţiale, temporale, de mişcare şi poziţie. Cufundându-se în senzaţiile acestea, iarăşi şi iarăşi, ore la rând, vreme de o sută de zile, pe când stătea nemişcat în odaia lui din castelul Breygna, Rocannon obţinuse o cunoaştere exactă, deşi nevizualizată şi nerostită, a fiecărei clădiri şi zone din baza duşmanilor. Iar din senzaţiile directe şi din extrapolarea acestora ştia acum ce este baza, de ce se află acolo, cum se pătrunde în ea şi unde se găseşte ceea ce dorea.

Era însă foarte greu, după antrenamentul lung şi intens, să nu folosească simţul-minţii în timp ce se apropia de inamic: să-l închidă, să-l blocheze, folosind numai ochii, urechile şi inteligenţa. Incidentul din munţi îl avertizase că, la distanţe mici, indivizii mai sensibili puteau deveni conştienţi de prezenţa lui, deşi într-un mod vag, sub forma unei intuiţii sau presimţiri. Atrăsese pilotul elicopterului precum un peşte în undiţă, deşi probabil că acesta nu înţelesese niciodată ce anume îl determinase să zboare

într-acolo sau de ce simţise imboldul să tragă asupra oamenilor pe care-i zărise. Acum, intrând singur în baza uriaşă, Rocannon nu dorea să atragă în niciun fel atenţia, deoarece pătrundea ca un hoţ noaptea.

În amurg lăsă vântelegarul priponit la poalele unui deal şi acum, după câteva ore de mers, se apropia de un pâlc de clădiri situate dincolo de o câmpie vastă şi netedă de beton – rachetodromul. Un singur aparat se vedea acolo, şi acela rareori folosit, deoarece toţi oamenii şi toate materialele fuseseră aduse. Războiul nu se purta cu rachete având viteza luminii, când cea mai apropiată planetă civilizată se afla la o depărtare de opt ani-lumină.

Baza era uriaşă, înspăimântător de mare, când o vedeai cu proprii tăi ochi, dar majoritatea terenului şi clădirilor erau destinate adăpostirii trupelor. Rebelii îşi adunaseră aici aproape întreaga armată. În vreme ce Liga îşi irosea timpul scotocind şi îngenunchind planeta lor de baştină, ei mizaseră pe probabilitatea, foarte mare, de a nu fi găsiţi în această lume fără nume, pierdută între lumile galaxiei. Rocannon ştia că o parte din giganticele barăci erau goale: cu câteva zile în urmă, un contingent de soldaţi şi tehnicieni fusese trimis, bănuise el, pentru a prelua o planetă pe care o cuceriseră sau o convinseseră să li se alăture ca aliat. Soldaţii aceia urmau să ajungă la destinaţie abia după zece ani. Faradayenii erau foarte siguri pe ei. Probabil că războiul decurgea în favoarea lor. Pentru a distruge siguranţa Ligii Tuturor Luminilor, nu le trebuia decât o bază bine tăinuită şi cele şase arme teribile.

Rocannon alesese o noapte când, din cele patru luni, numai micul asteroid capturat, Heliki, avea să fie pe cer înainte de miezul nopţii. Strălucea deasupra dealurilor, pe când el se apropia de un şir de hangare, asemănătoare unor recifuri negre pe oceanul cenuşiu de beton, însă nu-l văzu nimeni şi nici nu simţi pe cineva în preajmă. Garduri nu existau, iar sentinelele erau puţine. Paza lor era asigurată de maşini care cercetau spaţiul pe o rază de ani-lumină în jurul sistemului Famalhaut. La urma urmei, de

cine ar fi trebuit să se teamă, de băştinaşii planetei fără nume, aflaţi în epoca de bronz?

Când ieşi din umbra hangarelor, Heliki atinsese strălucirea maximă. Se afla la jumătatea ciclului descrescător, când bărbatul îşi atinse destinaţia: cele şase nave FTL. Stăteau una lângă alta, aidoma unor imense ouă de abanos, sub un acoperământ înalt şi neclar, o plasă de camuflaj. În jurul navelor, asemănătoare unor jucării, se găsea un pâlc de copaci – liziera pădurii Viarn.

Acum, cu orice risc, trebuia să apeleze la simţul-minţii. Rămase nemişcat în umbra arborilor şi, cu multă prudenţă, străduindu-se să-şi păstreze ochii şi urechile atente, se întinse către navele ovoidale, în ele, în jurul lor. Din Breygna ştia că, zi şi noapte, în fiecare stătea la post un pilot, gata oricând să le pornească – probabil către Faraday – în caz de urgenţă.

Pentru cei şase piloţi, urgenţa însemna un singur lucru: Centrul de Comandă, situat la şase kilometri spre estul bazei, fusese sabotat sau bombardat. În cazul acela, fiecare trebuia să-şi deplaseze nava într-un loc sigur, utilizând comenzile manuale, deoarece FTL-urile aveau comenzi ca orice altă rachetă, independente de exterior, calculatoare vulnerabile şi surse energetice. Însă orice zbor cu ele însemna sinucidere; niciun organism viu nu putea supravieţui unei „călătorii” cu viteză supraluminică. De aceea, piloţii respectivi nu erau numai matematicieni polinomiali cu antrenament special, ci şi fanatici gata de sacrificiu. Erau aleşi pe sprânceană. Cu toate acestea, se plictiseau, stând locului şi aşteptând improbabilul lor fulger de glorie. În noaptea aceea, Rocannon simţi într-una dintre nave prezenţa a doi bărbaţi. Amândoi erau extrem de absorbiţi. Între ei exista o suprafaţă plană împărţită în pătrate. Rocannon prinsese aceeaşi impresie şi-n alte seri, iar mintea lui raţională etichetase *tablă de şah,* în vreme ce simţul-minţii se deplasase la următoarea navă. Era goală.

Traversă iute terenul cenuşiu şi neclar, printre copaci, până la cea de-a cincea rachetă, sui pe rampa ei şi intră prin uşa deschisă. Înăuntru nu semăna câtuşi de puţin cu o

navă obişnuită. Erau numai hangare şi rampe de lansare, baterii de calculatoare, reactoare, un gen de labirint strâmt şi ucigaş, cu coridoarele largi doar cât să treacă prin ele proiectilele distrugătoare. Deoarece nu traversase spaţiul-timp, n-avea început sau sfârşit, nicio logică; şi nu putea descifra limbajul semnelor. Nu exista nicio minte înăuntru, pentru a o folosi drept călăuză.

Petrecu douăzeci de minute căutând cabina de comandă, metodic, reprimându-şi panica, străduindu-se să nu utilizeze simţul-minţii, pentru a nu alerta pilotul absent.

Numai pentru o singură clipă, când găsise cabina de comandă şi se aşezase în faţa ansiblului, permise minţii sale să plutească până la nava situată alături, către est. Acolo citi senzaţia limpede a unei mâini tremurând nesigur deasupra unui nebun alb. Se retrase numaidecât. Reţinu coordonatele pentru care era reglat emiţătorul ansiblului, apoi le schimbă cu cele ale Bazei de Explorări FID a Ligii pentru Zona Galactică 8, la Kerguelen, pe planeta Noua Georgie de Sud – singurele coordonate pe care le ştia pe dinafară. Porni aparatul şi începu să bată.

În timp ce degetele lui (doar mâna stângă, cu greutate) loveau tastele, fiecare literă apărea simultan pe un ecran micuţ, negru, într-o încăpere dintr-un oraş situat pe o planetă la opt ani-lumină distanţă:

URGENT PENTRU PREZIDIUL LIGII. Baza navelor FTL a răsculaţilor Faradayeni se află pe Fomalhaut II, Continentul Sud-est 28°283 nord şi Î21°40y vest, la aproximativ 3 km NE de un fluviu. Baza e camuflată, dar se compune din 4 clădiri pătrate, 28 barăci şi hangare grupate pe un rachetodrom orientat E-V. Cele 6 FTL nu sunt în bază, ci în SV rachetodromului la marginea pădurii, camuflate cu plase şi absorbanţi de lumină. Nu atacaţi fără discernământ; băştinaşii nu sunt implicaţi. Aici Gaveral Rocannon din Cercetarea Etnologica Fomalhaut. Sunt unicul supravieţuitor al expediţiei. Transmit de la ansiblul unui FTL duşmane.

Aici mai sunt 5 ore până în zori.

Intenţionase să adauge: „Daţi-mi două ore de răgaz, să mă pot îndepărta”, dar n-o făcu. Dacă-l prindeau când pleca, Faradayenii ar fi fost preveniţi şi ar fi mutat FTL-urile. Închise emiţătorul şi bătu vechile coordonate. Parcurgând pasarelele prin navă, verifică racheta vecină. Jucătorii de şah se ridicaseră şi se deplasau. Începu să alerge, singur prin încăperile şi coridoarele lipsite de sens, pe jumătate luminate. Crezu că greşise drumul, dar găsi în cele din urmă uşa, coborî rampa şi alergă cu disperare pe lângă nava interminabilă, pe lângă următoarea navă interminabilă şi apoi în întunericul pădurii.

Ajuns sub copaci, se opri din alergare, deoarece răsuflarea îl ardea în piept, iar ramurile negre nu lăsau să pătrundă nici razele lunii. Continuă, mergând cât mai iute, ocolind baza până la capătul pistei rachetodromului, după aceea mai departe, ajutat de următorul ciclu de strălucire al lui Heliki şi, după încă o oră, de Feni. I se părea că nu înaintează deloc prin ţinutul scufundat în beznă, şi timpul se scurgea. Dacă bombardau baza când el se găsea atât de aproape, unda de şoc sau perdeaua de flăcări l-ar fi ajuns şi se strădui prin noapte cu spaima, imposibil de stăpânit, a luminii ce putea fulgera înapoia lui, distrugându-l. Totuşi, de ce nu veniseră, de ce erau atât de înceţi?

Zorile nu se iviseră, când ajunse la colinele gemene unde îşi lăsase vântelegarul. Animalul mârâi la el furios, deoarece fusese legat toată noaptea într-un ţinut plin de vânat. Rocannon se rezemă de umărul lui cald, scărpinându-i urechea şi gândindu-se la Kyo.

Când îşi recăpătă răsuflarea, încălecă şi îndemnă armăsarul. Mult timp, acesta rămase ghemuit ca un sfinx şi nu voi nici măcar să se ridice. În cele din urmă, o făcu, protestând cu un schelălăit melodios, şi porni spre nord cu o încetineală înnebunitoare. În jurul lor începuseră să se întrevadă dealuri şi ogoare, sate părăsite şi arbori bătrâni, dar telegarul nu zbură până ce lumina răsăritului nu se revărsă deasupra măgurilor estice. Abia atunci ţâşni în sus, găsi un vânt potrivit şi pluti prin zorile albicioase. Din când

în când, bărbatul privea înapoi. Nu zărea nimic, doar ţinutul liniştit şi pâcla de-a lungul râului înspre vest. Ascultă cu simţul-minţii şi percepu gândurile, mişcările şi visele de trezire ale duşmanilor săi, desfăşurându-se ca de obicei.

Făcuse tot ceea ce putuse. Fusese un prost, închipuindu-şi că putea realiza ceva. Ce reprezenta un singur om împotriva unui popor de războinici? Istovit, rumegându-şi cu amărăciune înfrângerea, călări spre Breygna, unicul loc ce-i rămăsese. Nu se mai întreba de ce Liga îşi întârzia atacul. Nu aveau să vină. Consideră mesajul lui un şiretlic, o cursă. Sau, la fel de bine, uitase coordonatele exacte; o cifră greşită îi trimisese mesajul în golul unde nu exista nici timp, nici spaţiu. Pentru asta, murise Raho, murise Iot, murise Mogien: pentru un mesaj care nu ajunsese nicăieri. Iar el era exilat aici pentru restul vieţii, inutil, un străin într-o lume străină.

La urma urmei, era lipsit de importanţă. Era un singur om. Soarta unui om nu este importantă.

„Dacă asta nu-i important, *atunci ce este*?”

Nu putea suporta amintirea acelor cuvinte. Privi îndărăt, încă o dată, ca să uite chipul lui Mogien, apoi răcnind, ridică braţul schilod pentru a stăvili lumina intolerabilă, copacul înalt de foc alb care ţâşni, în tăcere, pe câmpia dinapoia lui.

În vacarmul şi rafala de vânt care urmară, vântelegarul ţipă, apoi se prăbuşi îngrozit spre sol, Rocannon sări de pe şa şi se ghemui la pământ, acoperindu-şi capul cu braţele. N-o putea însă spulbera – nu lumina, ci bezna, întunericul ce-i orbise mintea, cunoaşterea în adâncul fiinţei lui a faptului că o mie de oameni muriseră într-o secundă. Moarte, moarte, moarte iarăşi, şi iarăşi, toată dintr-o dată, într-o clipă, în trupul şi creierul său. Apoi, tăcere, înălţă capul şi ascultă, şi auzi liniştea.

EPILOG

Coborând pe vânt în curtea Breygnei, la apusul soarelui, descălecă şi rămase lângă vântelegar – un bărbat obosit, ţinând aplecat capul cărunt. Se strânseră iute în jurul lui locuitorii bălai ai castelului, întrebându-l ce fusese focul cel mare din miazăzi şi dacă alergătorii de pe şesuri care povesteau despre nimicirea Străinilor spuneau adevărul. Era ciudat cum îl înconjuraseră, ştiind că el ştia. Bărbatul o caută cu privirea pe Ganye. Când îi zări chipul, îşi regăsi graiul şi rosti, cu multe şovăieli:

— Vrăjmaşul a fost distrus. Nu va mai reveni aici. Lordul tău Ganhing a fost răzbunat. Şi lordul meu, Mogien. Şi fraţii tăi, Yahan, şi neamul lui Kyo, şi prietenii mei. Toţi sunt morţi.

Îi făcură loc să treacă şi el intră în castel, singur.

Peste câteva zile, într-un amurg azuriu şi limpede, spălat de ploile turnătoare, o însoţi pe Ganye pe terasa încă udă a turnului. Femeia îl întrebase dacă avea să părăsească Breygna. El tăcu multă vreme înainte de-a răspunde:

— Nu ştiu. Yahan se va întoarce în miazănoapte, în Hallan, cred. Sunt destui tineri aici doritori să întreprindă o asemenea călătorie pe mare. Iar Lady a Hallanului aşteaptă veşti despre fiul ei… însă Hallan nu este căminul meu. Eu nu am aşa ceva. Nu fac parte din poporul vostru.

Ganye ştia acum câte ceva despre el şi-l întrebă:

— Cei din neamul tău nu vor veni să te caute?

Bărbatul privi peste ţinutul minunat: râul sclipea în amurgul verii, departe către sud.

— S-ar putea, zise el. Peste opt ani. Ei pot trimite moartea instantaneu, însă viaţa e mai înceată… Cine este neamul meu? Eu nu mai sunt ce-am fost. M-am schimbat, am băut din izvorul munţilor. Şi nu-mi doresc niciodată să mai merg acolo unde aş putea auzi glasurile vrăjmaşilor mei.

Laolaltă parcurseră, în tăcere, şapte paşi până la parapet; după aceea, Ganye, privind către azurul neclar al munţilor, vorbi:

— Rămâi cu noi aici.

Rocannon tăcu puţin, apoi spuse:

— Voi rămâne. Pentru o vreme.

A rămas însă pentru tot restul vieţii. Când navele Ligii s-au întors pe planetă şi Yahan a călăuzit una din expediţii către sud, spre Breygna, în căutarea lui, l-au aflat mort. Cei din Breygna îşi jeliseră Lordul, iar văduva lui, înaltă şi bălaie, purtând în jurul gâtului o nestemată mare, vineţie, montată în aur, i-a primit pe cei care veniseră după el. Astfel încât n-a ştiut niciodată că Liga dăduse planetei numele său.